Gérard de Villiers

PREZINTĂ

BRIGADA MONDENĂ

de Michel Brice

MICA REGINĂ A TURULUI FRANȚEI

Tinerama

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Mica Regină a Turului Franţei

V.1.0

ISBN:
973-597-370-7

Malko Productions – Paris,
La petite Reine du Tour
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească:
©TINERAMA 2006
Publicaţie editată de
S.C. „Ion Cristoiu & Max Banush vă recomandă” SRL

Michel Brice

BRIGADA MONDENĂ

Mica Regină a turului Franţei

În româneşte de
Marian Tiu

2006

Capitolul I

Jean-Philippe Degalat opri motorul Hondei Transalp şi îşi scoase casca integrală cu un oftat adânc de uşurare. În acel 20 iulie, un soare cvasi tropical dogorea peste pădurea Landes. Era aproape ora trei după-amiază şi ajunsese la aproape 40 de grade la umbră. Totuşi, în ciuda inconvenientului căştii, Jean-Philippe se felicită că putuse să ajungă la Bordeaux cu motocicleta şi nu cu bicicleta, ca toţi cei o sută de participanţi la Turul Franţei, care mai aveau încă o săptămână până la sosirea tradiţională de pe Champs-Elysées.

Nu numai că obosea mai puţin dar, în calitate de ziarist acreditat (şi motorizat), beneficia de multe alte avantaje.

Corpul suplu şi voluptuos al Salomeei îi trecu prin faţa ochilor şi Jean-Philippe Degalat observă că transpira ceva mai mult. Fără ca soarele să fie cauza principală.

Din seara primei etape a Marii Bucle, în Normandia, se îndrăgostise nebuneşte de Salomé care urma traseul Turului cu o rulotă. Nu îl interesa faptul că era doar o prostituată care se vindea oricărui bărbat care plătea; la douăzeci şi doi de ani, cu faţa ascuţită, marcată de acneea rebelă, era conştient că nu semăna cu Apollon din Belvedere.

Jean-Philippe Degalat scrută şoseaua departamentală 932 care ducea spre Bordeaux prin Rochefort, Captieux şi Langon. O şosea enervant de dreaptă, cum nu vedea decât în Landes.

Niciun concurent nu se vedea, nici o maşină de însoţire. Plutonul evadaţilor îl depăşise de aproape cinci minute. Iar întârziaţii mai aveau multe minute de recuperat.

Turul începuse de cincisprezece zile iar concurenţii parcurseseră aproape trei mii de kilometri. Oboseala devenea aproape palpabilă şi toţi profitau de această a şaptesprezecea etapă pe teren plat pentru a îşi menaja forţele. După părerea tuturor specialiştilor nu se aştepta o răsturnare de clasament înainte de Captieux, la nouăzeci de kilometri înainte de sosire, poate înainte de Langon, treizeci de kilometri mai departe. Ceea ce îi lăsa destul timp lui Jean-Philippe Degalat să facă o pauză de un sfert de oră în rulota Salomeei. Pentru o „partidă expres", cum zicea el.

— Mă voi opri la intrarea în Roquefort, îi spusese ea cu o seară înainte, după etapa din Pau. Dacă doreşti ceva...

Inima îi cerea, lui Jean-Philippe Degalat. Simţea chiar cum îşi accelerează ritmul, doar la gândul buzelor cărnoase şi catifelate cuprinzându-l cu totul...

Ziaristul coborî de pe motocicletă pe care o sprijini pe cric şi îşi aşeză casca pe şaua încinsă, înainte de a se întâlni cu Salomé, trebuia să îşi rezolve o necesitate naturală.

Pătrunzând printre brazii drepţi, Jean-Philippe Degalat se înjură în sinea lui. Şoseaua era complet pustie şi ar fi putut la fel de bine să urineze chiar pe margine. Dar nu putea face asta, din copilărie: numai ideea că putea fi surprins într-o asemenea postură era suficientă să îi blocheze complet vezica. Avea nevoie să se ascundă. Sau măcar să îşi creeze această iluzie.

„Uite, s-ar zice că nu sunt singurul în această situaţie!" gândi el cu un zâmbet satisfăcut.

Rezemată de trunchiul unui pin, ziaristul reperase, la vreo zece metri în faţă, o bicicletă. Ceea ce nu îl surprinse. Pe parcursul unei etape montane era de neconceput să vezi un concurent făcând aşa ceva căci întârzia prea mult.

Dar, la câmpie, etapele erau mai uşoare şi unii concurenţi, mai ales dacă erau în urmă, se opreau adesea. Până la urmă, un minut în plus de întârziere...

Jean-Philippe Degalat tocmai se întorcea din drum pentru a respecta intimitatea celui în cauză, când îl văzu. La vreo douăzeci de metri în dreapta lui, îmbrăcat cu un combinezon roşu cu alb. În ciuda distanţei, ziaristul îl identifică imediat, după părul foarte blond şi tuns scurt, silueta fină şi faţa cu trăsături efeminate.

Dominique Barnes, zis Domino, un concurent din mijlocul plutonului, cu o reputaţie de homosexual, lucru destul de rar în ciclismul profesionist. Cu o fină aluzie la presupusele lui moravuri, anumiţi concurenţi, între ei, îl numeau „Mica Regină a Turului".

Din spatele unui tufiş mare de ferigi, Jean-Philippe Degalat ştia că nu putea fi văzut de Domino care tocmai îşi dădea jos pantalonul mulat pe coapsele fine şi musculoase.

Din dorinţa de a fi discret se pregătea să plece, când o stupoare uimitoare îl ţinu în loc. Abia îşi abţinu o exclamaţie care îi veni spontan de buze.

„Drace! Gândi el, cu ochii holbaţi. Dar ce mai e şi circul acesta? Visez sau ce?”

Instinctiv, ziaristul se ascunse, având grijă să nu facă zgomot.

În faţa lui, la cincisprezece metri, Domino tocmai îşi dăduse jos chilotul, lăsând să se vadă părul blond de pe pubis.

Timp de o secundă, Jean-Philippe Degalat crezu că îl înşela privirea. Apoi, crezu că Domino îşi ascunsese membrul între picioare şi de aceea nu se observa nimic.

Dar, în clipa următoare, îndoiala nu mai avu loc. Se întâmpla cu adevărat ceva inedit în istoria Turului Franţei. Ceva care nu se mai produsese de la înfiinţarea sa în 1903 şi care rămânea total de neconceput. Şi totuşi, Jean-Philippe Degalat avea acum proba irefutabilă în faţa ochilor.

Domino tocmai se aplecase, cu genunchii depărtaţi şi un jet de urină ţâşnea din sexul lui.

Un sex de femeie, perfect normal.

*

* *

Ochii bulbucaţi ai lui Mathieu Langoiran erau injectaţi şi i se părea că sexul violaceu îşi mărea şi mai mult volumul. Inspiră aerul încins, saturat de parfum, care umplea rulota cu perdelele trase cu grijă.

Salomea tocmai se întinsese pe cuşeta îngustă şi îşi depărta picioarele. Dezvelindu-şi secretele intime cu bucle aurii.

Adjunctul primarului din Saint-Justin, localitate situată la zece kilometri de Roquefort, îşi lăsă privirea să cutreiere abdomenul plat şi mătăsos al prostituatei, apoi sânii, mici dar uimitor de fermi, cu sfârcurile roz pal. În fine, ca hipnotizat, Matheiu Langoiran reveni cu privirea spre buclele aurii care îl făceau să saliveze. Turul Franţei avea uneori şi părţile lui cu adevărat plăcute.

Vocea, puţin cam vulgară, îl readuse pe funcţionar la preocupările actuale:

— Hei, ce mai aştepţi, ursul meu păros, de ce nu sari pe mine? Nu vezi că nu mai pot să aştept?

Fără să mai stea pe gânduri, Mathieu se aplecă şi se aşeză pe cuşeta care, sub greutatea lui, scârţâi ameninţător.

Dorinţa o făcea atât de nerăbdătoare, încât Salomea, ca o profesionistă conştiincioasă, trebui să îl ajute cu mâna să pătrundă în intimitatea ei.

Ea îşi abţinu un oftat fatalist. Acum, nu îi mai rămânea decât să aştepte ca „asta” să se termine, jucând mai mult sau mai puţin abil comedia plăcerii, îşi zise că treaba ar fi fost suportabilă dacă acest tip

păros ar fi fost dotat ca un bărbat, nu ca un cal şi dacă respiraţia nu i-ar fi mirosit a vin. Dar ce să mai, aceasta era meseria...

Era primul an când urma traseul Turului Franţei, ca însoţitoare, cum spunea ea. O idee pe care i-o dăduse Josyane, prostituată ca şi ea, cu care împărţea o garsonieră „de lucru”, aproape de Champs-Elysées. Vara, Josyane făcea Coasta de Azur. După ce închiriase o rulotă de la un prieten, Salomea (Marie Pierre, pe numele adevărat) plecase pe traseul turului, în urmă cu două săptămâni. Şi, până acum, nu avea decât să se felicite: afacerile mergeau bine. Nu cu participanţii la Tur, care, după etapele de două sute cincizeci de kilometri, nu aveau decât o dorinţă: să doarmă. Din contră, erau mulţi alţi însoţitori în cursă: organizatori, directori sportivi, adjuncţii lor, îngrijitori etc. Fără a mai vorbi de sutele de ziarişti acreditaţi la Turul Franţei. După fiecare etapă, toţi nu aveau decât o idee în cap: să petreacă o seară cât mai veselă şi animată posibil. Şi, în acel moment, Salomea intervenea...

Oftă profund de uşurare, ceea ce putea fi luat drept un orgasm. La prima vedere, îl catalogase pe Mathieu în categoria „grăbiţilor”. Era mulţumită că nu se înşelase: după vreo zece mişcări, tot mai rapide, ejaculă cu mormăieli de porc. Răbdătoare, ea aşteptă ca bărbatul să îşi tragă sufletul înainte de a îl da la o parte şi a-i arăta lavoarul minuscul în dreapta cuşetei:

— Poţi să îţi faci toaleta minimă, dragul meu, dar repede: aştept pe cineva...

Mathieu Langoiran, care începuse deja să se îmbrace, o privi mirat:

— Pentru ce? M-am mai spălat o dată dimineaţă...

Salomea preferă să nu răspundă şi, după ce luă pe ea un halat din satin albastru, se uită la ceas. Două şi douăzeci. Jean-Philippe nu avea să întârzie. Zâmbi gândindu-se la tânărul ziarist care bătuse timid la uşa rulotei, din prima seară, după etapă şi care revenise să o vadă practic în toate celelalte seri.

Nu era îndrăgostită de el, nu. Dar nu se putea abţine să nu fie atrasă de acest gen de adolescent întârziat care nu făcea nimic pentru a ascunde că era nebun după ea şi care o asalta cu aviditatea unui copil la sânul matern.

Şi apoi, Salomea, din adolescenţă, fusese atrasă mereu de tipii cu ochelari, fiindcă îi dădeau mereu impresia că trebuie să fie protejaţi. „Asistenţa socială o să te facă să pierzi”, îi repeta mereu Josyane.

Salomea abia dacă remarcă plecarea lui Mathieu Langoiran. Ca pe toţi ceilalţi clienţi, îl ştersese din memorie. La douăzeci şi şase de ani, avea deja cinci ani de prostituţie în urmă şi se considera ca o „bătrână rutieristă”, după o altă exprimare a Josyanei. Succesul ei venea din faptul că majoritatea bărbaţilor nu îi dădeau mai mult de optsprezece ani. Fără îndoială din cauza zâmbetului de puştoaică şi a ochilor

inocenţi care o făceau să semene puţin cu Anouk Grinberg. O Anouk Grinberg blondă.

Salomea tresări când uşa rulotei se deschise brusc şi Jean-Philippe Degalat intră, cu faţa roşie şi ochii strălucind de agitaţie.

— Şi? îl admonestă ea pe un ton rece. Nu mai baţi la uşă, acum?

Ziaristul nici nu se obosi să se scuze. Se precipită spre ea şi o strânse cu forţă, strivindu-i sânii mici de bustul lui slab. Îi şopti cu o voce tremurată:

— Mi s-a întâmplat o chestie nebunească! Am prins informaţia vieţii mele, Salomea!

Ea se dezlipi de el, interesată:

— Ei bine, povesteşte...

Jean-Philippe zâmbi dezolat şi scutură din cap:

— Prefer să nu, scuză-mă... Pentru moment, în orice caz... Este o adevărată bombă cu explozie întârziată ce am descoperit, imaginează-ţi! Şi încă nu ştiu cum să aprind fitilul. Dacă ai şti cât sunt de agitat!...

Salomea zâmbi încurcată şi puse mâna pe şoldul lui Jean-Philippe:

— O să verificăm asta imediat, frumosule!

Ridicând privirea spre ochii lui, adăugă cu o voce perfect naturală:

— Ce doreşti astăzi? Gura sau fundul?

Drept răspuns, ziaristul îi puse mâinile pe umeri şi o făcu să îngenuncheze în faţa lui. Salomea prinse mesajul. Fermoarul metalic nu îi rezistă decât câteva secunde şi ea eliberă un sex fin şi destul de lung, tare ca oţelul.

Ea îşi trecu limba peste buze pentru a le umezi mai mult, apoi cuprinse încet membrul tare.

În ciuda plăcerii care îi invada corpul, Jean-Philippe nu reuşea să se gândească la altceva decât la subiectul lui.

Sigur că va scoate ceva senzaţional. Vedea deja hârtia cu care în aceeaşi seară îl va demasca pe Dominique Barnes. Singura lui problemă era că nu prea ştia cui să o trimită pentru a obţine un profit maxim. *Equipe? Libe?* Oricum, puţin conta: urma să devină celebru.

Singurul lucru care îi umbrea puţin bucuria pe care Jean-Philippe o simţea era că, la un moment dat, se mişcase în spatele tufişului şi Dominique Barnes îşi dăduse seama că el (sau ea) era privită. Se mai uitase încă o dată, spunându-şi că era norocos şi dispăruse printre copaci suficient de repede pentru a nu fi identificat.

Jean-Philippe simţi că Salomea accelera mişcările nebuneşti în jurul sexului lui gata să explodeze. Imediat, un val de plăcere îl invadă. Gemu, răguşit, cu capul dat pe spate şi se eliberă.

— Ei bine, erai excitat cu adevărat la culme! Exclamă ea ridicându-se. Este prima dată când te manifeşti atât de puternic, de când ne cunoaştem...

În timp ce Jean-Philippe se îmbrăca, Salomea se lipi de spatele lui şi îi cuprinse cu braţele ei şoldurile slabe.

— Îmi place mult când îţi provoc plăcere, murmură ea. Cu ceilalţi mă dezgustă, dar cu tine îmi face plăcere.

Ea îl forţă să se întoarcă şi îl privi direct în ochi:

— Acum, îmi spui care este faimosul tău subiect-bombă?

Jean-Philippe Degalat făcu o mutră contrariată şi se depărtă:

— Nu pot, ţi-am zis! Nu încă... Tot ce pot să îţi zic este că m-am oprit mai devreme să urinez, am văzut un ciclist care făcea acelaşi lucru şi, brusc, viaţa mea s-a schimbat.

Salomea îl privi cu gura căscată de uimire:

— Şi fiindcă vezi un ciclist urinând ajungi în starea asta? Bietul de tine!... Jean-Philippe o sărută în colţul buzelor:

— Îşi povestesc totul în seara aceasta, la finalul etapei, promit!

Dădu să scoată portofelul, dar Salomea îl opri cu un gest.

— Dacă socotesc bine, trebuie să fie a treisprezecea oară când intri în rulota mea?

— Ei... Este posibil, da şi?

Salomea râse:

— Chiar dacă prostituatele nu eliberează cârduri de fidelitate, am decis că pentru tine douăsprezece partide plătite dau dreptul la o felaţie gratuită! Ce zici de asta, bebeluşul meu?

*

* *

Cu simţurile liniştite provizoriu, dar mintea la fel de excitată, Jean-Philippe rula cu viteză maximă pe şoseaua pustie. Urma să ajungă în Captieux în câteva minute şi conta să îi prindă din urmă pe primii întârziaţi, înainte de Langon.

Se îndrăgostise de Turul Franţei graţie bunicului său, când era copil. În acest an, visul i se împlinise: era la Turul Franţei. Singura diferenţă era că ţinea în mâini ghidonul unei motociclete şi nu pe cel al unei biciclete de campion. Dar nu conta: era acolo, în mijlocul acestei mari sărbători a fraternităţii şi efortului şi era suficient..

Jean-Philippe îşi alungă gândurile şi se concentră din nou la condus. Cu efort minim, având în vedere că şoseaua era perfect dreaptă.

Observând autocarul desenat cu litere mari, de un roşu aprins, pe marginea şoselei şi o siluetă care gesticula, slăbi instinctiv acceleraţia.

— Ce fac ele acolo? mormăi Jean-Philippe printre dinţi.

„Ele” erau membrele clubului Micilor Regine. O grupare de femei amatoare de ciclism care, în acest an, îşi luaseră un autocar ultimul model, amenajat complet, pentru a urma Turul Franţei. Jean-Philippe auzise spunându-se că toate erau lesbiene, că era chiar o condiţie

„sine qua non” pentru a face parte din club. În orice caz, printre „împătimiţii de ciclism” prezenţi la cursă nici unul nu se lăudase până acum că băgase în patul lui vreo Mică Regină. Şi mai ales pe Nathalie Solidor, preşedinta lor, o tipă la vreo treizeci de ani, la fel de brunetă şi de voluptuoasă ca şi Carmen din opera lui Bizet.

Privirea glacială şi severă pe care Nathalie Solidor i-o adresase, o dată, la finalul unei etape, fusese suficientă să îi spulbere orice dorinţă sexuală lui Jean-Philippe.

Acum, chiar Nathalie Solidor stătea pe marginea şoselei şi îi făcea semn să oprească. Puţin cam mirat, Jean-Philippe se conformă fără să se gândească măcar. Opri motocicleta la un metru în faţa lui Nathalie Solidor care îl privea cu un zâmbet curios pe buze.

După ce opri motorul şi îşi scoase casca, Jean-Philippe nu se putu abţine să nu remarce că era cu adevărat „excitantă” în ciuda aiurii pronunţate a umerilor şi poziţiei masculine pe care se străduia să o afişeze.

Era apetisantă, desigur, dar avea o figură triunghiulară, cu trăsături prea accentuate şi o privire glacială. Ziaristul reţinu că la picioarele Nathaliei era aşezată o valiză mare şi luxoasă din piele care contrasta bizar cu ţinuta sportivă şi peisajul sălbatic din jur.

— Aveţi vreo problemă? întrebă Jean-Philippe. Pot să vă ajut cu ceva?

Nathalie Solidor râse şi zise cu o voce gravă:

— O problemă, noi? Ba nu, nici una! Dumneavoastră, din contră, aveţi una: aţi vrea să aflaţi ceva mai mult despre un ciclist pe nume Dominique Barnes, mă înşel?

Jean-Philippe Degalat simţi că roşeşte până în vârful urechilor şi bătăile inimii i se accelerară brusc.

— De ce ziceţi asta? se răsti el. Nu ştiu absolut nimic din ceea ce...

Râsul Nathaliei îi tăie brusc elanul. Îşi aruncă o şuviţă de păr peste umărul gol şi îşi îndreptă privirea neagră în ochii lui:

— Este foarte urât să minţiţi. Mai ales pe cineva care vrea să vă ajute...

Jean-Philippe avea senzaţia neplăcută că îi fuge pământul de sub picioare. Îşi înghiţi penibil saliva:

— Să mă ajute? Dar eu...

— Sunt sigură că după ceea ce credeţi că aţi descoperit mai devreme, ardeţi de nerăbdare să aflaţi mai multe. Pentru a face un articol care va provoca valuri mari, în mediile sportive şi vă va face celebru dintr-o dată, nu-i aşa?

Subjugat de autoritatea acestei femei, Jean-Philippe încetă brusc să mai lupte:

— Adică eu... Bun, de fapt, da, este exact ce am gândit. Este un subiect-bombă, nu?

Nathalie Solidor arătă spre autocar, în spatele ei, cu o mişcare din bărbie:

— În acest caz, coborâţi de pe motocicletă şi urmaţi-mă înăuntru. Vă asigur că nu veţi regreta...

Ceva în tonul lui Nathalie Solidor îl făcu să înţeleagă mai multe. Dar curiozitatea lui de ziarist îl domină. Desfăcu cricul motocicletei, coborî şi urmă paşii tinerei care urca deja în autocar, fără să se uite în urmă. Ţinea valiza din piele în mâna dreaptă.

Jean-Philippe aproape că ţipă de surpriză descoperind amenajarea interioară a vehiculului. Era lux. Veritabile fotolii din piele, plus două divane mici, înlocuiseră scaunele ordinare. Între ele, o masă joasă din sticlă fumurie era acoperită cu o jumătate de duzină de pahare din cristal şi o sticlă de ceea ce părea vin alb, într-o frapieră de şampanie.

Chiar în spatele scaunului şoferului, un gheridon din acaju servea drept suport de telefon şi fax.

În partea din spate, fixate de tavan, două televizoare transmiteau imagini din etapa turului ciclist. Toate ferestrele erau încadrate de mici perdele, tot roz, care asigurau o mare intimitate, când erau trase.

Jean-Philippe îşi îndreptă atenţia spre persoanele prezente. Trei femei îl priveau fix, fără un zâmbet.

Cea din fotoliul din stânga avea aerul unui camionagiu: îmbrăcată în salopetă, părul tuns scurt, umeri de luptător, lipsită de orice feminitate. O lesbiană „mascul” în toată splendoarea ei – sau în toată oroarea ei, după punctul de vedere adoptat.

Mâna ei dreaptă, cu o palmă mare, era aşezată neglijent pe piciorul unei tinere blonde ce stătea pe braţul fotoliului.

Conform criteriilor lui Jean-Philippe, aceasta din urmă era mult mai interesantă. Mai întâi fiindcă nu era îmbrăcată decât cu un minuscul bikini care nu ascundea nimic din proporţiile perfecte ale corpului ei şi al cărui negru mătăsos contrasta cu paloarea aproape diafană a pielii ei. Bustul îngust, aproape de copil, era dotat cu sâni uimitor de voluminoşi, uşor lăsaţi, iar părul lung ondulat îi cădea în valuri pe umeri.

A treia femeie, care ocupa fotoliul de vizavi, era o brunetă mignonă, care o devora pe Nathalie Solidor cu o privire plină de adoraţie.

Nathalie îi arătă unicul fotoliu liber lui Jean-Philippe şi îi făcu semn să se aşeze, pe acelaşi ton fără replică. Se opri în faţa lui, dominându-l cu înălţimea ei:

— Ce aţi zice de o mică recreaţie, înainte de a trece la lucruri serioase? Un mic interludiu, cum zic unii...

Fără a îi lăsa lui Jean-Philippe timp să răspundă, arătă spre blonda aşezată pe mânerul fotoliului:

— Prietena noastră Virginie, contrar nouă, iubeşte atât bărbaţii cât

şi femeile. Nu-i aşa, draga mea?

Grimasa de dezgust a Virginiei dezminţi formal afirmaţia lui Nathalie, dar coborî privirea şi nu răspunse nimic. Vizibil, în clubul Micilor Regine, nu se discutau ordinele şefei...

— Ce aţi zice de o mică distracţie, cum spuneţi voi de obicei? Reluă Nathalie Solidor cu o voce din ce în ce mai rece şi mai tăioasă ce contrasta cu zâmbetul ei languros.

Jean-Philippe se simţea din ce în ce mai deranjat.

— Nu cred că este momentul, articulă el cu dificultate din cauza uscăciunii gurii.

— Micul nostru mascul îşi pierde farmecul, s-ar zice! Exclamă Nathalie Solidor, privind spre celelalte. Probleme de erecţie, poate?

Se lovi cu palma peste frunte:

— Dar ce proastă sunt! Bineînţeles, îl interesează amicul nostru Dominique Barnes! Pe care dragul nostru ziarist l-a surprins în timp ce urina, ca un voyeurist vulgar...

Jean-Philippe tresări în fotoliul său şi se dădu de gol fără să îşi dea seama:

— De unde ştiţi că eram eu? Sunt sigur că nu m-a recunoscut...

— Este adevărat că nu te-a recunoscut, prostule! şuieră Nathalie căreia îi dispăruse zâmbetul. Doar că a văzut motocicleta ta pe marginea şoselei. Şi cum tu eşti singurul ziarist care nu merge în BMW...

Ea se aplecă spre el şi îi puse neglijent antebraţul pe picioarele lui slabe. În ciuda situaţiei neliniştitoare, Jean-Philippe nu se putu abţine să nu privească spre bustul lui Nathalie care i se oferea privirilor. Fără să vrea, simţi cum sexul i se umflă şi se întăreşte, ceea ce Nathalie remarcă imediat.

— Ei bine, ia zi, şmecher mic, am efect asupra ta, s-ar zice! Priviţi-mă, fetelor!

Cu un calm perfect, ea îi desfăcu fermoarul şi îşi băgă degetele lungi în pantalon. Scoase un sex pe jumătate erect, pe care îl arătă spre celelalte trei cu o grimasă:

— Nu, dar priviţi la chestia asta! Cum poate o femeie să fie excitată de ceva atât de respingător?

Abandonă sexul lui Jean-Philippe care, ruşinat, se grăbi să se închidă la fermoar.

Nathalie se ridicase şi se îndrepta spre perdeaua din spate. Dădu brusc la o parte perdeaua şi Jean-Philippe simţi cum îi sare inima din piept.

Un ciclist stătea în picioare, nemişcat. Un ciclist pe care îl recunoştea perfect fiindcă îl văzuse în urmă cu o oră.

Dominique Barnes, zis Domino.

Nathalie îl luă de mână şi îl conduse până în faţa lui Jean-Philippe,

complet înmărmurit de stupoare. Ce făcea Domino acolo? Ar fi trebuit să pedaleze pe şosea!

Nathalie se aşează între ei doi, cu faţa la ciclist. Calmă, începu să îl maseze între picioare cu palma, cu un gest tot mai rapid şi apăsat. După un minut, se opri.

Fără să se dea la o parte, dintre ei, apucă de chilotul negru al ciclistului şi trase în jos.

Apoi, se dădu la o parte.

Jean-Philippe avu senzaţia că primeşte o lovitură violentă în piept. Înnebunea sau ce? Ce avea în faţa ochilor nu exista. Nu putea exista.

Dominique Barnes pe care îl văzuse în urmă cu o oră că avea sex de femeie, acum arbora o superbă erecţie.

— Ce mai zici, ziarist de doi bani? mormăi Nathalie printre dinţi. O să vezi: curând o să mai afli ceva!

Lesbiana „camionagiu” izbucni în râs. La un semn al lui Nathalie, Jean-Philippe o văzu ridicându-se greoi şi mergând să încuie cele două uşi ale autocarului. O transpiraţie rece îi parcurse şira spinării.

Nathalie Solidor îl dădu la o parte pe Dominique Barnes a cărui erecţie descreştea văzând cu ochii şi se aplecă din nou spre ziarist:

— Nu e cazul să te mai agiţi, o să îţi explicăm totul de la A la Z. Vei afla totul despre combinaţia noastră. Şi ştii de ce o să îţi divulgăm tot secretul?

Privirea pe care i-o adresă îi declanşă un tremurat convulsiv lui Jean-Philippe Degalat. Brusc, avu certitudinea terifiantă că ştia răspunsul pe care Nathalie urma să i-l dea. Cuvânt cu cuvânt. Când ea vorbi, nu fu decât o confirmare atroce:

— Pur şi simplu fiindcă nu vei mai avea niciodată ocazia să povesteşti cuiva. În afară de Satana, dar el trebuie să fie deja la curent!

Capitolul II

Inspectorul divizionar Boris Corentin, cel mai frumos poliţist de la Cazuri Speciale, secţia regină a Brigăzii Mondene, oftă agasat. Tocmai ieşise de la duş şi simplul fapt că se ştergea fusese suficient să îl facă să transpire abundent.

De vreo zece zile, căldura era caniculară în toată Franţa. Ceea ce, la Paris, devenea de nesuportat. Şi totuşi, abia era ora şapte şi jumătate dimineaţa, în această zi de 21 iulie.

Resemnat, Corentin traversă garsoniera şi porni televizorul pe care i-l împrumutase vecinul de deasupra.

Se strâmbă când apăru imaginea pe ecran. Rezumatul etapei din ajun, de la Turul Franţei. Corentin adora ciclismul, ca multe alte sporturi. Dar cu condiţia de a pedala el. În schimb, să privească din fotoliu pe alţii cum se chinuiesc în locul lui, îl plictisea profund.

Opri televizorul, resemnat. Peste o săptămână Turul se va termina, până atunci trebuia să se intereseze de altceva.

Îmbrăcat cu un pantalon de pânză gri deschis, un tricou Lacoste verde şi o jachetă de aceeaşi culoare cu pantalonul, Boris Corentin părăsi garsoniera fără a mai încuia uşa cu cheia, ca de obicei. Oricum, nu avea nimic de furat de acolo, în afară de televizorul vecinului.

Se decise să meargă pe jos până la cheiul Orfevres. Şi de fapt nu avea de ales: pe căldura aceasta, transporturile în comun erau insuportabile.

După un sfert de oră, urca uşor scările de la nr. 36, până la al doilea etaj, unde se aflau birourile Brigăzii Mondene.

Inspectorul principal Aime Brichot, fidelul său coechipier, dar mai ales prietenul lui de neînlocuit, era deja la biroul lui, cu urechea lipită de un aparat radio minuscul. Într-o stare de concentrare maximă.

— Salut, Meme! strigă Boris. Ce asculţi?

Cu un gest nerăbdător din mâna dreaptă, Aime Brichot îi făcu semn să tacă. Ridicând din umeri, Boris Corentin îşi dădu jos jacheta şi o agăţă în singurul cuier din biroul pe care îl împărţeau cu Rabert şi Tardet, cealaltă echipă de inspectori de la Cazuri Speciale. Tocmai se aşeza la biroul său, când telefonul începu să sune.

Corentin recunoscu imediat vocea, răguşită de atâţia ani de tabagism, a comisarului divizionar Charlie Badolini.

— Da, eu sunt, domnule divizionar... Nu, nu, ajung imediat... Da, este şi el aici... În biroul dumneavoastră, peste cinci minute? Nici o problemă şefu', vom fi acolo... De acord, şefu'.

Corentin închise în momentul în care Brichot oprea radioul cu o expresie mulţumită.

— Acum, poate îmi spui ce ascultai cu atâta atenţie, făcu Boris.

Aime Brichot îşi ridică maşinal ochelarii pe nas.

— Imaginează-ţi că aseară am ratat jurnalul de la ora opt...

— Şi?

— Şi când am ajuns aici am împrumutat acest aparat pentru a asculta rezumatul etapei de ieri.

Ochii lui Corentin se rotunjiră de surpriză:

— Şi, de când te interesează Turul Franţei, dacă nu sunt indiscret?

Aime Brichot ridică din umeri:

— De anul acesta, de fapt. M-a apucat aşa, dintr-o duminică după-amiază, când eram în faţa televizorului şi priveam etapa zilei. Era în Alpi, îmi amintesc. Şi imaginează-ţi că am găsit asta „hiper-uriaş", cum ar zice gemenele mele.

Boris se ridică şi îşi întinse articulaţiile umerilor:

— Bun, o să îmi povesteşti de noua ta pasiune mai târziu: Baba ne aşteaptă...

Dincolo de uşa dublă capitonată a biroului directorial domnea o atmosferă pre-apocaliptică. Mai întâi, era un nor gros de fum degajat de ţigările Job Speciale pe care şeful Brigăzii Mondene le fuma de dimineaţa până seara. Dar aceasta nu era ceva deosebit de alte dăţi.

În plus, era o căldură apăsătoare de iulie care transforma biroul în saună, Charlie Badolini refuzând, vară sau iarnă, să deschidă vreo fereastră.

Resemnat că se va sufoca oricum, Boris Corentin îşi aprinse o Gitane. Ca să combată răul cu rău. Cu una în plus sau în minus...

În momentul în care băga pachetul în buzunar realiză că Charlie Badolini avea un musafir, instalat în fotoliul din faţa biroului Empire.

Un tip brunet, în jur de patruzeci de ani, îmbrăcat cu un impecabil costum din lin gri deschis şi o cămaşă descheiată la guler. Figura bronzată emana autoritate, dar Boris avu impresia că sesizează ceva indefinibil şi neliniştitor în ochii albaştri deschişi, în clipa în care privirile lor se întâlniră.

— Domnule, zise Badolini ridicându-se, vi-i prezint pe cei mai buni doi inspectori ai mei.

Ridică privirea spre Corentin şi Brichot:

— Vă prezint pe domnul Edouard de Sigognac, unul dintre responsabilii cu organizarea Turului Franţei...

Corentin şi Brichot schimbară o privire amuzată. Clar, nu puteau scăpa, de turul ciclist.

Boris se aşeză în celălalt fotoliu, în timp ce Brichot lua un scaun şi îl apropia de biroul lui Badolini. În momentul prezentărilor, Edouard de Sigognac făcuse o mişcare scurtă din cap înspre cei doi inspectori, dar nu schiţase nici cel mai mic gest să se ridice, nici măcar să dea mâna cu ei. Uşor agasat de atitudinea lui superioară, Corentin decise să facă la fel şi se adresă ostentativ lui Charlie Badolini, exclusiv:

— Deci, domnule divizionar, care este problema „spinoasă” de care vorbeaţi la telefon?

Charlie Badolini arătă spre vizitatorul impasibil cu o mişcare din bărbie:

— Domnul de Sigognac vă va vorbi despre asta...

Privi în ochii lui Corentin şi adăugă apăsat:

— Cabinetul ministrului de Interne i-a sugerat domnului de Sigognac să ni se adreseze.

Corentin oftă în sinea lui. Înţelesese mesajul. Cazul pe care celălalt urma să i-l expună era mai mult decât „Special”. Ceea ce voia să însemne că „ei” urmau să le ceară rezultate nu doar strălucitoare, ci şi ultra-rapide. Totul, desigur, fără ca nimeni să bănuiască ceva.

Fermecător...

— Domnilor, începu Edouard de Sigognac cu o voce prea subţire pentru fizicul său, s-a produs ieri un incident regretabil în timpul unei etape din Turul Franţei...

— Chiar un incident? sublinie Boris pe un ton uşor ironic, căci era sigur că un tip ca Sigognac nu s-ar fi deplasat până la sediul Brigăzii Mondene pentru un simplu incident.

Celălalt nu se tulbură şi răspunse, continuând să nu îi privească pe cei doi inspectori în ochi:

— Un tânăr ziarist a fost găsit mort în Landes, între Pau şi Bordeaux, aproape de Captieux, pentru a fi mai precis.

Charlie Badolini se aplecă uşor în faţă:

— Domnul de Sigognac vrea să zică „asasinat”. Ziaristul respectiv, un anume Jean-Philippe Degalat, a fost ucis. Şi în circumstanţe despre care vă voi vorbi mai târziu...

Edouard de Sigognac îşi netezea dunga pantalonului cu nerăbdare. Vizibil, nu avea obiceiul să fie întrerupt şi se arăta nemulţumit.

— Pe scurt, reluă pe un ton mai sec, înţelegeţi că ar fi o catastrofă pentru imaginea Turului Franţei, dacă s-ar afla aşa ceva. Pentru moment, am reuşit să păstrăm secretul. Doar că nimic nu ne spune că asta nu se va mai întâmpla, azi sau mâine, oricând. Nu e nevoie să vă spun faptul că Turul Franţei este şi o enormă maşinărie financiară. Şi sponsorii sunt nişte tipi foarte pretenţioşi, mereu gata să se retragă la cel mai mic necaz.

Corentin deschidea gura pentru a pune o întrebare, dar Sigognac nu îi lăsă timp. Arătă spre Charlie Badolini cu un gest neglijent din mâna dreaptă:

— O să aflaţi toate detaliile de la şeful dumneavoastră. Eu trebuie neapărat să vă părăsesc: trebuie să fiu pe traseul Turului, înainte de prânz. Dar încă o dată, cu riscul de a mă repeta, trebuie să insist: ministrul de Interne ţine la discreţie! Pe curând, domnilor...

Înainte ca vreunul dintre cei trei poliţişti să aibă timpul să zică ceva, Edouard de Sigognac dispăruse.

— Nu e prea simpatic, tipul acesta, remarcă Brichot, răsucindu-şi vârful mustăţii.

— De neînghiţit, vrei să spui! sublinie Corentin aprinzând o altă ţigară.

Charlie Badolini îşi drese zgomotos vocea şi îi dojeni sever:

— Domnilor, nu suntem aici pentru a decerna premii! Să ne întoarcem la oile noastre, dacă doriţi... Ziaristul în cauză a fost ucis, în condiţii foarte ciudate: a fost găsit la câteva zeci de metri de şoseaua parcursă de ciclişti, complet dezbrăcat, cu sexul tăiat şi cu un falus din cauciuc înfipt în gât.

— Ce nebunie! murmură Aime Brichot. A murit de hemoragie când

i-au tăiat sexul, presupun?

Badolini îşi aprinse încă o Job Speciale de la chiştocul celei dinainte, apoi răspunse:

— Nu chiar! Mutilarea a avut loc după. De fapt, a murit sufocat de falusul din latex. Artera traheală complet ruptă.

O linişte grea se lăsă. Fiecare ştia că ceilalţi doi se gândeau cam la acelaşi lucru ca şi el: tipul care făcuse asta, care plănuise acest scenariu macabru era un dezaxat periculos şi incontrolabil. Adică genul de bolnav susceptibil să reînceapă în orice moment, imediat ce va fi din nou cuprins de pulsiuni.

În cele din urmă, Corentin fu cel care reluă cuvântul, după ce îşi stinsese ţigara în scrumiera din onix de pe birou:

— Cine este, exact, acest Sigognac, şefu'?

Charlie Badolini deschise dosarul cartonat care se afla pe braţul fotoliului din piele de Cordoue:

— M-am interesat în legătură cu el. Este un fel de vistiernic al Turului Franţei. Este însărcinat, printre altele, cu contactarea principalilor sponsori. Şi, credeţi-mă, înseamnă o groază de bani!

Comisarul divizionar luă o foaie de hârtie dintre copertele dosarului şi continuă:

— Cu titlu de exemplu, am aici donaţiile principalilor sponsori ai Turului Franţei de anul trecut. Ascultaţi: Credit Lyonnais a donat 6.498.000 de franci, PMU 896.000, supermarketurile Champion 621.000, Coca-Cola 3.272.750 şi Coeur de Lion 330.000. Ceea ce face în total 12.031.250 de franci. Nu-i rău, nu?

— Evident, oftă Boris, se înţelege că, pe lângă sumele acestea, viaţa şi moartea unui mic ziarist cam trece pe plan secund...

— Spuneţi-mi, şefu', interveni Brichot, e ceva ce nu prea înţeleg.

— Spune...

— Înţeleg foarte bine că Boris şi cu mine trebuie să anchetăm în discreţie absolută, cum a subliniat domnul de Sigognac. Dar, sincer, doi poliţişti parizieni care apar la Turul Franţei şi încep să pună întrebări, cam sar în ochi, nu?

Charlie Badolini zâmbi şi trase adânc din ţigară:

— Tocmai de aceea nu o să plecaţi în această calitate, domnilor!

Boris Corentin privi la comisarul divizionar neîncrezător:

— Ce vrea să însemne asta, şefu'?

— Că domnul de Sigognac a aranjat deja totul. Am două acreditări pentru voi: sunteţi corespondenţi din partea *Soleil*, cotidianul din Quebec şi veţi urmări Turul până la final pentru plăcerea cititorilor canadieni! Evident, am ales un ziar atât de îndepărtat pentru a nu da nas în nas cu adevăraţii corespondenţi ai lui *Soleil.* Domnul de Sigognac a avut chiar grijă să vă pună la dispoziţie o motocicletă BMW nou-nouţă!

Charlie Badolini întinse dosarul cartonat lui, Corentin:

— Iată-vă deci reporter sportiv! Iar dumneavoastră, Brichot, deveniţi fotograf de presă.

Redeveni instantaneu serios:

— Vă reamintesc, domnilor: discreţie, tact, abilitate!

Cei doi inspectori părăsiră biroul directorial pe aceste cuvinte şi se duseră în biroul lor.

— Ei bine, Meme, s-ar zice că ceva te tracasează. Totuşi, ar trebui să îţi facă plăcere să urmăreşti Turul din primul rând, decât de la radio!

Aime Brichot continuă să îşi şteargă atent ochelarii cu bucăţica de piele. Cu o figură efectiv sobră:

— Să urmăresc Turul, nu zic nu, bombăni el. Ceea ce mă nelinişteşte este mijlocul de locomoţie: am avut mereu reţinere faţă de motocicletă...

Se apropie de partenerul său şi îl privi cu un aer grav:

— Spune-mi, Boris, pot să am încredere în tine? Îmi promiţi că nu vei merge cu viteză prea mare?

Capitolul III

Piaţa Winston Churchill, în Limoges, era plină de lume. La fel şi parcul Orsay, din apropiere. O mulţime pestriţă şi agitată, în ciuda căldurii apăsătoare, urla de bucurie şi aplauda, de fiecare dată când boxele instalate în cele patru colţuri ale pieţei anunţau despre apropierea concurenţilor.

Căci în acest 21 iulie, Limoges era oraşul-etapă din cadrul Turului Franţei şi jumătate din oraş ieşise în stradă, de-a lungul traseului, pentru a-i vedea mai întâi, pe cei şase ciclişti care evadaseră cu treizeci de kilometri înainte, în dreptul Côte de Villeneuve, apoi grosul plutonului şi, la final, întârziaţii.

Pe marginea trotuarului străzii Amfiteatrului, Nathalie Solidor savura parfumurile puternice şi contradictorii – trandafiri cu arome diverse – care umpleau aerul încins de căldură. Instinctiv, strânse mânerul preţioasei valize din piele şi o lipi de picior.

Un final de etapă era mereu un moment unic pe care preşedinta Micilor Regine o aprecia în fiecare seară ca şi cum era prima dată când simţea această fervoare de copil amestecată cu pasiune sportivă.

Profitând de faptul că mulţimea din jur nu le dădea atenţie, Nathalie cuprinse cu braţul şoldurile goale ale Virginiei şi o strânse

lângă ea. Blonda se lăsă în voia ei şi Nathalie duse mâna până pe fesele ei ferme şi bombate, cuprinse în minusculul şort din jeans.

Ca toţi ceilalţi bărbaţi, femei şi copii, Nathalie întoarse capul în direcţia pieţei Carmes. Era ora cinci şi primii concurenţi urmau să ajungă din minut în minut. Deja, difuzoarele anunţau că se aflau pe strada Saint Eloi.

Dar, imediat, un imens murmur de decepţie parcurse mulţimea ca un frison: Lionel Loiseau nu era decât pe poziţia a treia şi se părea că îi era imposibil să îi ajungă pe predecesori până în piaţa Winston Churchill.

Loiseau, era din partea locului, din Limoges. Era cel care îşi folosea toate forţele pentru a câştiga celebrul tricou galben în faţa „publicului său”.

Nathalie Solidor nu prea se interesa dacă Lionel Loiseau va câştiga sau nu. Ceea ce conta, înainte de toate, era locul pe care îl ocupa Dominique Barnes în pluton.

Instinctiv, întoarse capul spre piaţa Winston Churchill, în direcţia muzeului Adrien Dubouche, unde era instalat podiumul şi unde aşteptau oficialităţile, cu consiliul municipal din Limoges în frunte.

Acolo era instalată şi „caravana-pipi”, locul unde concurenţii desemnaţi la sosire trebuiau să se supună controlului antidoping.

De la începutul Turului, încă nu fusese niciodată desemnat Dominique Barnes. Dacă, din întâmplare, era desemnat astăzi, trebuia să acţioneze repede. Fără nici o greşeală.

Nathalie Solidor se linişti spunându-şi că avusese mult noroc reuşind să parcheze autocarul Micilor Regine la intrarea pe strada Bernard Palissy, la doar câteva zeci de metri de caravana-pipi.

În caz de control, Dominique Barnes ar avea destul timp să treacă pe la autocar şi apoi să iasă tot aşa.

Sau cel puţin, toată lumea ar crede că ieşea aceeaşi persoană. Doar Micile Regine erau la curent cu schimbarea efectuată în autocarul cu geamurile acoperite.

Micile Regine şi Jean-Philippe Degalat. Dar acesta din urmă nu mai avea nici o şansă să mai povestească ceva.

Nathalie Solidor simţi un val de căldură cuprinzându-i abdomenul cu gândul la jurnalist şi o strânse pe Virginie şi mai aproape de ea.

Era prima dată când omora pe cineva cu propriile-i mâini şi se era obligată să recunoască faptul că simţea o plăcere puternică.

Să omoare un bărbat. Să vadă pe unul din acei masculi aroganţi plângând şi implorând să îl cruţe. Să îl simtă complet la mila ei, o femeie slabă, cum ziceau aceşti imbecili păroşi şi lăudăroşi, atât de ridicol de mândri cu bucata de carne dizgraţioasă care le atârna între picioarele musculoase.

Nathalie Solidor aruncă o privire piezişă spre partenera ei care se

uita spre capătul străzii vizibil interesată.

Virginie nu zicea nimic. Celelalte două Mici Regine – nici ele. Ea le domina foarte tare.

În ajun, în momentul în care ea înfigea violent penisul din cauciuc în gura ziaristului prea curios, Nathalie observase că Virginie era în pragul unei crizei de nervi. Grăbindu-se să o liniştească, ea decisese să forţeze şi mai mult.

Obligând-o pe tânără să taie chiar ea sexul cadavrului.

Iar Virginie, tremurând terorizată, o făcuse. Doar fiindcă Nathalie îi ordonase. Şi se calmase brusc.

O aclamaţie puternică se ridică în mijlocul străzii Saint-Eloi şi ajunse până la urechile lui Nathalie Solidor şi ale partenerei ei, în piaţa Carmes.

Concurenţii soseau. În sprint, ridicaţi în picioare: dansând, după termenii utilizaţi în domeniu.

Identificând tricourile concurenţilor, Nathalie înţelese imediat motivul entuziasmului mulţimii:

Lionel Loiseau, localnicul etapei, cu preţul unui efort uimitor, reuşise să revină în poziţia a doua. Era aproape în spatele liderului.

— Poate să îl depăşească, decretă un tip gras, de lângă ea.

— Crezi tu! răspunse un băiat care trebuia să fie fiul lui. Nu mai are energie, se vede...

— În ciclism, este o chestiune de voinţă, eu, aşa o ţin! Concluzionă tatăl pe un ton fără replică. Adu-ţi aminte de Hinault în Alpii Huez în...

Nathalie Solidor îi lăsă să discute şi, apucând braţul Virginiei, o trase prin mulţime spre piaţa Winston Churchill, în momentul în care plutonul se profila la orizont pe strada Saint-Eloi.

Plutonul în care trebuia să se afle Dominique Barnes.

Pentru a nu îşi asuma nici un risc, Nathalie prevăzuse să ajungă la autocarul Micilor Regine înainte de sosirea plutonului. Era timpul să meargă acolo.

Cele două fete intrară în piaţa Winston Churchill chiar în momentul în care învingătorul, un concurent spaniol pe nume Paco Norcajo, trecea de linia de sosire, cu ambele mâini ridicate, însoţit de uratele mulţimii iar în difuzoare se anunţa victoria sa.

Însoţită de Virginie, tăcută, supusă, Nathalie intră pe strada Bernard Palissy şi urcă în autocarul Micilor Regine. Era gol şi înăuntru domnea o căldură şi mai sufocantă decât pe stradă.

— Unde sunt Solange şi Marie-Claude? întrebă Virginie cu vocea ei blândă.

Nathalie ridică din umeri:

— Lângă linia de sosire, presupun. Pentru a-l vedea cum soseşte pe Dominique Barnes, ştii cât de tare le excită...

Arătă spre micul frigider instalat chiar în faţa perdelei negre care masca partea din spate a autocarului:

— Nu ne servim câte un pahar de vin rece? Cu soarele ăsta, nu ar fi chiar un lux...

Docilă, Virginie puse două pahare pe masa din geam fumuriu, scoase o sticlă şi începu să îi scoată dopul, asemănător cu cel de la o sticlă de şampanie.

După ce îşi aşezase cu grijă valiza din piele, lângă fax şi telefon, Nathalie se îndreptă spre partea din spate a autocarului şi, cu un gest sec, dădu la o parte perdeaua de catifea. În spatele ei, nemişcat, îmbrăcat în costumul de ciclist, stătea Dominique Barnes. Cu faţa şi tricoul ude de transpiraţie.

Nathalie îl inspectă din cap până în picioare şi păru mulţumită de verificare:

— Ai mers pe la soare aşa cum ţi-am spus, nu?

Ciclistul ridică din umeri agasat:

— Evident! Altfel cum aş fi putut să transpir atât?

Nathalie nu avu timp să îi răspundă, uşa autocarului tocmai se deschise şi un ciclist intră şi o închise după el, având grijă să o încuie astfel încât nimeni să nu îl poată urma.

Dominique Barnes.

Ca de fiecare dată când îi vedea împreună, Virginie fu stupefiată de perfecta lor asemănare. Dominique şi Dominique Barnes, deşi erau gemeni dizigoţi, din ovule diferite, cum îi explicase Nathalie Solidor, printr-un capriciu al naturii, semănau atât de mult fizic. Acelaşi păr foarte blond, aproape ras, aceiaşi ochi albaştri cu strălucire metalice, aceeaşi musculatură fină dar ultra-rezistentă, aceeaşi figură triunghiulară, aceleaşi buze subţiri dar foarte bine desenate. Asemănare perfectă.

Cu un singur detaliu: ceea ce ascundeau sub costumele de ciclişti, între picioare.

Dominique Barnes, care tocmai parcursese etapa, era o fată, perfect constituită, Virginie era în măsură să ştie.

Dominique Barnes, zis Domino pentru a-l diferenţia de sora sa, era bărbat. Şi aceasta, Virginie era în măsură să o ştie.

În jocul pus la cale de Nathalie Solidor, rolul lui era simplu: la fiecare final de etapă, trebuia să fie pregătit să o înlocuiască discret pe sora sa.

În caz de control antidoping neprevăzut oficialii aveau să descopere că o fată se strecurase în liniştе printre ciclişti şi devenea astfel prima femeie din istorie care participase la Turul Franţei.

Instinctiv, ca împinşi de o forţă magnetică, gemenii rămaseră nemişcaţi unul în faţa celuilalt, exact în aceeaşi poziţie, cu aceeaşi expresie pe faţă.

— Asta a fost? întrebă Domino cu multă tandreţe în glas. A fost greu?

— De căldură, da, răspunse sora sa, exact pe acelaşi ton. În rest, am trecut prin altele şi mai grele. Până la urmă, era o etapă de zonă plană. Abia aştept să ajung la Paris şi să pot respira puţin.

Nathalie Solidor se apropie de ei cu un zâmbet:

— Ajungând la Paris, draga mea, nu prea o să ai ocazia să te odihneşti: vei deveni o vedetă, imediat ce voi dezvălui presei combinaţia noastră. Gloria ta o va eclipsa chiar şi pe cea a învingătorului, o să vezi!

Faţa lui Domino se întunecă uşor:

— Chiar intenţionaţi să dezvăluiţi totul ziariştilor?

Nathalie îl privi cu un ochi răutăcios:

— Evident, imbecilule! Altfel, la ce ar folosi tot acest chin, spune-mi? În maximum cinci zile, lumea întreagă va afla că o fată poate suporta acelaşi efort sportiv ca şi cei mai buni dintre aceşti masculi groteşti. Şi se va termina cu pretinsa lor superioritate fizică!

Domino coborî privirea şi tăcu. Mai mult decât sora sa, se supunea total autorităţii acestei femei şi se simţea incapabil să i se opună. O autoritate care nu avea de altfel nimic sexual: dacă Domino, cazul de faţă, era capabil să ofere plăcere unei femei, nu bărbaţii o interesau cu adevărat, în acest plan.

Când ridică privirea, Nathalie Solidor se lipise de sora lui şi o strângea violent în braţe, cu faţa în gâtul ei. Respiraţia i se accelerase imperceptibil.

Cu ochii pe jumătate închişi, buzele întredeschise, nările dilatate şi palpitând, adulmeca literalmente parfumurile puternice pe care le emana corpul extenuat al lui Dominique. Aceleaşi arome care o dezgustau la bărbaţi dar care, la o femeie, erau suficiente pentru a-i da o ameţeală erotică.

Domino cunoştea perfect această stare a „preşedintei”. Şi ştia la fel de bine ce avea să se petreacă în secundele următoare.

Ca şi cum îi citise gândurile, Nathalie Solidor se depărtă de Dominique şi se întoarse spre fratele acesteia:

— Mai eşti aici, tu? Hai, fugi! Du-te pe lângă tribuna oficialilor şi fă în aşa fel încât să fii văzut! Nu trebuie să mai aştepţi să afli cine este desemnat pentru controlul antidoping. Dacă eşti tu, ştii bine ce ai de făcut. Dacă nu, revino aici peste o jumătate de oră, o oră...

Cum ieşi, Virginie se apropie de cele două femei, cu câte un pahar de vin în fiecare mână şi le întinse fiecăreia cu un zâmbet.

Nathalie ciocni paharul ei de cel al lui Dominique şi îl bău dintr-o înghiţitură, înainte de a-l înapoia Virginiei, pe care nici nu o privi. Chiar fără să remarce că Virginie se debarasase de şortul minuscul şi, ca de obicei, nu purta nimic pe dedesubt.

Resemnată, Virginie se duse să se aşeze pe unul din fotoliile din piele, îşi turnă un pahar şi îşi încrucişă picioarele, cu ochii spre Dominique şi Nathalie. Şi ea ştia foarte bine ce urma să se petreacă acum. La fel ca în celelalte după-amieze de după fiecare final de etapă, când Dominique se întorcea în autocar. Dar deşi era obişnuită, continua să se excite.

Bătăile inimii Virginiei se accelerară când cele două mâini ale lui Nathalie apucară maioul lui Dominique şi îl traseră în sus pentru a i-l scoate peste cap.

Torsul musculos apăru, la fel ca şi cei doi sâni minusculi, dar cu sfârcuri brune şi mari excitate.

— Ai nevoie de un duş bun, murmură Nathalie cu o voce răguşită. Dar înainte, lasă-mă să de destind puţin...

Dominique rămase nemişcată, cu ochii pierduţi în zare, în timp ce Nathalie o dezbrăca de chilotul de ciclist.

Virginie primi un şoc în piept când văzu părul negru abundent care invada abdomenul plat şi musculos al lui Dominique, probă indubitabilă că ea şi fratele ei aveau părul decolorat.

Ştiind perfect ce aştepta Nathalie de la ea, Dominique depărtă picioarele cât putu. Imediat, cu un geamăt înfundat, Nathalie îşi lipi gura de smocul de păr buclat şi aromat.

Cu respiraţia întretăiată, Virginie desfăcu picioarele şi îşi strecură mâna dreaptă de-a lungul abdomenului. Până în locul cel mai fierbinte al trupului ei.

Urmau să aibă orgasm toate trei în acelaşi timp. Ca în fiecare seară.

Virginie, mângâindu-se cu degetele, din ce în ce mai repede, tot mai puternic. Imprimându-şi ritmul celorlalte două.

Dominique sub acţiunea diabolic de abilă a limbii care o excita.

Nathalie doar prin puterea voinţei, chiar fără să aibă nevoie de cel mai mic contact fizic.

Preşedinta apucase fesele rotunde şi ferme ale lui Dominique şi le masa febril, înfigându-şi fără menajamente unghiile ascuţite în pielea mătăsoasă.

Dominique, ea, îşi pusese mâinile pe ceafa Nathaliei şi o apăsa spre abdomenul ei.

Virginie, întinsă pe fotoliul ei, cu un picior ridicat pe braţul acestuia, într-o postură de o impudoare totală, acceleră şi mai mult mişcările mâinii.

Ţipătul ei de plăcere se confundă cu celălalt, mult mai grav, scos de Dominique, zguduită ca şi ea de orgasm. Doar Nathalie rămase complet tăcută. Dar când se ridică, avea obrajii roşii şi ochii îi scânteiau.

Tocmai avusese un orgasm la fel de puternic ca şi celelalte două.

Singură.

Când îşi mai reveni, Nathalie dădu la o parte perdeaua de catifea şi se întoarse spre Dominique:

— Hai, repede! La duş! Ai nevoie de un duş, fără supărare...

Docilă, Dominique dispăru în partea din spate a autocarului unde, pe lângă o cuşetă amovibilă şi un WC, fusese amenajat un duş, alimentat de un rezervor fixat deasupra, pe care îl umpleau în fiecare dimineaţă, înainte de etapa zilei.

Nathalie pocni din degete înspre Virginie, fără să pară mirată că o găseşte într-o poziţie atât de obscenă:

— Tu, fă-te utilă: du-te să o ajuţi să se săpunească pe spate. Şi maseaz-o puţin pentru a-şi mai destinde puţin muşchii.

Rămasă singură în partea din faţă a autovehiculului, Nathalie Solidor se duse spre valiza din piele şi o deschise. Cunoscând temperamentul ardent ale celor două, Dominique şi Virginie, ştia că putea sta liniştită o oră. Era exact timpul de cât avea nevoie pentru a se ocupa de treburile ei. Adevăratele afaceri, pe care niciuna dintre Micile Regine nu le cunoştea.

„Când mă gândesc că aceste idioate mă cred preocupată doar de ciclism şi cumpărături. Dacă ar şti ele...” gândi Nathalie în timp ce desfăcea cele două fermoare metalice ale valizei.

Capitolul IV

— Priveşte această bijuterie, Meme! Nu crezi că o să strălucim cu o asemenea maşinărie?

Aime Brichot făcu ocolul BMW-ului 1100 nou-nouţ cu o mutră neîncrezătoare:

— Sincer, poate că este frumoasă, nu zic nu, dar aş prefera o maşină mică, cuminte pe cele patru roţi ale ei...

Boris Corentin izbucni în râs şi îl bătu pe umăr pe coechipierul său:

— Ei bine mie, mi se pare cam târziu mâine dimineaţă pentru a vedea ce poate această fiară!

Cei doi inspectori de la Brigada Mondenă luaseră trenul şi la 16.41 ajunseseră în Limoges, adică la timp pentru finalul etapei zilei. Apoi, Michel Gougeon, unul din asistenţii lui Edouard de Sigognac, îi condusese la *Hotel de la Paix* unde aveau rezervate camere. Acolo, le dăduse acreditările, două aparate foto şi toate accesoriile... precum şi cheile şi actele unui BMW care îi aştepta în parcarea hotelului.

— Propun să o lăsăm pentru seara aceasta, zise Corentin spre marea uşurare a coechipierului său şi să ne întoarcem în piaţa

Winston Churchill, pentru a vedea cu ce seamănă sala destinată presei. Până la urmă, este meseria noastră, nu?

Sala presei era un imens cort ridicat într-un colţ al pieţei, chiar lângă carul de montaj al France Television, un adevărat laborator ambulant. Intrând, Corentin şi Brichot rămaseră blocaţi.

Nu aducea cu nimic cu o sală tradiţională unde lucrează corespondenţii de presă.

— Te-ai crede într-un episod din *Star Trek*! rezumă Aime Brichot, fără aer.

Sala nu era decât o pădure de calculatoare, faxuri şi alte modemuri. Dispuse pe ici pe acolo, şapte conexiuni multimedia, la fiecare moment, permiteau ziariştilor să obţină aproape instantaneu fişa de identitate, palmaresul sau rezultatele de la Tur, de la prima participare, a fiecărui ciclist. Fără a mai vorbi de toate informaţiile disponibile referitoare la oraşele de plecare sau de sosire, ca şi profilul detaliat al etapelor. În fine, pe aceleaşi ecrane, oricine putea, dacă avea nevoie, să vizioneze din nou momentele cele mai bune ale zilei, extrase din imaginile televizate din timpul cursei.

— Este copleşitor, nu? zise Michel Gougeon care tocmai le se alăturase. Şi nu este totul. Ştiaţi că de doi ani, graţie poziţionării prin satelit, telespectatorii şi deci şi ziariştii, sunt informaţi practic în timp real despre distanţele dintre oricare grup de ciclişti evadaţi şi restul plutonului?

Boris Corentin nu răspunse. Atenţia lui tocmai era distrasă de o imagine puternic anacronică.

În colţul din dreapta al cortului, indiferent la gălăgia din jurul lui, un bărbat cam la vreo şaizeci de ani, cu faţa ridată, tocmai îşi aşezase pe genunchi un caiet. Tacticos, scoase un creion, îl ascuţi conştiincios cu o ascuţitoare metalică şi începu să scrie încet.

Corentin îl arătă lui Michel Gougeon şi Aime Brichot:

— În orice caz, este cel puţin unul aici care pare cu totul inaccesibil revoluţiei informatice!

— Ah, el, este un caz! exclamă Michel Gougeon. Una din marile figuri ale Turului. Trebuie să fie treizeci de ani de când urmăreşte Turul în fiecare an. Se numeşte Marc-Antoine Brunet, cu siguranţă aţi auzit de el, nu?

Boris Corentin îşi dădu cu părerea. Efectiv, ştia în mare cine era tipul, ziarist sportiv, autor a patru sau cinci romane dintre care îşi amintea că citise unul, intitulat *Le monde des écoliers*. De o virtuozitate fără egal şi de un umor uimitor. Boris îşi amintea şi că Brunet avea o reputaţie solidă de beţiv incorigibil. Se întoarse spre Michel Gougeon:

— Aţi putea să ne prezentaţi?

— Nici o problemă, veniţi.

Croindu-şi drum prin mulţimea de ziarişti, toţi grăbiţi să îşi transmită reportajele la redacţia ziarelor respective, Aime Brichot se aplecă spre coechipierul său şi murmură:

— Este doar curiozitate sau ai vreo idee în cap?

— Gândeşte-te, Meme, răspunse Boris pe acelaşi ton: acest Brunet urmăreşte Turul de treizeci de ani, asta înseamnă că ştie tot şi pe toată lumea. Poate că nu este inutil să încercăm să ni-l facem amic, nu?

Aime Brichot nu avu timp să răspundă: ajungeau în faţa lui Marc-Antoine Brunet care continua să scrie. Sucindu-şi gâtul, Boris reuşi să descifreze, în capul paginii, titlul articolului zilei: „Valérian este concediat”.

Aluzie fără nici o îndoială la o informaţie culeasă din întâmplare de Boris în urmă cu câteva minute: concurentul Paul Valérian, fiindcă nu parcursese cei o sută şaizeci şi şase de kilometri ai etapei în timpul maxim autorizat fusese descalificat la sosire.

În cele din urmă, aşteptând ca Michel Gougeon să îi prezinte pe Corentin şi Brichot, Marc-Antoine Brunet ridică privirea. Boris reţinu că ochii îi erau injectaţi şi umeziţi. Ceea ce părea să indice că era deja bine „încărcat” cu alcool.

— Sunt bucuros să vă cunosc în fine, domnule Brunet, zise Corentin, tot numai un zâmbet.

Celălalt nu reacţionă.

— Spune-mi Marcan, ca toată lumea, fiule!

— Marcan? Se miră Aime Brichot.

Bătrânul ziarist îl privi cu un fel de milă plictisită:

— Marcan, de la Marc-Antoine! Confraţii mei din presa scrisă au uneori aceste idei strălucite...

Vocea lui reuşea să fie în acelaşi timp bolovănoasă şi impregnată cu o mare blândeţe. Puse creionul în buzunar şi aşteptă ca Michel Gougeon să se îndepărteze pentru a relua:

— Credeam că acest pedant caraghios nu o să ne lase în pace! Este curios cum aceşti mici baroni ai bicicletei se cred mereu importanţi...

— Cu siguranţă pentru a încerca să ne convingă că ei cunosc multe, răspunse Boris pe acelaşi ton.

Pentru prima dată, faţa plisată a lui Brunet se destinse într-un fel de zâmbet.

— Apropo, reluă el, deci lucraţi pentru *Le Soleil*, după câte se pare. Este curios, nu aveţi deloc accentul din Quebec...

Instantaneu, Corentin fu pe fază. Nu trebuia să comită greşeli căci vulpoiul bătrân s-ar fi sesizat imediat.

— Fiindcă suntem francezi, explică el. Suntem doar corespondenţi pentru *Soleil*: un ziar ca al nostru nu îşi putea permite să trimită un ziarist şi un fotograf doar pentru Turul Franţei.

— Mda... Îmi imaginez că nu trebuie să intereseze pe multă lume ciclismul, acolo...

— Încep să fie interesaţi, încet, răspunse prudent Boris, mai degrabă deranjat.

— Am cunoscut un tip de la voi, odinioară, reluă Brunet. Acum mai bine de douăzeci sau douăzeci şi cinci de ani. Gaétan Ducharme, poate vă zice ceva?

— Cred că da, se hazardă Boris. Dar mă întreb dacă nu este la pensie de câţiva ani buni.

Brunet scutură din cap:

— Nu m-ar mira să fi murit, la cum turna în el în fiecare seară. Imaginaţi-vă că, o dată, a pretins chiar că mă învinge la un concurs de pastis. La al şaizecilea pahar, s-a recunoscut învins.

Marcan se ridică brusc de pe scaun după ce închisese caietul:

— Apropo de pastis, ce aţi zice să mergem într-un bar pe care îl ştiu eu?

— Cu plăcere, afirmă Boris.

După zece minute, pe una din străduţele încâlcite ale cartierului Abbesaille, intrau într-un bar minuscul, patronat de un fel de munte de carne, cu mustaţă şi şorţ albastru, flancat de o servitoare pricăjită şi mică. Pereţii, galbeni de fumul a mii de ţigări, erau acoperiţi cu fotografii cu ciclişti în plin efort.

— Salut, Raoul! strigă Marc-Antoine Brunet conducându-i pe cei doi poliţişti spre colţul cel mai întunecat al cafenelei pustii. Fii drăguţ şi serveşte-ne trei pastis. Ca pentru nişte bărbaţi adevăraţi, te rog! Fără gheaţă, pentru mine...

După ce ciocniră, Aime Brichot, care detesta gustul de anason, luă o înghiţitură reprimându-şi o grimasă. În acelaşi timp, Marc-Antoine Brunet îşi golise paharul şi făcea semn cu mâna înspre numitul Raoul ca să îi mai aducă unul. Când primi al doilea pastis, se aplecă spre Corentin şi Brichot:

— Ştiţi ce este ciudat? Mi-am amintit că nu am cunoscut niciodată vreun ziarist din Quebec pe nume Gaétan Ducharme. Curios, nu?

Boris Corentin şi Aime Brichot nu trebuiră să se privească pentru a înţelege că se gândeau exact la acelaşi lucru: erau duşi de nas. Marc-Antoine Brunet, zis Marcan, îi trăsese într-o capcană de toată frumuseţea. Boris căuta disperat un mijloc de a redresa situaţia când ziaristul (care profitase de acest minut de tăcere pentru a servi un al treilea pastis sec) îi scoase din încurcătură, punând direct întrebarea:

— Mai degrabă decât ziarişti sportivi, nu sunteţi cumva poliţişti, din întâmplare? Să zicem de exemplu: însărcinaţi să cerceteze în legătură cu dispariţia tipului cu motocicletă...

Corentin şi Brichot schimbară o privire consternată. După spusele

lui Edouard de Sigognac, nimeni nu trebuia să ştie de moartea lui Jean-Philippe Degalat. Pentru o anchetă discretă, începea bine...

Fără să dea atenţie, Boris decise să facă pe imbecilul:

— De ce tip vorbiţi dumneavoastră, Marcan?

Ochii umeziţi şi roşii ai ziaristului se strânseră ironic:

— Haideţi, haideţi, domnilor! Dacă continuaţi să mă luaţi drept un cretin înapoiat, nu o să rămânem amici de pahar prea mult timp, credeţi-mă! Ştiu perfect că stagiarul de la „*La Depeche de Briare*" a plecat din Pau ieri dimineaţă şi nu a mai ajuns la Bordeaux ieri seară. Ori, se întâmplă ca eu să fi avut ocazia să schimb câteva cuvinte cu el şi să aflu că era înnebunit de bucurie că urmăreşte Turul. Pentru nimic în lume nu ar fi renunţat până nu ajungea la sosirea de pe Champs-Elysées...

Corentin se hotărî brusc. Urma să se confeseze ziaristului. Era mai puţin riscant decât să încerce să îl păcălească prosteşte.

— Marcan, scuzaţi-mi că vă întreb asta, dar sunteţi capabil să păstraţi tăcerea?

Celălalt îndreptă spre el ochii mici şi extraordinar de mobili:

— Un ziarist care repetă este un ziarist care se repetă. Şi care, deci, se bâlbâie: nu este deloc genul meu, fiule...

Corentin se aruncă cu capul înainte:

— Sunt Inspectorul divizionar Boris Corentin, de la Brigada Mondenă. Iar dumnealui este Inspectorul principal Aime Brichot. Jean-Philippe Degalat a fost asasinat în circumstanţe destul de oribile, ieri, aproape de Captieux. Edouard de Sigognac ne-a fabricat această acoperire de ziarişti pentru că estimează că ar fi dezastruos pentru imaginea Turului dacă se află ceva.

— Ar fi dezastruos mai ales pentru micile lor afaceri financiare! rânji Marcan, cu nasul în al patrulea pahar de pastis.

Cei doi inspectori ciuliră urechile.

— Ce vreţi să spuneţi? întrebă Brichot.

Marcan ridică din umeri:

— Tocmai v-am spus că un ziarist nu îşi divulgă sursele. Mai ales când este vorba de surse de venituri! Vorbesc de veniturile altora, evident, nu ale mele...

Aime Brichot voia să insiste, dar Boris Corentin îl opri cu o privire. Nu trebuia să îl bruscheze pe bătrânul ziarist care se putea dovedi util în continuare, în acel moment, sunetul ascuţit al clopoţelului fixat deasupra uşii de la intrare răsună în bistrou. Boris şi Aime se întoarseră în acelaşi timp şi văzură intrând o roşcată cu ochi veseli şi faţa presărată cu pete roşcate. Era îmbrăcată cu o minijupă din piele roşie care nu îi ascundea decât coapsele pline cu pielea lăptoasă şi un tricou alb, mai mic cu cel puţin două mărimi şi care cu greu reuşea să ţină bustul voluminos, stăvilit doar de sutien, care îl scotea şi mai mult

în evidenţă.

Recunoscându-l pe Marc-Antoine Brunet, zâmbi luminos şi veni direct spre masa lor, aruncându-şi maşinal şuviţele groase peste umerii pe jumătate goi.

— Marcan! Mi-am zis că o să te găsesc desigur aici. Văd că nu m-am înşelat.

— Fără îndoială că ne cunoaştem bine, mormăi Brunet, fără să se abţină să o privească pe roşcată din cap până în picioare, oprindu-se în locurile strategice. Ce pot face pentru dumneavoastră, dragă Isabelle?

— Doream să vorbesc cu dumneavoastră. Să mai aud poveşti despre Tur. Poate că îmi este de folos pentru lucrarea mea. Dar poate că aţi putea să faceţi prezentările, înainte...

Marcan puse pe masă paharul de pastis cu regret şi arătă spre cei doi inspectori cu un gest vag din mână:

— Boris Corentin şi Aime Brichot. Sunt aici în calitate de corespondenţi ai unui cotidian din Quebec: *Le Soleil*. Domnilor, vă prezint pe Isabelle Espinasse, o strălucitoare studentă la psihologie care îşi pregăteşte o lucrare despre... Despre ce?

— „Sportul şi sexualitatea feminină”, anunţă Isabelle pe un ton voit grandios, dar dezminţit de veselia din ochii ei verzi. Subtitlul: „Corpul străpuns de efort”. Nu este frumos?

Vocea ei era încă a unei adolescente. Izbucni în râs şi se lăsă pe un scaun liber lângă Boris fără ca nimeni să o invite. Dar Boris îşi zise că ea degaja o asemenea bună dispoziţie, atât de naturală, încât era cu adevărat imposibil să îi reproşeze ceva.

O privi direct în ochi şi îi zâmbi:

— „Sportul şi sexualitatea feminină”, repetă el gânditor. Şi, pentru asta, aţi ales Turul Franţei care este o probă exclusiv masculină. Este mai degrabă curios, nu?

— Deloc, răspunse Isabelle. De fapt, ceea ce mă interesează în mod deosebit, este atracţia exercitată de sportul masculin asupra imaginaţiei erotice feminine.

Aime Brichot fluieră admirativ:

— Ei bine, aşa deci! Şi o să găsiţi suficiente lucruri de spus despre această temă?

— Cred, da...

Boris rămase tăcut. Dacă pe Isabelle ar fi putut să o întrebe despre subiect, în calitate de inspector al Brigăzii Mondene, ar fi avut să îi povestească multe. Doar una din ultimele anchete derulate de el şi Brichot, în mediul boxului...

— Şi de când cei din Quebec se interesează de Turul Franţei? Nu se putu stăpâni să întrebe Isabelle.

— De puţin, se mulţumi să răspundă Boris. Dar spuneţi-mi cum veţi

proceda pentru a strânge informaţiile de care aveţi nevoie? Intervievaţi spectatoarele la fiecare sosire din etapă şi le întrebaţi dacă sunt excitate de concurenţi, aşa?

Isabelle Espinasse izbucni într-un râs cristalin:

— Este o parte a muncii mele, de fapt, dar nu cea mai importantă...

Redeveni serioasă şi continuă:

— De fapt, am avut noroc să aflu de existenţa clubului Micilor Regine şi să mă înscriu la timp pentru a urmări Turul împreună cu ele. Cel puţin la început...

— Micile Regine? se miră Brichot. Ce mai este şi asta?

Isabelle dădu din mână spre tejghea pentru a comanda un rând de pastis înainte de a răspunde:

— O asociaţie de femei care sunt toate înnebunite după ciclism. În acest an au închiriat chiar şi un autocar pentru a urma Turul. Cu ele sunt în primele rânduri pentru a studia reacţiile femeilor faţă de sportivi. Cel puţin, este ceea ce credeam la început...

— De ce? întrebă Boris. Nu a mers?

Isabelle zâmbi jenată:

— Să zicem că nişte parametri neprevăzuţi au apărut în studiul meu, asta e tot...

Corentin înţelese că ea nu voia să spună mai multe. Doar că el, fără să ştie de ce, ar fi vrut să aprofundeze subiectul. Până la urmă, moartea lui Degalat era evident cu tentă sexuală. Deci, putea să aibă elemente comune cu subiectul studiului Isabellei. Îşi consultă ceasul înainte de a zice:

— Nu ştiu dacă simţiţi la fel, dar eu mor de foame! Ar fi timpul să lăsăm pastisul pentru ceva mai solid, nu?

Când Boris se ridică în picioare, Isabelle îl privi cu un ochi pofticios, deloc jenată.

— Este o idee excelentă, aprobă ea.

Cu o voce mult mai gravă, adăugă:

— Am o foame de căpcăun, în seara asta... Fără să se ostenească să precizeze de ce gen de foame vorbea...

Boris se aplecă spre Marc-Antoine Brunet care părea să nu vrea să se ridice:

— Mergeţi să mâncăm, Marcan?

Atunci celălalt, arătând spre paharul de pastis din faţa lui, răspunse pe tonul cel mai serios din lume:

— Dar tocmai mănânc!

Capitolul V

Aime Brichot scoase un oftat profund de satisfacţie şi împinse farfuria curăţată cu grijă:

— Este cu adevărat un local bun aici. Dacă mai trec pe aici vreodată, o să îmi amintesc...

La sfaturile lui Marcan, Corentin, Isabelle şi cu el veniseră la *Sancerre*, un restaurant binecunoscut în Limoge, de pe strada Montmailler, la câţiva metri de piaţa Denis Dussoubs. Din fericire, în ciuda aglomeraţiei din interior, patronul le eliberase o masă la mezanin, de unde vedeau toată sala, zgomotoasă şi animată. Atmosferă amicală.

Mâncarea nu era mai prejos. Isabelle şi Boris optaseră pentru orez cu vită, în timp ce Aime alesese o porţie uriaşă de pişte. Totul stropit cu vin de Sancerre roşu alunecos. Fericire.

Aime Brichot privi pe rând la partenerul său şi la invitata lor, cu o urmă de ironie în ochi:

— O să mă catalogaţi drept prost crescut dacă vă las singuri pentru a mă duce la culcare?

Nu se îndoia nici o clipă de răspuns. De la începutul cinei, era clar că acest incorigibil seducător Boris îşi aruncase mrejele asupra Isabellei. Iar prada în cauză nu făcea decât eforturi mediocre pentru a se elibera. Pe scurt, ca un adevărat amic, Aime Brichot înţelesese că prezenţa lui nu mai era total indispensabilă pentru bunul mers al treburilor.

— Eşti rezonabil, Meme, răspunse Boris cu o solicitudine comică. Până la urmă, mâine, trebuie să ne trezim în zori şi să încălecăm un monstru de o mie o sută centimetri cubi!

La evocarea motocicletei Aime Brichot se întunecă, mormăi un „noapte bună!” neconvingător şi se îndreptă spre ieşire, croindu-şi drum cu greu prin mulţimea din sala de la parter.

— Sunt cu toţii departe de a fi la fel de rezonabili ca amicul tău, notă Isabelle arătând o masă ocupată de vreo cincisprezece persoane care terminaseră de servit de o jumătate de oră şi savurau acum o şampanie.

— Cine sunt? întrebă Boris, jucându-şi rolul de ziarist începător.

— Directori sportivi, antrenori, medici, ziarişti. Toţi acei oameni care sunt prezenţi la Tur, dar care nu parcurg kilometri pe bicicletă. Ceea ce le permite să îşi facă de cap aproape în fiecare seară. Dacă ai vedea în ce stare se întorc unii la hotel la ore înaintate...

Boris îi făcu semn ospătăriţei – o mică brunetă care roşea de fiecare dată când se priveau – să le aducă două cafele şi nota. Apoi, luă paharul lui cu vin şi îl ciocni de cel al Isabellei:

— Pentru succesul lucrării tale...

Tânăra studentă ridică paharul:

— Şi eu, pentru articolele pe care cei din Quebec le vor citi!

Boris goli paharul şi decise să înainteze cu un pas:

— Apropo de ziarişti, speram să îl regăsesc aici pe un tip pe care l-am cunoscut vara trecută, un francez, mi-a spus că va urmări Turul în acest an, dar nu am reuşit încă să dau de el.

— Cum se numeşte?

— Jean-Philippe Degalat.

Sprâncenele Isabellei se încruntară sub efectul concentrării.

— Este un tip foarte tânăr, slab, insistă Boris la întâmplare. Mi-a spus că va urmări Turul de pe motocicleta personală...

Faţa Isabellei se lumină:

— Asta e! Da, da, ştiu cine este: un tip cu un aer timid care merge pe o Transalp.

— Da, aşa trebuie să fie, zise Boris aprinzând o Gitane blondă. L-ai văzut azi?

— Ei bine, nu, cum zici tu... Este curios, fiindcă, zilele trecute, era mereu aproape de linia de sosire...

Isabelle îşi îndreptă ochii verzi spre cei ai lui Boris şi zâmbi:

— Este un loc unde ai putea să îl găseşti; pe amicul tău...

Boris se opri din sorbitul cafelei:

— Unde?

— În rulota Salomeei.

— Salomea? Cine este?

— O târfă, răspunse Isabelle pe un ton natural. Urmează traseul Turului cu o rulotă din prima zi. Şi seara, după etapă, îşi derulează afacerile. De altfel nu este singura...

Isabelle zâmbi răutăcios şi arătă cu degetul spre masa de sub ei:

— După ce au băut destul, trebuie ca aceşti tipi să găsească şi alte distracţii, nu-i aşa?

Boris ardea de nerăbdare să afle mai multe despre această Salomea, dar se temea să nu trezească bănuielile Isabellei. Din fericire, ea vorbi fără să mai fie nevoie să îi mai ceară:

— Amicul tău... cum se numea?

— Degalat. Jean-Philippe Degalat.

— Jean-Philippe al tău, nu aş fi surprinsă să fie nebun după Salomea: de cel puţin şase sau şapte ori de la începutul Turului, l-am văzut intrând sau ieşind din rulotă. Ori este vreo bestie sexuală!

Boris Corentin tocmai voia să pună o întrebare, dar exclamaţia de surpriză a lui Isabelle îl opri.

— Ea! exclamă roşcata, cu ochii spre uşa de la intrare care tocmai se deschidea. La restaurant cu un bărbat! Am halucinaţii!

Boris se aplecă spre Isabelle:

— Cine este această femeie? O cunoşti?

— Evident! Este Nathalie Solidor, preşedinta clubului Micilor Regine

în care m-am înscris pentru a veni să urmăresc Turul împreună cu ele.

Boris îl recunoscu imediat pe fericitul care însoţea o asemenea creatură splendidă.

Era Edouard de Sigognac.

Boris stinse ţigara în scrumieră şi insistă:

— Pare să te surprindă că o vezi aici. Nu serveşte masa, de obicei?

— Ba da, bineînţeles. Dar, în general, Micile Regine îşi petrec serile exclusiv între ele. De aceea sunt mirată să o văd cu Sigognac.

Patronul restaurantului *Sancerre* tocmai le arăta spre mezanin. Nathalie Solidor, urmărită de mai multe perechi de priviri masculine debordând de gânduri nemărturisite, urcă scările, cu Sigognac pe urmele ei.

Scările dădeau chiar lângă masa la care stăteau Corentin şi Isabelle. Boris reţinu imediat privirea întunecată pe care Nathalie o aruncă companiei lui şi cea, făţiş răutăcioasă, cu care îl gratifica, pe el.

Apoi, Sigognac apăru şi el şi îl remarcă imediat pe Corentin. Bizar, acesta avu impresia clară că era contrariat că îl găseşte acolo. Şi făcu un efort vădit pentru a zâmbi şi a se înclina sec în faţa lui Boris şi a Isabellei.

Făcu prezentările. Nathalie zâmbi mieros spre Isabelle.

— Deci, draga mea, petreci o seară plăcută, sper? Văd că ai găsit compania care îţi convine. Toate felicitările mele... şi un final bun!

Boris notă că tonul vocii ei era ostentativ de amabil pentru a fi complet sincer. Detecta chiar o ostilitate vagă.

Înainte ca Isabelle să găsească un răspuns, Nathalie se întoarse brusc şi se duse spre singura masă liberă de la mezanin.

Sigognac reuşi să zâmbească cordial şi se adresă lui Boris:

— Deci, v-aţi petrecut prima noastră zi printre noi cu folos? Aţi găsit idei bune pentru reportaje?

Corentin îl fixă imperturbabil şi răspunse pe un ton rece:

— Poate că am chiar ceva interesant de fapt...

— Cu atât mai bine, foarte bine! exclamă Sigognac. Bine, vă las. Pe mâine, fără îndoială...

Când acesta se îndepărtă, Boris privi spre Isabelle cu un zâmbet îmbietor:

— Nu ştiu de ce, dar mi se pare că nu te prea iubeşte, scumpa ta preşedintă...

Isabelle ridică din umeri, fără să reuşească să scape de mutra contrariată:

— Nimic. Un mic diferend pe care l-am avut noi două. Bun, discutăm despre altceva?

Boris arătă spre sala restaurantului cu un gest larg:

— Dar dacă am discuta în altă parte?

Isabelle afişă o strălucire amuzată în priviri şi îşi puse mâinile sub bărbie:

— Şi ce propui?

Boris luă un aer inocent:

— Când am luat în primire camera, am avut timp să constat că era şampanie în frigider. Poate că am putea să desfacem una...

Isabelle izbucni în râs, cu capul dat pe spate:

— Acesta, cel puţin, este un atac care are meritul de a fi transparent!

Boris îşi luă o mină ofensată:

— Dar de loc! Ce vrei să spui? Îţi propun doar să bem un pahar. Nevinovat...

Isabelle redeveni serioasă şi îl privi cu ochii ei verzi ce străluceau de la alcool:

— Sincer, dacă este vorba doar de a bea un pahar nevinovat, propunerea ta nu mă interesează deloc, deloc!

Un sfert de oră mai târziu, Boris închidea uşa camerei sale în urma lor. Imediat, fără nici o reţinere, Isabelle se lipi de el, îşi înfăşură braţele după gâtul lui şi, pe vârful degetelor, îşi lipi buzele cărnoase de ale lui. Boris începu să pipăie cu mâinile corpul care i se oferea fără nici cea mai mică reţinere, fără nici o urmă de inhibiţie.

Îşi lăsă mâinile să coboare de-a lungul spatelui Isabellei, declanşându-i un frison pe coloana vertebrală. Isabelle se lipi şi mai mult de el.

Boris simţi masa elastică a sânilor voluminoşi care se strivea de pieptul lui şi un val de sânge îi întări sexul cu o alură vertiginoasă.

Isabelle simţi căci, fără să îşi întrerupă sărutul, împinse abdomenul în faţă, ca şi cum s-ar fi înfipt în el, prin haine.

Nemairezistând, Boris o ridică fără efort şi o aruncă literalmente pe patul dublu. Isabelle căzu pe spate şi rămase nemişcată, cu respiraţia întretăiată, obrajii îmbujoraţi, ochii strălucitori, fusta ridicată peste chilotul minuscul.

Fără să o scape din priviri, Boris îşi scoase tricoul Lacoste, apoi se descheie la pantalon.

Lent, îşi descheie fermoarul, lăsând să se întrevadă slipul roşu. Isabelle îşi trecu vârful limbii peste buze şi, fără nici o pudoare, îşi strecură mâna dreaptă sub elasticul chilotului minuscul.

Boris se debarasă rapid de încălţări şi de pantalon. Elasticul slipului, întins la maxim, nu mai atingea abdomenul sub apăsarea formidabilă a membrului.

— Nu este adevărat, spune-mi că visez! Şopti Isabelle care, aproape fără să vrea, începuse să mişte ritmic din mâna băgată în chilot. Cred că am câştigat cu adevărat lozul cel mare! Te implor, nu mă mai chinui. Dezbracă-te complet şi vino!

Boris zâmbi. Nu vedea nici un motiv să se conformeze unei cereri atât de normale. Îşi coborî slipul până la jumătatea coapselor şi sexul ţâşni ca din arc, rămânând nemişcat la orizontală, îndreptat spre abdomenul lui fetei care continua să se mângâie încet.

Boris îngenunche între coapsele depărtate ale Isabellei şi îi trase chilotul minuscul până la glezne. Pubisul ei era la fel de înflăcărat ca şi părul.

Boris se lăsă pe burtă, savurând aromele ameţitoare pe care striptease-ul lui improvizat le provocase.

Imediat, Isabelle îşi înfipse degetele în părul lui buclat şi îl trase spre ea. Cu ochii pe jumătate închişi, Boris îşi apropie buzele de floarea avidă care i se oferea. Isabelle gemu răguşit şi corpul i se arcui sub efectul intruziunii ameţitoare a limbii care o poseda.

Ţipă frustrat când gura lui Boris se depărtă de ea. Dar imediat se linişti când simţi cum buzele lui se lipiră de ale ei.

Când sexul lui se apropie de intimitatea, Isabelle îşi încolăci picioarele în jurul lui Boris.

O penetră lent dar puternic în abdomenul ei fierbinte, declanşând un suspin lung din partea Isabellei.

Era plină de dorinţă şi atât de strâmtă încât Boris începu să se mişte cu precauţie pentru a nu îi face vreun rău. Dar înţelese imediat că nu era nici un risc.

— Mai repede! gâfâi Isabelle strângându-l şi mai mult spre ea. Te rog, cu putere!

Lăsând deoparte orice reţinere, începu să se mişte sălbatic, la fiecare intruziune provocându-i un ţipăt tot mai tare.

Îl strângea atât de tare încât Boris înţelese că nu va rezista mult în acest ritm. Din fericire, îşi dădu seama imediat că Isabelle era deja pe calea spre punctul fără întoarcere.

Boris începu să se mişte cu o veritabilă furoare erotică. La fiecare mişcare avea senzaţia că se înfige şi mai mult în ea.

În momentul în care exploda în ea, Isabelle ţipă lung, la început răguşit, apoi tot mai ascuţit. Tot corpul i se arcui şi îşi înfipse furioasă unghiile în umerii lui Boris, agitând capul în toate direcţiile cuprinsă de orgasm.

În fine, se lăsă pe pat iar Boris se aşeză pe o parte. Imediat, ea se cuibări lângă el, scoţând oftaturi care semănau cu un plâns înfundat.

După câteva minute, liniştită, Isabelle se ridică pe un cot şi îi zâmbi lui Boris.

— Credeam că venisem aici pentru a goli o sticlă de şampanie, şopti ea.

— Dorinţele dumneavoastră sunt ordine, domnişoară psiholog! făcu Boris ridicându-se pentru a scoate una din cele trei sticle din frigider.

După o incursiune în baie, reveni cu o grimasă:

— Va trebui să ne mulţumim doar cu pahare de plastic!

— Nu contează recipientul, zise Isabelle înainte de a ciocni şi a îşi înmuia buzele în băutura acidulată şi rece.

După ce îşi aprinse o ţigară Gitane, Boris se întoarse lângă ea şi Isabelle îşi puse mâna pe sexul lui, cu un gest natural de posesie amoroasă.

— Este genial, murmură ea cu o voce extaziată. Te-am dorit din prima secundă în care te-am văzut...

— Aşa se zice mereu, glumi Boris.

Isabelle îi prinse testiculele şi le strânse uşor:

— Dacă nu mă crezi, ţi le strivesc, şmecherule!

— Bine, bine, gata, te cred! Mai vrei o gură de şampanie?

— Acum că sticla este desfăcută...

O linişte lungă se instală între ei. Se simţeau bine. Căldura apăsătoare de peste zi se mai liniştise şi o briză de aer răcoros intra pe fereastra deschisă.

În ciuda interludiului extrem de agreabil petrecut cu Isabelle, Boris nu pierduse din vedere ideea care îl făcuse să se apropie de studentă.

— Este curios, făcu el încet, nu îmi imaginam că o fată ca tine poate avea ideea de a intra într-un club de femei, îndrăgostite de ciclism...

— A fost o greşeală, zise Isabelle, fără să înceteze să se joace cu părul de pe bustul lui Boris. Credeam că îmi vor furniza un excelent teren de observaţie, dar m-am păcălit, asta e tot.

— De ce?

Isabelle se ridică într-un cot şi privi în ochii lui Boris:

— Fiindcă mi-am dat repede seama că toate erau lesbiene, imaginează-ţi! Atunci, pentru a studia impactul sportivului asupra imaginarului erotic feminin, nu aveam cum!

Boris se scărpină în cap gânditor:

— Evident, acum înţeleg mai bine de ce această Nathalie Poulidor...

Isabelle izbucni în râs:

— Nu Poulidor, ci Solidor! SO-LI-DOR!

Boris râse şi el:

— Trebuie să fie influenţa Turului care se face simţită! Pe scurt, ziceam că înţeleg mai bine de ce această Nathalie Solidor părea să te urască...

Isabelle încruntă din sprâncene:

— Ah, da? Şi de ce, după părerea ta?

— Este evident: fiindcă a încercat să te bage în patul ei iar tu nu ai vrut. Mă înşel?

— Nu, în mare, aşa este, recunoscu Isabelle. Ştii, nu am nimic împotriva homosexualilor, că sunt bărbaţi sau femei. Doar că pe mine nu mă tentează şi gata. I-am explicat lui Nathalie a părut că este de

acord, dar am avut impresia că am decăzut mult în ochii ei.

— Intoleranţa nu este exclusivă, proclamă sentenţios Boris stingându-şi ţigara în scrumiera de pe noptieră.

Isabelle întinse lui Boris paharul gol, fără ca el să realizeze dacă trebuia să îl umple sau doar să îl pună undeva.

— În orice caz, reluă roşcata, ceea ce mă miră este că am văzut-o mai devreme luând masa cu Sigognac. Părea ciudat, nu?

Boris se abţinu să răspundă că de când era la Brigada Mondenă, văzuse multe lucruri şi mai bizare. Îşi promise totuşi să cerceteze mai mult în legătură cu Edouard de Sigognac. La întâmplare. Dar a doua zi: pentru această seară, avea ceva mai bun de făcut.

Cu un zâmbet devorator, o îmbrăţişă pe Isabelle...

Capitolul VI

În ciuda efortului de voinţă, Edouard de Sigognac coborî ochii sub efectul privirii negre a lui Nathalie Solidor, aşezată în faţa lui.

Era peste puterea lui. Cum ajungea în faţa ei, în faţa ochilor ei negri, începea să tremure ca un copil. De dorinţă, desigur, dar mai ales de frică. O frică perfect inexplicabilă, iraţională, dar în faţa căreia se simţea total neputincios. El, Edouard de Sigognac, pe care marele public, toţi suporterii de pe parcursul Turului Franţei, nu îl cunoşteau după nume, dar care era deţinătorul unei puteri cvasi nelimitate.

Tremura în faţa unei femei care, în fond, îşi dădea perfect seama, nu era absolut nimic, în comparaţie cu el. Nimic.

— Cum aţi putut fi atât de prost pentru a vorbi poliţiştilor despre toate astea? bombăni Nathalie cu o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzită de cei de la masa vecină.

Sigognac răspunse cu o voce aproape plângăcioasă, fără să îndrăznească măcar să ridice privirea:

— Dar în fine, Nathalie, ce voiaţi să fac? Un ziarist asasinat pe traseul Turului, vă daţi seama ce scandal?

— Neam de cretin! şuieră Nathalie practic fără să descleşteze buzele cărnoase. Cine a descoperit corpul? Cine v-a anunţat?

— Ei bine, unul din adjuncţii mei, plecat cu întârziere din Pau, dar nu văd ce...

— Nu vedeţi, nu? Nu vedeţi că dacă dumneavoastră şi nemernicul de adjunct aţi fi făcut să dispară discret corpul, nu ar fi fost acum nici o problemă de rezolvat? Nu aveţi nici măcar suficientă inteligenţă pentru a înţelege asta?

Edouard de Sigognac tresări. De această dată, reuşi să ridice

privirea şi să se uite la Nathalie Solidor.

— Vă daţi seama de ce spuneţi? Să fac să dispară corpul unui om ucis, dar este gravissim!

Nathalie Solidor ridică din umerii goi şi zise cu un zâmbet crud:

— Nu mai grav decât ceea ce se va întâmpla dacă poliţiştii îşi pun în cap să scotocească prin micile dumneavoastră inginerii financiare.

Edouard de Sigognac avu senzaţia că îi turna plumb topit pe coloana vertebrală.

— Despre... Despre ce vorbiţi? bâigui el. Nu înţeleg nimic din ceea ce...

— Înţelegeţi foarte bine! i-o tăie sec Nathalie. Nu mă luaţi drept o idioată. Ştiu foarte bine care sunt interesele puse în joc. Şi cred că amicii dumneavoastră ar fi foarte supăraţi pe dumneavoastră dacă, din cauza prostiei dumneavoastră, sursele lor de venituri discrete ar dispărea brusc. Nu credeţi, dragă Edouard?

Dragul Edouard avea senzaţia neplăcută că plonjase într-un coşmar. Acel gen de coşmar în care încerca să scape de un pericol teribil, în timp ce picioarele îi rămâneau ţintuite. Încercă să contraatace:

— Şi admiţând că aveţi dreptate: nu văd cu ce vă priveşte toată treaba...

Trăsăturile Nathaliei încremeniră instantaneu şi păru să cadă pradă unor sentimente contradictorii, să plonjeze într-o reflecţie intensă. În fine, se destinse brusc, reuşi chiar să îi zâmbească fermecător şi murmură cu o voce mult mai blândă:

— Dragă Edouard, vă promit că vă voi sune imediat. Cu condiţia ca înainte, să vă supuneţi mei fără nici un protest. Nu veţi îndrăzni să mă refuzaţi orice ar fi, nu-i aşa?

Sigognac simţi cum mărul lui Adam începe să îi joace ca un yoyo.

Nathalie îşi scosese un pantof şi îşi aşezase piciorul gol pe piciorul lui. Iar acum acest picior urca încet, foarte încet, de-a lungul coapsei lui. Mai precis: pe interiorul coapsei...

— Cereţi nota, plătiţi şi să mergem să terminăm această conversaţie la mine la hotel, murmură Nathalie cu o voce plină de promisiuni.

Sigognac se execută ca un robot. Se ridică în urma lui Nathalie, convins că i se vor înmuia picioarele şi se va prăbuşi în mijlocul ultimilor clienţi din restaurant. Reuşi totuşi să o urmeze pe Nathalie care legăna în faţa lui valiza de piele.

Un sfert de oră mai târziu, tot sub efectul şocului, Edouard de Sigognac ar fi fost incapabil să spună cărui hotel din Limoges aparţinea apartamentul luxos, complet îmbrăcat în catifea roz şi gri.

Camera în care se afla era plină de parfum Channel Nr. 5, parfumul

lui Nathalie Solidor. Era un fel de budoar de mărime medie, mobilat cu o sofa, divane mici, perne, gheridoane, în cel mai pur stil tradiţional din secolul XVIII-lea libertin.

Edouard de Sigognac stătea în picioare în mijlocul camerei, pe o mochetă groasă de culoare gri şobolan, cu inima bătând tare şi un tremurat convulsiv în colţul stâng al gurii.

El, oligarhul rece cu o inteligenţă perfectă, care nu lăsa niciodată să se vadă cele mai mici sentimente, cea mai mică emoţie, se topise literalmente în faţa acestei femei senzuale care trata bărbaţii cu aceeaşi privire răutăcioasă.

Nathalie Solidor, rezemată neglijent de un secreter din acaju îl contempla fără să zică nimic, cu un zâmbet vag pe buzele fardate violent.

Şi ea ştia de această pasiune manifestată de Sigognac de la prima lor întâlnire. Cu atât mai mult cu cât nu era prima dată când provoca aşa ceva bărbaţilor. Şi ştia perfect ce pulsiune secretă atrăgea o anumită categorie de „masculi” aşa-zis dominatori.

Masochismul.

Era ceea ce voiau: să fie dominaţi de o femeie pe care ei ştiau, în adâncul lor, că nu o vor poseda niciodată. Şi chiar care nu le inspira, fizic, decât dezgust.

Fără să îl scape pe Sigognac din ochi, Nathalie deschise încet un sertar şi scoase o cravaşă neagră, cu mânerul încrustat în fildeş. Cu un gest vioi, biciui aerul pentru a dovedi elasticitatea pielii.

Edouard de Sigognac scoase un geamăt răguşit. Un fel de plâns extaziat.

Nathalie îşi reţinu un zâmbet de triumf care îi apărea pe buze. El era prins, simţea. Nu se putea înşela în această privinţă.

Câţi ca el ruinase ea? Zece? Doisprezece? Nathalie nu prea mai ţinea minte. Nu voia să îşi amintească. Singurul lucru care conta era că, fără să muncească, reuşise, de la nouăsprezece ani, când renunţase la facultatea de drept, să trăiască în lux. Doar că, acum, mergea spre patruzeci şi era timpul să găsească alte „surse” de bani.

Găsise una, extrem de profitabilă. Şi conta mult pe ajutorul, voluntar sau nu, al lui Sigognac pentru a putea continua să o exploateze liniştită.

Nathalie făcu să şuiere cravaşa a doua oară, provocând bărbatului din faţa ei o tresărire din tot corpul.

— Dezbracă-te! ordonă ea brutal. Complet şi în genunchi, repede!

Cu privirea fixă, ca şi cum era sub efectul drogurilor, Edouard de Sigognac se supuse şi se dezbrăcă de toate hainele.

Când îşi dădu jos chiloţii cu dungi mov, Nathalie râmji sec.

Edouard de Sigognac arbora o magnifică erecţie, în fine, magnifică pentru nefericitele care adorau acea bucată de carne rozalie care

ieşea de sub burta bărbaţilor.

— Cine ţi-a permis să te exciţi, porcule? se răsti Nathalie mergând spre el, cu cravaşa ridicată.

Instinctiv, Edouard de Sigognac îşi acoperi sexul cu mâinile pentru a se proteja.

Braţul lui Nathalie coborî şi vârful cravaşei îi brăzdă pieptul cu o dungă roşie. Sigognac îşi muşcă violent buza inferioară pentru a se abţine să urle de durere.

Nathalie îi interzisese orice ţipăt. Altfel, îl dădea afară.

Iar Edouard de Sigognac nu voia să fie izgonit. Aşteptase prea mult acest moment.

Nathalie se apropie de el, îi zâmbi amabil şi, cu vârful degetelor, îi atinse membrul tare.

— Acum, voi fi mai drăguţă cu tine. În fine, nu chiar eu, dar vei vedea: va fi foarte bine totuşi. Eşti în continuare de acord să mi te supui orbeşte, nu-i aşa? Mai ai timp să renunţi, ştii...

Sigognac se mulţumi să închidă ochii şi să dea uşor din cap.

— Sunt gata, murmură el.

Nathalie dispăru brusc din faţa lui. Sigognac întoarse temător capul şi o văzu deschizând larg uşa dublă a camerei.

Şi atunci Sigognac avu certitudinea că viaţa lui trecea în altă lume, într-o dimensiune necunoscută. Infernul? Paradisul? Era incapabil să îşi dea seama. Un singur lucru era sigur: ceea ce apărea era de domeniul visului, al fantasmagoricului.

Două creaturi goale, pe biciclete de curse. Două creaturi absolut de nediferenţiat una de cealaltă. Gemeni absolut perfecţi. Clone. Cu excepţia unui singur detaliu.

Cel din dreapta arbora un păr pubian negru care lăsa să se întrevadă, după poziţia pe şa, un sex feminin.

Celălalt avea acelaşi păr negru, dar arbora un enorm membru viril în plină erecţie.

Escortaţi de Nathalie, începură să pedaleze şi să înainteze până în mijlocul camerei. După grimasele care le deformau feţele identice, Sigognac avu impresia că acest efort le provoca senzaţii violente.

Dar erau de durere sau de plăcere?

Când coborâră încet de pe biciclete, Sigognac înţelese.

Pe fiecare şa era fixat un penis din cauciuc roz. Pentru a pedala, gemenii, băiatul şi fata, trebuiseră să se înfigă în el.

În primul moment, Edouard de Sigognac îşi zise că trebuia să fie oribil de dureros să trebuiască să se înfigă în...

Scoase un geamăt jalnic şi închise ochii. În secunda în care cuvântul îi apărea în minte, o certitudine se formase cu o claritate orbitoare.

El, Edouard de Sigognac, dorea, teribil de mult, să suporte aceeaşi

soartă.

În acelaşi moment, vocea suavă şi răguşită a lui Nathalie Solidor ajunse la el ca printr-o ceaţă groasă:

— Iar acum, tu vei urca pe bicicletă şi ne vei demonstra talentul tău de ciclist!

Sigognac o privi lung, cu o plângere mută pe care ar fi fost incapabil să o exprime în cuvinte. Dar Nathalie, cu un gest sec, îi arătă bicicleta, ţinută bine de gemeni.

Cu un geamăt surd, Sigognac îşi trecu piciorul stâng peste cadru şi se urcă pe pedale. Apoi, îndoi lent genunchii. Vârful membrului din cauciuc îi atinse pielea şi el se retrase instinctiv.

În acelaşi moment, Nathalie îşi puse amândouă mâinile pe umerii lui şi, cu o forţă incredibilă, apăsă.

Sigognac ar fi trebuit să urle de durere când sexul din cauciuc îi penetră fundul. Era ca un fier înroşit înăuntrul lui.

— Iar acum, pedalaţi! exclamă Nathalie.

Imediat, gemenii împinseră bicicleta în faţă.

Instinctiv, Sigognac începu să pedaleze ca să nu cadă. La fiecare mişcare a picioarelor, simţea cum membrul dur îi pătrunde şi mai adânc.

Foarte repede, spre marea lui uimire, durerea dispăru pentru a face loc unei călduri difuze, tot mai intense. Fără să vrea, respiraţia i se acceleră şi începu să se învârtă tot mai repede prin cameră.

— Priviţi cum începe să îi placă, acestui porc! zise Nathalie cu o voce plină de vulgaritate. Îţi place, nu? Aşteaptă, mai am ceva pentru tine. Haideţi, gata cu bicicleta! Coboară de acolo...

Gemenii apucară bicicleta de ghidon şi şa, în timp ce Sigognac se ridica. Niciodată nu ar fi crezut că poate resimţi ceva atât de plăcut. Şi realiza că nu avea decât o dorinţă: să reia. Să fie umilit de faţă cu alţii.

Sigognac văzu că Nathalie se lăsase pe una din sofale, cu picioarele depărtate, rochia ridicată până la talie. Cum nu purta nimic pe dedesubt, avea o vedere perfectă asupra abdomenului ei.

— Ţi-ar plăcea asta, nu? zise ea ridicând uşor genunchii. Dar nu este pentru tine. Îţi rezerv altceva: aşează-te în patru labe, repede!

Sigognac se lăsă pe mocheta groasă. Imediat, simţi cum două mâini îl prind de şolduri şi înţelese. Nathalie era pe sofa iar Dominique, geamăna, se lăsase în genunchi între picioarele ei depărtate.

Deci, persoana care îl prinsese din spate, era Domino, geamănul. Domino cu erecţia lui formidabilă. Domino care iubea bărbaţii şi care se pregătea să îl sodomizeze.

Şi, cu un sentiment de ruşine amestecat cu dorinţă, Sigognac îşi dădu seama că se cambra fără să vrea, pentru a facilita penetrarea.

Domino îl penetră dintr-o mişcare, dar de această dată Edouard de

Sigognac nu resimţi nici o durere. Doar o plăcere intensă...

Cu ochii bulbucaţi, o văzu, în faţa lui, pe geamănă plonjând cu buzele între picioarele lui Nathalie, în timp ce mâna dreaptă se agita spasmodic între coapsele ei musculoase de ciclistă.

Apoi, Edouard de Sigognac nu mai văzu nimic, cuprins de un orgasm cum nu mai cunoscuse vreodată. Şi pe care nu credea că îl va mai încerca.

Când îşi reveni, gemenii dispăruseră şi Nathalie, în picioare, cu rochia aranjată, îl privea de sus.

— Îmbracă-te acum! zise ea.

Când el se întoarse cu spatele, ea se duse spre măsuţa de lângă uşă, pe care era pusă o sticlă într-o frapieră. Îşi turnă un pahar din vinul acidulat şi se întoarse pe sofa, în timp ce Sigognac termina de îmbrăcat.

Când fu gata, avu impresia că îşi regăseşte puţin din personalitatea dinainte, că redevine Edouard de Sigognac. Privi în ochii lui Nathalie:

— Iar acum o să îmi explicaţi ce vrea să însemne povestea asta cu cicliştii gemeni? Concurează în timpul aceleiaşi etape sau ce?

Nathalie zâmbi:

— Nu chiar, dragă Edouard. Veniţi lângă mine, o să vă explic...

Pe larg, Nathalie Solidor îi prezentă lui Edouard de Sigognac ceea ce plănuise ea: ca o femeie să parcurgă Turul Franţei şi să nu dezvăluie şmecheria decât în momentul sosirii, pe Champs-Elysées.

Şi pe acelaşi ton calm, ea îi explică liniştită că trebuise să îl elimine pe acel ziarist care descoperise totul din întâmplare şi care risca să compromită ceea ce ea plănuise de luni de zile.

Edouard de Sigognac se ridică dintr-un salt şi o privi uimit:

— Dar este monstruos! Nu pot, nu vreau să fiu complice la o asemenea abominabilă faptă!

Nathalie Solidor nu dezarmă. Cu mâna, ea îi arătă cele patru colţuri ale încăperii unde se aflau:

— Vedeţi acele cutii mici şi negre, nu i aşa? Sunt camere miniaturale, dragă Edouard. Distracţia de mai devreme a fost înregistrată din toate unghiurile posibile. Nu vă temeţi: benzile video sunt deja la loc sigur! Şi am certitudinea că nu aţi vrea să vă compromiteţi o atât de strălucită – şi profitabilă – carieră ca a dumneavoastră pentru un simplu moment de slăbiciune. Nu-i aşa, dragă Edouard?

Capitolul VII

— Eşti absolut sigur că este nevoie să te însoţesc, Boris? Nu ai prefera să faci această călătorie singur?

Corentin îşi privi surprins coechipierul:

— Meme, nu îmi spune că ţie chiar îţi este frică să urci pe acest vehicul!

Brichot îşi răsuci furios vârful mustăţii. Ţinea casca în mână şi nu se hotăra să şi-o pună pe cap.

— Frică, frică... Evident, este exagerat! mormăi el. Nu am voie să nu îmi placă aceste maşinării, asta e tot...

Boris îşi puse casca integrală pe cap şi ridică viziera:

— Ascultă, Meme, îţi promit că voi rula încet şi nu voi face imprudenţe. Şi apoi, ce este: Limoges – Bordeaux, este o joacă, cu un asemenea motor!

— O joacă la care voi lua parte, bombăni Brichot hotărât să îşi pună casca.

După cinci minute, Boris ambala cei patru cilindri ai BMW-ului şi părăsea parcarea de la Hotel de la Paix. Direcţia Bordeaux. Două sute de kilometri de parcurs şi tot atât pentru întoarcere, în aceeaşi după-amiază.

Profitând că ziua nu era planificată decât pentru o probă de „contra-cronometru” de treizeci de kilometri, Corentin şi Brichot deciseseră să facă un drum până la colegii lor de la Serviciul Regional de poliţie Judiciară din Bordeaux, oficial însărcinaţi cu ancheta privind moartea lui Jean-Philippe Degalat. Autopsia avusese loc şi putea oferi indicii interesante.

Putea, de asemenea, să nu ofere nimic, dar asta era meseria.

La ieşirea din Limoges, Boris o luă pe şoseaua naţională 21 înspre Perigueux şi începu să accelereze. Foarte progresiv, pe parcursul a câţiva kilometri, pentru a nu îl speria pe Brichot din spatele lui.

Era mai puţin cald decât în zilele dinainte, fără îndoială din cauza plafonului noros foarte înalt care ascundea soarele. Cu preţul consumării unei cantităţi mai mari de gaz, ajunseseră la aproape o sută treizeci de kilometri la oră la intrarea în Perigueux. Fără ca Aime Brichot să protesteze.

După o oră şi jumătate, când Corentin oprea în faţa comisariatului din Bordeaux, pe strada *Abbe de l’Epee*, un altfel de Brichot îşi dădea casca jos:

— La zi, până la urmă, a fost la fel de plăcut ca o plimbare, cred!

— Ei bine, vezi...

În interiorul sediului fură primiţi de un tip blond cu ochelari, cu un aer de student întârziat. Veni spre ei, cu mâna întinsă şi tot numai un zâmbet:

— Îmi pare bine că aţi venit la Bordeaux. Sunt locotenentul de

poliţie Touchette.

— Inspectorul div... În fine, dacă preferaţi: maiorul de poliţie Boris Corentin. Iar dumnealui este căpitanul de poliţie Aime Brichot, încheie Corentin.

Strângerea de mână a inspectorului Touchette era viguroasă iar zâmbetul cordial. Un tip simpatic, *a priori*.

— Veniţi în biroul meu, la primul etaj. Vom fi liniştiţi: sunt singur în acest moment. Concediile, ştiţi...

— Nu chiar! răspunse Boris făcând cu ochiul.

Corentin şi Brichot luară loc în faţa unui birou metalic pe care inspectorul Touchette scoase un dosar cartonat.

— Aveţi noroc, zise el: raportul autopsiei a sosit abia acum o oră.

— Ceva interesant? întrebă Corentin aprinzând o ţigară.

Inspectorul Touchette parcurse rapid cele două foi dactilografiate înainte de a răspunde:

— Cred că da! Imaginaţi-vă că acest biet tip a fost sodomizat înainte de a muri.

Aime Brichot tresări:

— Vreţi să spuneţi: cu falusul artificial care apoi a fost folosit pentru a-l ucide?

Inspectorul Touchette scutură din cap:

— Nu, nu, sodomizat „pe bune”, dacă pot zice aşa. Legistul a descoperit urme de spermă în colon...

Corentin şi Brichot schimbară priviri. Confirma ipoteza crimei unui maniac sexual, evident. Asta şi cu penisul tranşat, fără a mai pune la socoteală asfixierea cu falusul din cauciuc...

— Avem de a face cu un dezaxat, zise Touchette, ca un ecou, este evident.

— Evident, evident, trebuie să verificăm... murmură Corentin.

Brichot se întoarse spre el:

— Ce nu îţi convine, Boris? Aş fi de acord cu inspectorul. Indiciile vorbesc singure, nu?

Corentin stinse ţigara şi îşi încrucişă picioarele:

— Tocmai, că vorbesc prea mult, chiar.

— Cum aşa: prea mult? întrebă Touchette, puţin cam debusolat.

— Înţeleg ce vrei să zici, interveni Aime Brichot: crezi că s-ar putea vorbi de o înscenare destinată să ne facă să credem că este o crimă sexuală pentru a ascunde ceva şi mai grav?

Boris ridică din umeri:

— Nu ştiu nimic, ca să recunosc. Dar ar părea o ipoteză plauzibilă...

Se întoarse spre inspectorul din Bordeaux:

— Nu aţi găsit alte indicii la faţa locului?

Touchette băgă mâna într-un plic din dosar.

Scoase un săculeţ din plastic ce conţinea un mic obiect alungit pe

care îl întinse lui Boris:

— Am găsit asta mai departe de cadavru. Dar evident, nimic nu zice că are vreo legătură...

Corentin apropie săculeţul din plastic de ochi. Conţinea un ciudat cercel în formă de sticlă pe care erau gravate două topoare de război întrepătrunse.

Cu sprâncenele încruntate, Boris îl dădu coechipierului său care se strâmbă:

— Niciodată nu am văzut aşa ceva! Tu, Boris?

— Nici eu, dar îmi zice ceva. Sunt sigur că ştiu ce, dar nu reuşesc să îmi dau seama. Şi mă enervează!

Aime Brichot dădu din mână:

— O să îţi revii: am încredere în memoria ta de elefant!

După o jumătate de oră, când plecau de la inspectorul Touchette şi se pregăteau să se întoarcă spre Limoges, Boris Corentin tot mai căuta să îşi dea seama cu ce semăna cercelul.

Tocmai treceau de Bergerac când Corentin, arcuit peste ghidonul motocicletei, frână violent în mijlocul drumului, proiectându-l pe Brichot pe spatele lui.

— Ce te-a apucat, Boris? protestă acesta. Te-ai prostit sau ce?

Corentin se debarasă de cască şi se întoarse spre coechipierul său:

— Meme, tocmai am găsit: securile de luptă împreunate... Este simbolul lesbienelor!

— Drace! Eşti sigur?

— Sută la sută. Iar lesbiene, sunt destule aici, la Turul Franţei...

Aime Brichot exclamă surprins:

— Dumnezeule, ai dreptate: Micile Regine...

Capitolul VIII

Tensiunea era aproape palpabilă.

Mai era o jumătate de oră până la startul etapei zilei, fixat la 10.50. O etapă fără prea mare dificultate, dar lungă de aproape două sute cincizeci de kilometri: Limoges – Angers. Iar căldura se înteţise de dimineaţă. Fără a mai vorbi de oboseala acumulată de la începutul Turului. Căci Marea Buclă era, înainte de toate, o probă de anduranţă.

Din lipsă de alte preocupări, Boris Corentin şi Aime Brichot se plimbau printre concurenţi, printre caravanele diferitelor echipe unde fiecare director sportiv dădea ultimele indicaţii echipelor.

— Vă reamintesc că aprovizionarea cu apă este autorizată începând

după primii cincizeci de kilometri şi până înainte cu douăzeci de borne de sosire, tocmai spunea un director sportiv, un omuleţ roşcat şi chel. Şi va fi cald! Deci, menajaţi-vă la începutul cursei, da? Oricum, cred că nimeni nu va încerca să evadeze înainte de Poitiers.

Dimineaţa, Corentin fusese surprins să constate că, în ciuda orei târzii de start, concurenţii se treziseră de la şase şi jumătate dimineaţa.

— Din cauza mesei, îi explicase Philippe Belleville, nutriţionistul uneia din echipele vedete ale turului. Trebuie ca cicliştii să servească o masă adevărată, bogată în proteine şi glucide lente. Doar că trebuie să o facă cu mult înaintea cursei pentru a nu fi deranjaţi...

— Este atât de important? întrebase Brichot puţin cam naiv.

Philippe Belleville îl privise cu mirare:

— Se vede că sunteţi începători în domeniu! Este primordial, da! Imaginaţi-vă că, în timpul unei etape montane, un ciclist „arde” între şapte şi nouă mii de calorii. Dacă nu îşi ia măsurile necesare, pericolul de a ceda a doua zi este mare: distrugerea globulelor roşii şi albe, pierderea masei musculare. Treaba mea este deci să le asigur energia necesară, reducând la maximum riscurile problemelor digestive, dramatice în timpul cursei.

Boris Corentin îl lăsă pe directorul sportiv al echipei CFF şi scrută împrejurimile, în speranţa de a remarca faimoasa rulotă a Salomeei, prostituata pe care o frecventa Jean-Philippe Degalat. Din nefericire, în urmă cu o seară, revenind de la Bordeaux nu reuşiseră să pună mâna pe ea.

La fel cum nici nu reuşiseră să găsească autocarul Micilor Regine, plecat în plimbare în zonă.

În această dimineaţă, era acolo, bineînţeles, gata să urmărească cursa. Dar startul urma să fie dat din minut în minut şi chiar nu era momentul să le facă o vizită de curtoazie acelor doamne. Trebuia să aştepte până la sosire, la Angers.

— Aparatele foto sunt pregătite? îl întrebă Boris pe coechipierul său, în timp ce se duceau spre motocicleta BMW parcată între două maşini pe acoperişul cărora erau fixate biciclete de schimb.

— Evident, zise Brichot zâmbind în mustaţă: sunt un adevărat profesionist eu!

Aclamaţii şi aplauze se declanşară dinspre mulţimea de pe trotuare.

Asta era. Cei aproape optzeci de concurenţi tocmai porneau. În urma lor şi în jur, nenumărate maşini şi motociclete care escortau turul ciclist.

Corentin puse contactul şi ambală. Înainte de a demara, îi făcu semn uneia din motocicletele de la France 2 să treacă în faţă. Cameramanul, aşezat în spate, îi mulţumi cu un semn din mână.

Boris mai lăsă să treacă şi maşina directorului sportiv de la CFF.

Oricum, nu se grăbea: o apăsare pe acceleraţie şi îi ajungea din urmă.

Cum ieşiră din oraş, Corentin acceleră pentru a depăşi şirul de ciclişti dintre care, efectiv, nici unul nu încerca să se distingă faţă de ceilalţi. Când îi depăşi pe cei din frunte, acceleră brusc şi îi văzu dispărând rapid pe concurenţi în retrovizoare.

În această dimineaţă, Boris reuşise să îl prindă pe Marc-Antoine Brunet în sala de mese la *Hotel de la Paix*. Avea impresia că mai putea obţine informaţii de la bătrânul ziarist, specialist al Turului Franţei pe care îl cunoştea mai bine ca oricine.

Nu avusese nici o dificultate să îl convingă pe Marcan că puteau, luând un mic avans în această primă parte a etapei, să ia masa împreună pe la jumătatea traseului.

— De acord, răspunsese Brunet. La *Cul de Paille*, este în centru, o să îl găsiţi uşor.

Când Corentin şi Brichot intrară în sala cu pereţi îngălbeniţi de timp şi cu bârne decorate cu usturoi şi condimente, Marc-Antoine Brunet era deja acolo, la capătul unei mese lungi din lemn, în faţa eternului pastis.

Văzându-i intrând pe cei doi inspectori de la Brigada Mondenă, Brunet se ridică:

— O să mergem să ne aşezăm în sala din spate, vom fi mai liniştiţi decât aici când va veni toată lumea.

— Cunoaşteţi cu adevărat toate restaurantele din Franţa? Se miră Brichot, în timp ce se aşezau la o masă acoperită cu o faţă de masă cu carouri roşii.

Brunet sorbi băutura dintr-o înghiţitură:

— Evident, fiule! Dă-ţi seama: treizeci de ediţii ale Turului Franţei la activ: am avut timp să testez destule... Fernand! Adu-ne meniul şi un rând de pastis!

— Aş prefera un vin alb sec, zise Brichot care nu ţinea să reîncerce experienţa din ajun, la Limoges.

— Cum vrei, fiule! Dă-i comandă lui Fernand...

Când Aime ieşi, Marcan se aplecă spre Boris care îşi aprindea o Gitane:

— Deci, vă place ciclismul, la amândoi? Este o atmosferă plăcută, nu...

Corentin nu dădu înapoi:

— Ceea ce mi-ar plăcea şi mai mult ar fi să descopăr cine l-a ucis pe Degalat şi de ce...

Marcan făcu un gest vag cu mâna dreaptă:

— Asta... Ştii măcar de ce a fost ucis?

Boris se strâmbă:

— Scenariul ar vrea să ne ducă spre ideea unei crime comise de un maniac sexual, dar nu prea cred...

Marcan îl privi ciudat:

— Poate că ai dreptate. La Tur, lucrurile nu sunt niciodată ceea ce credem că sunt... Până la urmă, ziaristul tău poate că a descoperit ceva ce nu trebuia...

Corentin se arătă nemulţumit:

— Ce vreţi să spuneţi, Marcan? La ce vă gândiţi exact? Un caz de dopaj?

Faţa lui Brunet se lumină cu un zâmbet vag:

— Ah, este mereu posibil. Cazurile de dopaj nu lipsesc niciodată la un Tur. Pot ajunge de la cele mai tragice, cum ar fi moartea lui Simpson, la Turul din 1967, la cele mai groteşti...

— Ce poate fi cel mai grotesc? întrebă Brichot revenind, urmat de patronul care aducea consumaţia cerută.

— Ei bine, de exemplu, acel concurent căruia i-am uitat numele, la sosire, s-a dus la caravana de testare pentru a se supune controlului iar medicii au descoperit că era gravidă!

Corentin şi Brichot îl priviră uimiţi, în timp ce patronul, amuzat, punea paharele şi carafa de apă rece în faţa lor.

— Pardon?

— Aţi auzit bine, zise Marcan punând puţină apă peste pastis: concurentul aştepta un bebeluş. Imaginaţi-vă că acest imbecil care se dopase puţin crezuse că este o idee bună să îşi facă un rezervor mic ce conţinea urina soţiei sale. Pentru a trece de control. Doar că, nici el şi nici ea, nu ştiau că era gravidă de o lună.

Boris zâmbi ironic:

— Presupun că, de atunci, controalele au devenit puţin mai severe...

Brunet înghiţi jumătate din băutură înainte de a răspunde:

— Evident. De fapt, mai ales din 1978, de la cazul Pollentier.

— Ce mai este şi asta? Întrebă Aime Brichot.

— Michel Pollentier, un concurent belgian din acea vreme şi el, a apelat la dopaj. A fost scos din cursă la Alpe d’Huez, când deţinea tricoul galben. Găsise şmecheria de a se prezenta la control cu o pară din cauciuc sub braţ care conţinea urina altuia şi pe care o deversa în flacon cu o simplă apăsare a braţului! Doar că, în acea zi, dăduse peste un tip mult mai atent decât alţii...

Marc-Antoine Brunet redeveni serios:

— Este adevărat că sunt destule cazuri de dopaj. Doar că nu a fost nimeni asasinat pentru aşa ceva.

Corentin oftă adânc:

— OK., lăsăm deoparte dopajul. Dar atunci ce? Banii?

Înainte de a răspunde, Marcan aşteptă ca patronul restaurantului să le pună în faţă cele trei farfurii cu mâncarea comandată, fără să le mai ceară părerea celorlalţi doi.

— Aici, dăm de un domeniu mai serios, zise în cele din urmă. Ştiţi câţi bani aduce un Tur al Franţei?

— Suntem la curent, da, confirmă Aime Brichot începând să mănânce.

Marcan se strâmbă ironic:

— Ba nu! Ştiţi de banii „oficiali" care circulă. Dar ceilalţi? Daţi pe sub mână de unul sau altul din aleşii locali pentru ca traseul să treacă prin oraşul său şi nu prin cel vecin? Şi sumele suplimentare donate de anumiţi sponsori şi care alimentează diferitele partide politice? V-aţi gândit la toţi aceşti bani, domnilor poliţişti?

Boris Corentin se gândea, fără să se atingă de farfuria sa. Dacă ceea ce tocmai spunea Marcan era adevărat – şi era destul de plauzibil – toţi aceşti bani trebuiau să treacă obligatoriu pe la un singur responsabil al Turului.

Edouard de Sigognac.

Boris îşi promise ca, imediat după ce mâncau, să telefoneze lui Charlie Badolini pentru a întocmi un dosar cât mai complet despre tip. Cu orice risc. Aşteptând, lansă o momeală lui Brunet:

— Spuneţi-mi, Marcan, ceea ce afirmaţi îl acuză pe Sigognac de inginerii financiare, fiindcă el este singurul care se ocupă de finanţe...

Brunet rămase cu furculiţa în aer:

— Eh, atenţie! Nu acuz pe nimeni, eu! Ceea ce mă interesează, este sportul şi nimic altceva...

Făcu o pauză şi adăugă:

— Nu este mai puţin exact că domnul de Sigognac este marele vistiernic al Turului...

Boris luă sticla de vin roşu de Anjou şi umplu cele trei pahare. Remarca finală a lui Marcan merita confirmată, în orice mod. Dar evident, între supoziţie şi probă...

Şi apoi, chiar dacă Sigognac era un finanţist veros, asta nu însemna că avea vreo legătură cu moartea lui Jean-Philippe Degalat. Mai ales o crimă atât de ciudată, aproape rituală.

Boris se gândi apoi la cercelul găsit de oamenii de la Bordeaux aproape de cadavru. Din contră, dacă se urmărea pista lesbienelor, emascularea putea avea un sens. Ca şi sufocarea cu ajutorul falusului artificial. Toate acestea deveneau simbolice.

— Spuneţi-mi, Marcan, reluă Corentin între două înghiţituri de jambon, cunoaşteţi clubul Micilor Regine?

Marc-Antoine Brunet se încruntă imediat:

— Ştiu că există, este suficient! Nu le prea agreez. Sunt mai de modă veche, dacă vreţi: o femeie care iubeşte femeile, este ca şi cum ar vâna pe moşia mea!

Îşi luă o mină sinistră, dezminţită de strălucirea maliţioasă a ochilor lui mici şi mobili, înainte de a concluziona:

— Deşi la vârsta mea, în privinţa vânătorii, trebuie să recunosc că nu prea mai sunt de acţiune...

Capitolul IX

Înainte de a coborî, Aime Brichot aşteptă ca Boris să oprească motorul motocicletei în parcarea de la Hotel Saint-Julien situat în plin centru al oraşului Angers, în piaţa Ralliement. Cu o grimasă, îşi dezmorţi articulaţiile genunchilor, înţepenite după aproape o zi de mers pe motocicletă, cu excepţia pauzei de masă la Poitiers, în compania lui Marcan.

Toată după-amiaza, Aime Brichot îşi „asigurase” acoperirea de fotograf de presă, mitraliind mai întâi plutonul, apoi, începând de la Montreuil Bellay, cei zece concurenţi evadaţi.

— Care este programul serii? întrebă Aime, în timp ce ieşeau din parcare.

Corentin se gândi o secundă înainte de a răspunde:

— În primul rând, o să îl sunăm pe Baba la Paris pentru a-l verifica pe Sigognac.

— Chiar crezi că ar putea fi omul nostru?

Boris stinse ţigara cu călcâiul:

— Sincer, nu, Meme. Dar nu vreau să neglijez nici o pistă, cât de improbabilă ar fi ea.

— De acord. Şi după?

— După, cred că cel mai bine ar fi să ne separăm. Tu, te vei descurca să pui mâna pe această Salomea şi să afli cât mai multe despre Jean-Philippe Degalat. Fiindcă Baba a promis să nu fie prea strâns la pungă cu cheltuielile, nu vei avea de făcut decât să te dai drept un client promiţător!

— Bravo! Şi tu, în acest timp? întrebă Brichot cu o urmă de ironie în glas. O să te ocupi de o anchetă complementară pe lângă Isabelle Espinasse poate? Să studiezi împreună cu ea locul inspectorului divizionar în imaginarul erotic feminin?

Boris luă o figură severă:

— Termină cu sarcasmul, vrei? Eu, în calitate de ziarist, voi solicita un interviu preşedintei clubului Micilor Regine, domnişoara Nathalie Solidor în persoană!

*

* *

Boris Corentin îşi consultă ceasul pentru a zecea oară, cel puţin. După tergiversări îndelungi, Nathalie Solidor acceptase să îi acorde o

întâlnire în camera ei de la *Hotel Concorde*. La miezul nopţii.

— Şi nu mai mult de un sfert de oră! Precizase ea pe un ton fără replică. Trebuie să mă culc devreme.

Rezultatul, fiindcă partenerul său era în căutarea Salomeei iar Isabelle Espinasse trebuia să lucreze la teza ei, Boris trebuise să cineze singur, ceea ce nu prea îi plăcea.

Şi de o jumătate de oră, se plictisea cu o a treia cafea în aşteptarea momentului întâlnirii cu Nathalie Solidor.

Cu un sfert de oră înainte de miezul nopţii, nu mai rezistă şi plăti nota. Cu atât mai rău dacă ajungea mai devreme.

Nathalie Solidor îi dăduse numărul camerei, astfel încât Boris urcă direct la al doilea etaj. Uşa se deschise chiar înainte ca el să ciocănească. Şi avu un fel de şoc nu tocmai neplăcut.

Nathalie Solidor stătea în faţa lui, îmbrăcată doar cu un dezabie din muselină vaporoasă care nu ascundea nimic din anatomia ei perfectă. Areolele mari şi închise la culoare ale sânilor şi triunghiul de păr de sub abdomenul ei era vizibile clar sub ţesătura semitransparentă.

Nathalie Solidor se lăsă admirată timp de câteva secunde, cu un zâmbet pe buze, ceea ce îl surprinse puţin pe Corentin, informat de către Isabelle în legătură cu gusturile particulare ale preşedintei Micilor Regine. În fine, ea se dădu la o parte.

— Intraţi, domnule ziarist, zise ea cu o voce uşor răguşită.

Închise uşa în urma ei şi îi arătă canapeaua din catifea bej instalată sub cele două ferestre, în spatele unei mese joase din răchită pe care era aşezată o frapieră şi două pahare.

Boris se arătă nemulţumit când Nathalie veni să se aşeze lângă el, atât de aproape încât şoldurile lor se atingeau. Nu era o atitudine normală pentru o lesbiană pură şi dură care, normal, ar fi trebuit să se abţină de la a avea cel mai mic contact fizic. Pentru a evita orice neînţelegere stupidă.

La fel cum nu ar fi trebuit, logic, să îl primească într-o ţinută atât de provocatoare. Doar dacă nu era aşa de exclusiv de homosexuală cum voise să spună Isabelle. Doar dacă nu avea vreun scop precis pentru a acţiona astfel. În orice caz, Boris era aproape sigur de un lucru: cunoştea destul femeile pentru a-şi da seama că Nathalie Solidor nu era deloc în stare de excitaţie sexuală, după cum dovedea privirea ei perfect rece şi zâmbetul de complezenţă. Atunci, ce?

— Dacă am înţeles bine la telefon, mai devreme, reluă Nathalie, aţi vrea să aflaţi mai multe despre clubul Micilor Regine, al cărei fondatoare şi preşedintă sunt?

— Exact, răspunse Boris cu un zâmbet larg. Cum v-am spus, sunt corespondentul unui ziar din Quebec. Ori, dumneavoastră ştiţi, fără îndoială, asociaţiile de femei sunt foarte active acolo. Şi cred că le-ar interesa mult pe cititoarele mele să afle că există un club ca al

dumneavoastră şi aici.

Nathalie Solidor se întoarse spre el şi îşi puse braţul pe spătarul canapelei. Degetele ei lungi cu unghii roşii aproape că atinseră ceafa lui Boris care nu se mişcă.

— Este foarte bine, zise ea, ce vreţi să aflaţi de fapt?

— Mai întâi, mă mir că femeile se interesează de un sport care este considerat cam macho, pentru a nu zice mai mult...

Nathalie Solidor râse, cu capul uşor dat pe spate, ceea ce făcu să îi tresară bustul opulent:

— Tocmai! Trebuie să vizăm bastioanele inamice, dacă îmi permiteţi această exprimare cam ridicolă. În afară de atracţia pe care o reprezintă ciclismul însuşi, Micile Regine înţeleg să demonstreze, pe termen mai mult sau mai puţin lung, că şi femeile sunt capabile ca şi bărbaţii în acest domeniu, deşi li se dă prea puţin ocazia să o dovedească.

Boris ridică o sprânceană pentru a face pe miratul:

— Dar este deja şi cazul, mi se pare. O campioană ca Jeannie Longo şi-a făcut deja o frumoasă reputaţie, nu?

— Este adevărat, încuviinţă Nathalie. Dar ceea ce vrem noi să arătăm e că femeile pot fi egale cu bărbaţii, în aceleaşi curse ca şi ei, nu în curse separate. Vrem să ne batem pe acelaşi teren! Dar am uitat de îndatoririle mele de gazdă: ce aţi zice de un pahar de vin?

— Cu plăcere, făcu Boris.

Nathalie se aplecă, ceea ce îi permise lui Boris să admire sânii prin întredeschiderea dezabieului şi luă sticla din frapieră.

Văzând-o, Corentin simţi cum i se accelerează brutal ritmul cardiac, dar reuşi să îşi păstreze aerul impasibil.

Eticheta neagră cu violet a sticlei purta cele două securi încrucişate, exact ca cercelul găsit nu departe de cadavrul lui Jean-Philippe Degalat.

— Aş putea şti ce fel de vin este? Întrebă el pe un ton degajat.

— Corange, un vin german, răspunse Nathalie Solidor turnând în pahare.

Un văl se dădu la o parte în mintea lui Corentin. În urmă cu două luni, în timpul unei anchete, Rabert şi Tardet efectuaseră o descindere într-un club de noapte lesbian din capitală. Aduseseră de acolo o sticlă de corange.

Corange, primul vin rezervat lesbienelor.

Corange era transcrierea de la „Engelhorn”, numele de familie al producătoarei germane de cincizeci şi şase de ani care avusese ideea, în urmă cu trei ani, să creeze primul vin exclusiv feminin: tot procesul de producţie era asigurat de femei. Rezultatul era un vin alb uşor şi acidulat care avea reputaţia de a încinge temperamentul. Distribuit exclusiv în circuitul lesbienelor, în Germania mai întâi, apoi în Franţa.

De atunci, lesbienele de pe ambele maluri ale Rinului aveau vinul „gay”...

Boris îşi umezi buzele în băutură, luă o gură... Şi îl evaluă ca mediu.

— Totuşi, asta nu e tot ce vreţi să aflaţi despre Micile Regine, nu? întrebă Nathalie după ce pusese paharul pe masă.

— Bineînţeles că nu! afirmă Boris care se întreba cum ar putea aduce conversaţia spre subiectul Jean-Philippe Degalat, fără a distruge acoperirea de ziarist. Evident, dacă ar fi putut să îşi scoată insigna de poliţist şi, în această calitate, să pună întrebări...

Puse paharul lui lângă cel al lui Nathalie şi o privi în ochi, resemnat să-şi menţină rolul de reporter. Poate că, pe parcursul discuţiei, va apărea ceva...

— Spuneţi-mi, doamnă preşedinte...

Nathalie puse mâna pe braţul lui Boris şi schiţă o mângâiere.

— Vă rog: spuneţi-mi Nathalie, şopti ea, aproape mieunând.

Dar ochii ei rămâneau ca de gheaţă, dezminţind formal căldura cuvintelor.

— Spuneţi-mi, Nathalie, concret, cum credeţi că veţi face, pe viitor, pentru a putea participa şi femeile la Turul Franţei? Căci, dacă am înţeles bine, este scopul dumneavoastră...

Nathalie Solidor deschidea gura pentru a răspunde când uşa camerei scârţâi uşor.

Boris văzu apărând un tip tânăr, cu părul foarte blond ras şi cu trăsături efeminate.

I se părea că îl mai văzuse deja.

— Ai putea să ciocăneşti, nu? zise Nathalie pe un ton sec.

Se calmă imediat şi se întoarse spre Boris:

— Îl cunoaşteţi pe Dominique Barnes? Un ciclist şi nu dintre cei mai slabi. Micile Regine sunt într-un fel sponsorul lui. Datorită mie a putut să se integreze în Turul Franţei.

Se întoarse spre ciclistul, îmbrăcat cu un pantalon de pânză gri şi un fel de tunică largă:

— Ei bine, acum dacă tot eşti aici, ce doreşti?

— Doar un detaliu, răspunse Dominique Barnes cu o voce uimitor de blândă: Plecarea de mâine este la ora zece şi jumătate sau la unsprezece? Pentru a şti la ce oră să mă trezesc...

— Unsprezece, răspunse Nathalie fără ezitare. Şi cred că trebuia să fii deja în pat!

Ciclistul dispăru iar Nathalie se întoarse din nou spre Boris:

— Pentru a răspunde la întrebarea dumneavoastră, este vorba evident de o treabă de durată. Trebuie să acţionăm asupra mentalităţilor, să învingem rezistenţele şi prejudecăţile. Pentru asta, trebuie ca Micile Regine să fie tot mai numeroase şi bine organizate. Lucrăm la asta, credeţi-mă.

— Mă îndoiesc, zise Corentin pe un ton voit vesel. Trebuie să corespundă unor criterii particulare pentru a adera cineva la clubul vostru?

— Trebuie să fie femeie, răspunse Nathalie întorcând privirea.

— Este totul? întrebă Boris cu ceva mai multă insistenţă.

Trăsăturile lui Nathalie se înăspriră sensibil:

— Unde vreţi să ajungeţi, domnule ziarist? Ah, înţeleg, aţi ascultat zvonurile! Vi s-a spus că acest club este o vizuină de lesbiene care detestă bărbaţii, aşa este?

Corentin făcu un gest vag:

— Oh, ştiţi cum este: se aud diverse lucruri în dreapta şi în stânga...

Nathalie se aplecă spre el:

— Ascultaţi, voi fi sinceră cu dumneavoastră: se întâmplă ca eu să fie efectiv lesbiană. Dar nu sunt sectantă şi nu se cere nici o conformare sexuală viitoarelor aderente, credeţi-mă.

Se apropie şi mai mult şi îşi sprijini coapsa de piciorul lui Boris, în timp ce îi punea mâna pe ceafă:

— Mai mult, fiindcă vreţi să ştiţi totul, nu sunt exclusiv lesbiană. Mi se întâmplă să îmi placă şi câte un bărbat sexy...

Boris o privi rece. Nu credea o vorbă. Nathalie Solidor tocmai încerca să joace comedia dorinţei, fără să simtă de fapt nimic. Dar de ce?

Gândurile i se opriră brusc când uşa camerei se deschise pentru a doua oară. Dominique Barnes reapăru. Timp de o fracţiune de secundă, Boris avu impresia că o lumină de panică invadase privirea lui Nathalie Solidor.

— Ce mai vrei? zise ea cu o voce puţin mai bruscată.

Dominique Barnes o privi mirat:

— Dar... Nimic... De fapt, voiam doar să ştiu la ce oră este startul mâine...

Nathalie Solidor se ridică dintr-un salt şi se duse spre el cu paşi mari:

— Te-ai prostit sau ce? Ţi-am zis acum cinci minute că este la unsprezece! Hai, mergi la culcare!

Fără menajamente, îl împinse literalmente afară şi închise uşa în urma lui, după care se întoarse spre Boris, cu un zâmbet forţat pe buze:

— Vă jur! Concurenţilor încep să le cedeze creierul, acum!

Corentin nu răspunse nimic. Scena îi lăsase o impresie ciudată. Ca şi cum ar fi asistat la o piesă de teatru jucată prost. O eroare de scenariu.

În plus, simţea că ceva nu se potrivea, dar nu reuşea să îşi dea seama. Era sigur că remarcase acel „ceva”, dar nu reuşea să vizualizeze.

Văzu că Nathalie Solidor privea cu insistenţă pendula de pe şemineu iar el se ridică cu un zâmbet forţat:

— Îmi pare rău că am abuzat de timpul dumneavoastră. Plec. Dar sper că vom mai avea ocazia de a continua această discuţie într-una din zile...

Nathalie Solidor păru uşurată că îl vede ducându-se spre uşă:

— Bineînţeles! Cu plăcere. Îmi pare rău că nu v-am putut primi mai mult timp, dar chiar trebuie să mă culc. Pe mâine, poate?

Uşa se închise uşor în spatele lui Corentin care se duse spre scări. În momentul în care ajungea în dreptul ascensorului, uşile acestuia se deschiseră şi Edouard de Sigognac apăru în hol, cu capul plecat, preocupat.

Când se trezi nas în nas cu Boris, o lumină de panică îi traversă privirea. Făcu un efort vizibil pentru a reuşi să zâmbească.

— Ah, dar... dar ce fac aici, eu? exclamă el cu o voce prefăcută. Credeam că sunt la parter!

— Ajungem imediat, răspunse Boris cu lejeritate, însoţiţi-mă...

— Da, să coborâm împreună...

Intrară în lift şi Boris reţinu imediat că butonul de parter nu era luminat. Deci, Sigognac nu intenţionase deloc să coboare aşa cum afirma. Mergea intenţionat la etajul al doilea. Iar pe culoarul pe care apucase să păşească nu era decât o cameră care să-l intereseze.

Cea a lui Nathalie Solidor.

Odată ajuns în holul pustiu al hotelului, Boris vru să se lămurească. Se despărţi de Sigognac şi ieşi în stradă. Nu merse prea departe.

Cum trecu de geamul mare de ia intrare, se întoarse şi privi în interior. La timp pentru a-l vedea pe Sigognac intrând din nou în lift.

Imediat, Boris reintră în hotel şi se duse spre scări, sub privirile adormite ale recepţionerului, din spatele tejghelei.

Urcă iute câte patru trepte şi întredeschise uşa spre palier. La timp pentru a îl vedea pe Sigognac ieşind din lift şi îndreptându-se spre camera lui Nathalie Solidor.

Capitolul X

Aime Brichot voia să renunţe când, în fine, observă rulota pe care o căuta de două ore Precheur străzile din Angers. Era parcată de-a lungul unui trotuar mai întunecat decât restul pieţei Sainte Croix, la umbra catedralei Saint Maurice.

Brichot fu uşurat să observe o rază de lumină roşie în interior: Salome, prostituata Turului, era încă „la birou”.

Traversă mica piaţă şi bătu de trei ori la uşa vehiculului.

— Da? Cine este? răspunse imediat o voce feminină suavă.

Aime Brichot îşi drese glasul şi îşi ridică maşinal ochelarii pe nas:

— Eu... domnişoară Salome? Sunt un amic... În fine, aş vrea să petrec un moment cu dumneavoastră...

Aime Brichot se simţea aproape jenat să joace rolul unui client. Comedie destinată mai ales unei terţe persoane. Căci cu Salome, Corentin şi cu el deciseseră că puteau trata direct: având în vedere activitatea ei, nu ea avea să povestească ia toată lumea că nişte poliţişti se dădeau drept ziarişti. Trebuia doar să o facă să înţeleagă care era interesul ei...

— Ai răbdare un sfert de oră, dragul meu? reluă vocea Salomei. Nu sunt singură...

— Nici o problemă, oftă Aime Brichot îndepărtându-se câteva zeci de metri. Pe curând!

„Bine că nu suntem în plină iarnă!”, gândi el rezemându-se cu spatele de peretele din piatră al catedralei.

De când asfinţise soarele, temperatura mai scăzuse puţin şi un vânt uşor făcea atmosfera aproape plăcută.

Aime Brichot căscă să-şi rupă maxilarele, începea să simtă oboseala zilei petrecute aproape în totalitate pe motocicletă. Se întreba în ce stare trebuiau să fie concurenţii în acest moment. Dormind, fără îndoială.

În fine, uşa rulotei se deschise şi Brichot văzu o siluetă scundă ieşind. Bărbatul se îndepărtă spre piaţa Ralliement, după ce bombănise câteva cuvinte neinteligibile.

Aime ieşi din umbră şi se îndreptă spre rulota în faţa căreia îl aştepta Salome. Avu un şoc plăcut când o descoperi.

Cu părul scurt, ochii mari miraţi şi un zâmbet de puştoaică, Brichot îşi zise că semăna uimitor cu actriţa Anouk Grinberg, versiunea blondă. Îmbrăcase doar un simplu capot alb din material flauşat a cărei deschizătură lăsa să se vadă doi sâni mic dar bine conturaţi, agrementaţi cu mameloane roz deschis.

— Tu ai bătut la uşă mai devreme? îl întrebă ea cu vocea ei dulce.

— Eu, da, eu...

— Ei bine, intră, ce mai aştepţi? O să vezi, vom petrece super, amândoi. Voi putea să te dezmierd: eşti ultimul meu client pe seara asta. Apoi, somn!

Se apropie de Brichot şi îi mângâie obrazul. Era exact de aceiaşi înălţime cu el.

— În plus, am noroc: întotdeauna mi-au plăcut mustăcioşii mici cu ochelari!

Brichot îşi reţinu un zâmbet nervos. Evident, trebuia să servească acelaşi gen de vorbărie tuturor clienţilor. Făcea parte din „marketing”.

Intră în rulota a cărei atmosferă era saturată de arome de parfum pe care nu reuşi să îl identifice.

Cum închise Salome uşa, se întoarse spre ea şi îi arătă insigna de poliţist. Fata se întristă sec:

— La naiba, ce noroc am! Ce am mai făcut? Nu racolez pe nimeni, din câte ştiu! O să mă arestaţi?

Aime Brichot zâmbi liniştitor şi se aşeză pe cuşetă, acoperită cu un cearşaf şifonat. Bătu cu palma pe cearşaf pentru a o face pe Salome să se aşeze lângă el. Ceea ce şi făcu, cu un oftat fatalist.

— Nu te nelinişti, zise Aime Brichot, nu mă interesează mica ta afacere... chiar dacă sunt de la Brigada Mondenă. Am nevoie doar de câteva informaţii.

— În legătură cu ce? întrebă Salome, în expectativă.

— În legătură cu un ziarist pe nume Jean-Philippe Degalat, răspunse Brichot în timp ce se forţa să nu privească la şoldurile complet dezvelite de capotul care căzuse de fiecare parte.

Salome se întoarse pe jumătate spre el şi îl privi neliniştită:

— Ce aveţi cu Jean-Philippe? Nu cred că a făcut prostii, sper?

Brichot ezită o secundă înainte de a răspunde. Decise că, pentru moment, nu era necesar să îi spună de moartea ziaristului.

— A dispărut fără nici o urmă de două zile, minţi el suficient de natural. Ori, se întâmplă să am nişte întrebări de pus, asta e totul. De aceea aş vrea să îl găsesc cât mai repede. Când l-aţi văzut pentru ultima dată?

Salome se gândi o clipă, cu sprâncenele încruntate şi buzele ţuguiate.

— Acum două zile, zise ea. Pe la ora trei după amiază, aş zice. Era etapa între Pau şi Bordeaux, dacă îmi amintesc bine...

Aime Brichot reuşi să rămână impasibil, în timp ce inima îi începuse brusc să bată cu viteză.

Conform raportului medicului legist din Bordeaux, Jean-Philippe Degalat se pare că murise între ora două şi patru după amiaza, în acea zi.

— A venit să vă vadă aici? întrebă Brichot.

Salome zâmbi înduioşat:

— Ca în fiecare zi, da. Între noi fie vorba, cred că era nebun după mine. De altfel şi eu, îl plac mult. Îmi cam lipseşte de două zile. Mă întreb şi eu unde ar putea fi. Poate că a obţinut informaţia senzaţională de infern...

Aime Brichot ciuli urechea:

— O informaţie senzaţională? Ce informaţie?

Salome căscă şi se întinse languros. Deodată, capotul i se desfăcu şi mai mult, scoţând la iveală un triunghi de păr blond ca grâul. Aime Brichot simţi că roşeşte şi întoarse pudic privirea. Destul de jenat de

fenomenul pur fiziologic care era pe cale să se producă în pantalonul lui...

Când întoarse din nou capul spre Salome, roşi şi mai mult: prostituata privea umflătura pe cale de formare cu un zâmbet gurmand. Ridică ochii şi îl privi cu oarecare neruşinare:

— Chiar vă interesează atât de mult, informaţia senzaţională a lui Jean-Philippe?

Se aplecă în faţă şi puse o mână destul de sus pe şoldul lui:

— Nu vreţi să vă destindeţi puţin? Până la urmă, un poliţist este un bărbat ca toţi ceilalţi, nu?

Brichot îşi drese zgomotos glasul ţi se depărtă cam agitat:

— Fără îndoială, dar problema nu este aici... Deci, această informaţie senzaţională, ce era?

Salome ridică din umeri, vizibil decepţionată:

— De fapt, nu ştiu prea mult. Mi-a spus că nu putea să îmi povestească nimic până seara. Cred doar că am înţeles că, din întâmplare, surprinsese un concurent în timp ce făcea pipi şi că asta îl uimise cu totul.

Brichot o privi cu un aer mirat:

— Un ciclist în timp ce făcea pipi, ziceţi? Doar asta? Este ciudat ca informaţie senzaţională, nu?

O privi pe Salome neîncrezător:

— Este curios totuşi să fie dat peste cap de aşa ceva, nu?

Salome se ridică:

— Da şi pe mine m-a surprins. Dar ziariştii, ştiţi...

Aime Brichot era cufundat în gânduri. Ceva nu se potrivea. Jean-Philippe Degalat surprindea un concurent făcând pipi. Bun. Apoi îi făcea o vizită Salomei şi îi spunea de o informaţie monstru. Apoi, era găsit ucis şi mutilat sălbatic. Ce legătură exista între aceste trei aspecte?

Când Brichot se trezi din gândurile lui observă că Salome se apropiase şi mai mult. Acum aproape că era rezemată peste el şi, ca din întâmplare, mâna ei dreaptă se aşezase delicat pe umflătura din pantalon, de acum imposibil de disimulat.

Aime vru să scape de acea mână dar Salome rezistă. Ea îşi apropie buzele moi de urechea lui şi murmură:

— Doar nu o să îndrăzneşti să îmi spui că nu am nici un efect asupra ta! Ştii, ce ţi-am spus mai devreme, când ai venit, nu erau doar vorbe: chiar sunt înnebunită după mustăcioşii mici cu ochelari...

Aime Brichot nu reuşi să scoată nici o vorbă. Salome tocmai îi descheia pantalonul şi îşi strecura degetele în deschizătură.

Aime Brichot încercă să se ridice, cu o ultimă tresărire de voinţă. Dar în acelaşi moment, Salome se ridică de pe cuşetă şi îşi lipi buzele de ale lui, în timp ce mâna „profesionistă” scotea un membru a cărui

vigoare şi tărie spunea că proprietarul nu era insensibil la farmecele ei.

— Uită un moment treaba ta, şopti ea. Uită cine sunt. De altfel, în acest moment, nu mai sunt o târfă care lucrează pe traseul Turului Franţei: sunt doar o femelă în călduri care are mare nevoie de dezmierdări şi care a găsit prinţul fermecător care să i le ofere.

Cum să reziste la chemarea sirenelor? Mai ales când sirena avea o mână atât de expertă...

Corpul Salomei era cald şi mătăsos ca tinereţea pe care o răspândea.

Cu un gest, ea scăpă de complet de capotul care o încurca şi se lăsă pe spate, cu picioarele desfăcute. Totul fără să lase din mână sexul lui Brichot care palpita nebuneşte îl trase uşor peste ea iar el nu mai putu rezista...

Un sfert de oră mai târziu, în timp ce Aime îşi trăgea penibil sufletul, conştiinţa îi reveni, plină de remuşcări.

O problemă pe care Salome nu o avea, în continuare întinsă şi goală, torcând de plăcere.

— Am spus mereu că cei în genul tău sunt cei mai buni amanţi din lume, zise ea mângâind tandru chelia lui Brichot care încerca neîndemânatic să îşi aranjeze ţinuta impusă unui poliţist în exerciţiul funcţiunii. Ştii că eşti primul meu poliţist? Vreau să zic: în calitate de amant, nu în calitate de client!

Fără să vrea, Aime Brichot fu flatat de distincţie. Şi se hotărî să lase remuşcările pe mai târziu. După încheierea Turului de exemplu...

Îi zâmbi Salomei, se aplecă spre ea şi o sărută îndelung.

Câteva picături de tandreţe şi de senzualitate într-o lume a brutelor...

Când se ridică, simţi că interludiul se încheiase şi că poliţistul de elită trebuia să revină.

— Şi apoi, nu l-ai mai revăzut, pe Jean-Philippe? întrebă el cu o voce calmă.

Salome se ridică într-un cot:

— Ei bine! Tu, nu îţi pierzi niciodată controlul! Acesta este efectul pe care l-a avut mica noastră distracţie?

— A fost divin, afirmă serios Brichot. Dar ceea ce am întrebat este cu adevărat important...

Salome se aşează şi îşi puse capul pe umărul lui:

— Ei bine, ba da, imaginează-ţi că l-am revăzut.

Imediat, Brichot se încordă:

— Unde? Când?

— O jumătate de oră mai târziu, când plecasem cu rulota înspre Bordeaux. Trebuie să fi fost înainte de Captieux, cred.

Aime Brichot îşi ţinu respiraţia. „Chiar înainte de Captieux”, adică acolo unde Jean-Philippe Degalat fusese omorât.

— Şi ce făcea? întrebă el.

Salome ridică din umeri:

— Tocmai urca în autocarul Micilor Regine. Le ştii?

Aime Brichot nu se obosi să răspundă. Micile Regine, iar... Se uită la ceas: zece minute peste miezul nopţii. Dacă totul decursese aşa cum era prevăzut, chiar în acel moment, Boris trebuia să fie în discuţii cu preşedinta lor, Nathalie Solidor.

Brichot se ridică brusc, făcând-o pe Salome să tresară:

— Trebuie să plec, acum. Îţi mulţumesc pentru ajutor... şi pentru restul.

Salome se ridică şi ea, îşi lipi trupul gol de cel al lui Aime şi îl cuprinse cu braţele după gât:

— Nu ai nevoie să îmi mulţumeşti: toată plăcerea era pentru mine!

Brichot rămase serios:

— Este evident că nu trebuie să vorbeşti nimănui de toate astea, mă înţelegi bine: absolut la nimeni! Şi aminteşte-ţi o treabă: pentru toată lumea de la Tur, sunt ziarist. ZI-A-RIST!

— De acord, de acord, nu îţi fie teamă. Ştii, în meseria mea, cea care începe să povestească orice oricui, nu rămâne prea mult în branşă...

Salome se ridică pe vârful picioarelor şi îşi lipi buzele de ale lui Aime. Apoi, se despărţi de el şi îl privi drept în ochi:

— Ne vom mai revedea?

Avu impresia că era ca un văl de regret în faţa lui Aime Brichot.

— Nu cred, zise el, cu mâna deja pe clanţa uşii.

Capitolul XI

Nici o rază de lumină nu ieşea pe sub uşa camerei lui Boris Corentin. Şi Aime Brichot fu tentat să îl lase să doarmă şi să se ducă direct să se culce, lăsând pe a doua zi raportul. Cu atât mai tentat că începea să se facă târziu iar întâlnirea cu Salome îl epuizase.

Şi apoi, poate că Boris nu dormea: dacă era aşa, înseamnă că era tot cu Nathalie Solidor. Totuşi, Brichot bătu de două ori la uşă. Imediat recunoscu vocea partenerului său:

— Da? Cine este?

— Eu sunt... Meme...

— Ei bine intră!

Brichot deschise uşa în momentul în care Boris aprindea lumina.

Ceea ce îi permise lui Aime să descopere întreaga nuditate a Isabelle Espinasse care, fără să se grăbească, îşi trase un capăt de cearşaf peste trupul presărat cu pete roşcate.

— Of.. Îmi pare rău, bâigui Brichot, privind în altă parte. Dacă aş fi ştiut, aş...

— Nu-i nimic, Meme! făcu Boris râzând. Nu o să facem caz! Pentru ce veneai, de fapt?

Brichot deschise gura şi o închise imediat. Tocmai îşi dădea seama că nu poate vorbi de vizita lui la Salome de faţă cu Isabelle. Fiindcă Boris şi cu el erau doar nişte ziarişti sportivi.

Corentin înţelese în acelaşi moment. Ochii lui priviră de două sau trei ori când la coechipierul său când la tânăra studentă în psihologie care părea să nu înţeleagă nimic din ce se petrecea.

În fine, Boris se hotărî. Inspiră profund şi zise, întors spre Isabelle:

— Trebuie să îţi mărturisesc ceva... Ceva ce tu nu trebuie să mai spui în nici un caz cuiva. M-ai înţeles?

Fără să dea atenţie că cearşaful îi alunecase şi că îşi oferea privirilor bustul, Isabelle îi privi pe rând pe cei doi inspectori, cu un aer neliniştit:

— De acord, de acord, îţi promit. Dar ce se întâmplă?

Boris îşi trecu mâna prin părul ei roşcat şi zise:

— Ei bine uite, Meme şi cu mine nu suntem ziarişti, ci inspectori de poliţie.

— Uau! Sunteţi poliţai?

— Exact. De la Brigada Mondenă mai exact.

Ochii Isabellei începură să strălucească de interes. Se ridică pe pat, ceea ce făcu să i se mişte sânii grei, spre marea jenă a lui Aime Brichot. Ea nici nu păru că observă.

— Dar atunci ce faceţi la Tur? întrebă ea. Ce anchetaţi?

Boris o privi drept în ochi şi îi luă bărbia în mâna dreaptă:

— Îmi juri că vei fi tăcută ca un mormânt?

Isabelle se scutură, deranjată:

— Hei! Drept cine mă iei? Evident că o să îmi ţin gura! Este prea interesantă treaba...

Boris zise:

— Acest ziarist despre care am mai discutat: Jean-Philippe Degalat...

— Da, bine?

— A fost asasinat acum două zile.

— La naiba! Nu se poate!

— Din nefericire da, zise Boris luând pachetul de ţigări de pe noptieră. Şi în condiţii atât de oribile încât nu ţi le pot spune.

Isabelle luă cu autoritate ţigara din gura lui Boris şi o puse între buzele ei:

— Şi aveţi o pistă?

Corentin şi Brichot schimbară o privire rapidă iar Boris reluă:

— Exact pentru asta venise Meme. De altfel, dacă ai putea să ne laşi singuri un moment...

Vocea Isabellei imploră:

— Oh, nu! Nu poţi să-mi faci asta! Nu acum că mi-aţi spus cum a început! Te rog, lasă-mă să rămân...

Boris oftă, resemnat:

— Bun, de acord. Dar cu două condiţii...

Isabelle dădu din mâini ca o puştoaică în faţa pomului de Crăciun:

— Tot ce vrei! Care sunt condiţiile?

— Mai întâi să ne laşi să discutăm liniştiţi...

— Şi apoi?

— Să îţi acoperi acest sân! răspunse Boris râzând. Altfel, în cinci minute, Meme, care este un băiat foarte emotiv, nu va mai fi în stare să pronunţe nici un cuvânt!

Isabelle începu să râdă şi ea şi îşi ridică cearşaful până sub bărbie. Doar Brichot, roşu ca un rac, nu împărtăşea veselia generală.

— Hai, Meme, decise Boris, începem cu tine: povesteşte-ne vizita ta la domnişoara Salome.

— Salome? Ce treabă are ea, Salome? întrebă Isabelle care uitase deja ca promisese sa tacă.

Aime Brichot îşi drese glasul şi roşi din nou, vizibil deranjat.

— Mai întâi, începu el, cu ochii la vârful pantofilor săi, este o fată foarte fermecătoare. Aş spune chiar plăcută. Deloc genul de fată pe care ne-o imaginăm...

— Meme! îl întrerupse Boris pe un ton ironic. Nu te preface cu mine, te cunosc prea bine! Pariez că era atât de fermecătoare, de agreabilă, această Salome, încât nu ai considerat că este bine să îi rezişti avansurilor ei. Pentru bunul mers al anchetei, normal!

De această dată, Aime Brichot deveni stacojiu:

— Ei bine, adică... În fine, s-a arătat foarte convingătoare şi... Imaginează-ţi că nu visează decât la mustăcioşi cu ochelari, curios, nu?

— Ei bineînţeles, sublime Boris, sarcastic, ai ajutat-o să depăşească limita dintre vis şi realitate! Mă înşel?

— Da.. În fine, vreau să zic... nu. De acord, am... Noi am... făcut dragoste. Bun şi?

— Şi nimic, Meme! Nici o problemă: este o chestiune între tine şi conştiinţa ta de bărbat însurat!

Aime Brichot se ridică de pe scaun şi începu să se învârtă prin cameră:

— Bun, am putea reveni la lucruri mai serioase, nu?

— Ai dreptate, aprobă Boris. Haide, ascult...

Aime Brichot se aşeză la loc:

— Contrar la ceea ce credeţi, nu am irosit timpul. Am aflat două sau trei chestii...

Rapid, Brichot îi puse la curent cu ciudata informaţie senzaţională pe care pretindea că o descoperise Jean-Philippe Degalat. Şi mai ales de vizita lui, apoi, în autocarul Micilor Regine.

Isabelle tresări:

— Ce! Doar nu credeţi că Micile Regine sunt amestecate în aşa ceva? Sunt cam excentrice, de acord. Complet lesbiene, tot de acord. Dar criminale, sincer... Şi apoi, între noi fie vorba, de ce ar face ele aşa ceva?

Corentin nu răspunse imediat. Era exact ceea ce îl chinuia şi pe el: de ce ar face ele aşa ceva? Din ce motiv suficient de grav şi-ar fi asumat ele riscul enorm de ă suprima un ziarist la Turul Franţei? Fără a se strădui măcar să ascundă cadavrul...

— Este adevărat că este ceva aici care nu stă în picioare, notă Brichot care – urmase acelaşi raţionament ca şi partenerul său.

Boris stinse ţigara:

— Şi totuşi, această Nathalie Solidor este o femeie ciudată. Sunt sigur că nu a fost sinceră cu mine.

La rândul lui, Corentin îşi puse la curent partenerul în legătură cu vizita la *Hotel Concorde*. Insistând asupra dublei vizite a ciclistului Dominique Barnes, ca şi asupra întâlnirii neprevăzute cu Edouard de Sigognac.

— Mă întreb care pot fi relaţiile lor, între aceştia doi, făcu Brichot.

— Cu siguranţă nu sexuale, în orice caz! exclamă Isabelle care nu pierdea nimic din discuţie.

— O să aflăm, şopti Boris ca un ecou.

— Dar dacă îţi spun că este lesbiană! insistă Isabelle.

Corentin şi Brichot schimbară o privire, dar nu ziseră nici unul nimic.

Cum să îi explice Isabelle! tânără şi inocentă, că în acest domeniu totul este posibil, inclusiv combinaţiile cele mai improbabile? Că această pistă nu putea fi exclusă fără a fi verificată.

— Şi totuşi, murmură Boris, sunt sigur că este altceva. Ceva mai ciudat...

— Problema, observă Brichot, este că ne va fi dificil să aflăm mai multe despre Micile Regine fiindcă doar femeile au dreptul să intre la ele.

— Ştiu, Meme, oftă Boris. Până atunci, va trebui să încercăm să nu îl scăpăm din ochi pe acest ciclist, Dominique Barnes.

— Încă un homosexual, făcu Isabelle. Clar, nu mai clarificăm nimic...

Era ceea ce Corentin îşi zice. Mai ales de când aflase că Jean-

Philippe Degalat fusese sodomizat înainte de a muri. Doar că, nu reuşea să lege toate indiciile între ele. Îi lipsea o piesă importantă, era evident. Dar care? Şi unde să o caute?

— Ne-ai spus că te-a deranjat un detaliu, a doua oară când a intrat, reluă Brichot. Nu îţi dai seama ce anume?

Boris scoase un oftat:

— Nu şi nu! O întorc pe toate părţile în cap şi nimic! Sunt sigur că voi reuşi, dar când...

Aime Brichot se ridică:

— Bun, ascultă, e târziu. Cred că nu foloseşte la nimic să ne chinuim creierul acum. Propun să dormim şi vom gândi mai clar mâine dimineaţă.

— Ai dreptate, Meme! Hai, vise frumoase!

Când rămaseră singuri, Boris o cuprinse în braţe pe Isabelle şi o sărută pe gât. Pentru a relua scenariul de acolo de unde sosirea lui Aime Brichot îl întrerupse. Spre marea lui surpriză, Isabelle îl respinse blând:

— Nu te vei supăra dacă îţi cer să dormim imediat? Sunt frântă, ştii...

Boris se resemnă:

— Nici o problemă! Oricum şi eu am nevoie de somn. O să recuperăm mâine!

Întinsă în întuneric, Isabelle se strădui să stea nemişcată, pândind respiraţia lui Boris.

După cinci minute abia, simţi ritmul tot mai lent.

Dormea.

Cu atenţie mare, Isabelle se sculă din pat ţinându-şi respiraţia.

Pe bâjbâite, îşi luă lucrurile de pe fotoliu şi se duse spre baie pentru a se îmbrăca.

Când reveni în cameră, se forţă să rămână un minut nemişcată, cu toate simţurile concentrate. Boris avea aceiaşi respiraţie regulată. Nici o teamă în privinţa lui.

Cu inima bătând puternic, pantofii în mână, Isabelle deschise uşa care dădea spre culoar şi ieşi.

După ce închise uşa în urma ei îşi încălţă pantofii şi alergă spre lift.

Mai devreme, Boris şi amicul său spuseseră că va fi foarte dificil să pătrundă la Micile Regine. Pentru ei, aşa era.

Dar nu şi pentru ea.

Capitolul XII

Edouard de Sigognac bău dintr-o înghiţitură paharul de coniac Delamain pe care Nathalie Solidor tocmai i-l servise. Îl puse pe masă cu un gest cam bruscat.

— Ar trebui să nu mai beţi, nu ajută la nimic pe nimeni, zise Nathalie pe un ton perfect calm. Cu atât mai puţin pentru dumneavoastră, se pare.

Prăbuşit pe canapea, Sigognac îşi şterse fruntea cu dosul palmei şi ridică ochii spre Nathalie Solidor, care stătea în picioare la un metru de el.

Era complet dezbrăcată, cu excepţia pantofilor cu toc cui care îi accentuau cambrura fundului.

Sigognac ştia foarte bine că o făcuse expre, pentru a-l ademeni, pentru a-i arăta comorile la care nu avea dreptul.

Pentru a-l umili, de asemenea, pentru a-i dovedi că în ochii ei nu valora mai mult decât o mobilă.

Ea luă un scaun şi îl aşeză în faţa lui Sigognac. Apoi, fără să îl slăbească din ochi, puse piciorul stâng pe scaun şi depărtă genunchiul la maximum spre exterior, oferindu-i o panoramă de o totală obscenitate.

Cu o strălucire ironică în ochi, ea începu să îşi maseze sânii oftând.

Cu tâmplele încinse, Sigognac simţi cum sexul i se întăreşte rapid. Cum purta un pantalon din pânză subţire, Nathalie nu putea să nu remarce. Dar ea se făcu că nu observă şi continuă să se mângâie, lăsându-şi o mână să coboare pe abdomenul ei plat, spre părul negru al pubisului.

— Ţi-ar plăcea, nu? şuieră ea printre dinţi. Ai vrea să faci dragoste cu mine, porcule! Ştiu, îţi citesc în priviri. Sunt sigură că te exciţi. Arată-mi!

Cu gesturi automate, fără să îşi dezlipească privirea de la degetele lui Nathalie, Sigognac se descheie la pantalon, lăsându-i în jos până la genunchi.

— Ştiam! triumfă Nathalie accelerând mişcarea mâinii. Dă jos şi chiloţii. Arată-mi acest instrument ridicol de care sunteţi atât de mândri...

Sigognac închise ochii şi respiră adânc. Se afla pe o pantă periculoasă, îşi dădea perfect seama.

Mai ales de când îl surprinsese pe acest Boris Corentin ieşind de la Nathalie Solidor.

Ea încercase să îl liniştească, explicându-i că nu pusese decât nişte întrebări nevinovate despre Micile Regine. Asta nu făcuse decât să îi sporească şi mai mult neliniştea.

Fiindcă el era singurul care ştia că Corentin şi partenerul său nu erau ziarişti, ci poliţişti. Pe care îi adusese chiar el.

După ce ezitase, alesese să nu îi spună nimic lui Nathalie despre identitatea lor reală. Dovedise de ce era capabilă, nu merita să o enerveze şi mai mult. Făcuse destule pagube până acum.

Doar că, acum, Edouard de Sigognac avea impresia că are o grenadă amorsată în mâini. Avea neapărat nevoie să se gândească la altceva. Să se lase să alunece în prăpastia fără fund pe care Nathalie Solidor i-o deschisese sub picioare.

Sexul lui excitat aproape că ţâşni, îndreptat spre corpul lui Nathalie, ca un reproş. Sau o acuzare.

— Masturbează-te! ordonă ea sec. Dar dacă ejaculezi, fereşte-te...

Docil, Edouard de Sigognac îşi cuprinse sexul cu mâna şi începu să se mişte lent, în timp ce Nathalie se îndrepta spre uşa camerei.

Sigognac ştia deja cine se afla dincolo. Cel puţin, spera.

Fără să se oprească din mişcare, scoase un geamăt de satisfacţie văzând în uşă silueta lui Domino.

Complet dezbrăcat.

Lângă el era o blondă pe care Sigognac nu o mai văzuse. O tânără, cu şolduri înguste, cu bustul voluminos şi uşor lăsat, cu faţa foarte palidă încadrată de un păr ondulat.

O blondă veritabilă.

Era uşor de înţeles fiindcă era complet goală. Mâna ei dreaptă strângea membrul lui Domino pentru a-l menţine în erecţie.

Înaintară împreună până în mijlocul camerei, sub privirea halucinată a lui Sigognac care nu reuşea să îşi ia ochii de la sexul ciclistului. Cel care îl sodomizase, în ajun.

Nathalie Solidor o cuprinse pe blondă de mijloc:

— Ţi-o prezint pe Virginie. Contrar mie, ea iubeşte şi bărbaţii. Ce vrei, nimeni nu este perfect! Dacă eşti cuminte, docil, vei putea să o guşti. Iar pe dragul nostru Domino, cred că este inutil să ţi-l prezint, nu-i aşa?

Virginie dădu drumul sexului lui Domino şi acesta înaintă zâmbind spre Sigognac.

Cu un aer natural, ca şi cum urma un scenariu scris cu grijă, se aşeză în genunchi pe canapea, lângă Sigognac. Care se trezi cu sexul lui în dreptul buzelor.

Scoase un geamăt jalnic când mâna lui Domino îi atinse pieptul şi apoi coborî spre propriul lui sex. Ca împins de o forţă peste voinţa lui, Sigognac întredeschise buzele şi înaintă spre abdomenul lui Domino.

— Aşa! aprobă Nathalie Solidor pe un ton răutăcios. Adoră asta, acest vicios mic!

Se întoarse spre Virginie care îi privea pe cei doi bărbaţi, cu respiraţia întretăiată şi buzele întredeschise:

— Te excită, nu, mica mea târfă, să îi vezi pe cei doi!

Nathalie, cu o mână nervoasă, cuprinse fundul Virginiei, făcând-o să geamă răguşit.

— Lasă-te, draga mea, şopti Nathalie la urechea ei. Ştii bine că doar eu te pot face să te simţi bine aşa cum îţi place...

Cu o forţă ieşită din comun, Nathalie o aşeză pe Virginie pe mochetă şi îşi cufundă buzele avide între picioarele desfăcute.

*

* *

În ultimul moment, Isabelle era gata să renunţe. Ieşind din lift, la al doilea etaj de la *Hotel Concorde*, auzise voci, la capătul culoarului.

Acolo unde era apartamentul lui Nathalie Solidor. În momentul în care Corentin şi Brichot, mai devreme, vorbeau de o modalitate de a intra în contact cu Micile Regine, Isabelle îşi amintise că înainte de prima etapă a Turului, Nathalie făcuse un „plan de zbor” pentru toate aderentele pe perioada de trei săptămâni.

Acolo erau trecute, printre altele, hotelurile unde se cazau în fiecare seară, ca şi numărul camerei fiecărei Mici Regine.

De aceea la ora unu noaptea, Isabelle Espinasse se afla pe culoarul pustiu al hotelului.

Întrebându-se ce o apucase să vină aici, singură, în miezul nopţii.

Tocmai se hotărâse să se întoarcă şi să se culce lângă Boris când figura amantului ei îi trecu prin faţa ochilor.

Dacă ea reuşea să îi descurce ancheta, el urma să fie foarte mândru de ea. Poate chiar va accepta să se vadă în continuare, după ce se întorceau la Paris, la finalul Turului...

Inspirând adânc, Isabelle urcă cele două trepte care duceau la capătul culoarului cu cele două uşi ale apartamentului Nathaliei. Una dădea în salon, cealaltă direct în cameră.

De sub ambele uşi ieşea câte o rază de lumină.

Isabelle tocmai se întreba ce motiv avea să invoce pentru a veni la acea oră la Nathalie, având în vedere că erau în relaţii reci de douăsprezece zile, când uşa camerei se deschise, luminând culoarul.

Cu inima bătând puternic, Isabelle avu timp doar să se ascundă după un stâlp de lângă uşa palierului. Îl văzu trecând la aproape un metru de ea pe Domino, ciclistul „sponsorizat” de Micile Regine. Acesta intră în lift şi uşile se închiseră.

Isabelle ciuli urechea, pândind un zgomot de cheie. Acesta nu se auzi.

Deci, uşa camerei rămăsese descuiată.

Isabelle aruncă o privire şi văzu că lumina de sub uşă dispăruse. Mai rămânea doar cea din salon. Deci, camera era goală.

Isabelle luă decizia fără să se gândească prea mult. De teamă să nu renunţe. Parcurse cei trei metri care o despărţeau de uşă şi o deschise fără zgomot.

Intră.

Noroc, mocheta groasă îi ascundea complet zgomotul paşilor.

În penumbră, Isabelle remarcă faptul că uşa dinspre salon era întredeschisă şi că, de cealaltă parte, se auzeau oftaturi curioase.

Înaintă până la uşă, cu senzaţia că bătăile inimii i se auzeau în tot hotelul.

Rămase împietrită.

Mai întâi, din cauza orgiei care se derula sub ochii ei, dar mai ales datorită persoanelor pe care le surprindea în plină acţiune.

Nathalie Solidor, complet dezbrăcată, era întinsă pe mochetă, cu picioarele depărtate. Deasupra ei, o altă Mică Regină, Virginie, care îi lingea cu fervoare intimitatea, în timp ce mâinile erau pe sânii preşedintei.

Dar cel mai uimitor era ceea ce se petrecea pe canapea.

Isabelle îl recunoştea perfect pe bărbatul care stătea în patru labe, gemând, în timp ce era sodomizat de Domino, cel care era poreclit „mica regină a Turului" din cauza moravurilor lui presupuse, despre care Isabelle avea confirmarea, acum. Domino, ciclistul pe care tocmai îl văzuse ieşind din cameră şi intrând în lift.

Răgetul răguşit al lui Nathalie o făcu pe Isabelle să tresară, retrăgându-se câţiva centimetri pentru a nu risca să fie văzută.

Din câte putea constata, orgia se apropia de final.

Dominându-şi uimirea, Isabelle riscă din nou o privire în salon.

Efectiv, Nathalie se ridicase şi îmbrăca un dezabie din satin gri deschis. Edouard de Sigognac era prăbuşit pe canapea, cu ochii privind în gol. Domino şi Virginie se aşezaseră fiecare în câte un fotoliu şi aşteptau.

După ce se îmbrăcă, Nathalie se întoarse spre ciclist:

— Sora ta a plecat să se culce aşa cum i-am spus? Nu are nici un interes să nu doarmă: etapa de mâine este ca şi făcută pentru ea. Poate să iasă în evidenţă, dacă îşi dă silinţa.

Isabelle vru să ţipe. Tocmai înţelegea. Brusc.

Nu pe Domino îl văzuse luând liftul, mai devreme. Era sora lui. O soră geamănă care îi semăna perfect.

Şi care, de la început, concura la Turul Franţei în locul lui.

Trebuia neapărat să iasă de acolo cât mai repede pentru a-l anunţa pe Boris despre ce descoperise. Nu ştia cum şi nici de ce, dar trebuia să fie cu siguranţă important.

Isabelle se întoarse şi merse spre uşă. Doar că, ochii ei obişnuiţi cu lumina din salon nu vedeau în întuneric şi ea nu observă gheridonul pe care era aşezat un vas din porţelan de Vallauris cu flori.

Piciorul i se prinse în el şi Isabelle căzu pe mochetă, trăgând mobila în cădere, cu un vacarm teribil.

Până să schiţeze o mişcare pentru a se ridica şi a fugi, se simţi

prinsă şi ridicată puternic de un braţ.

Înainte să reacţioneze, Isabelle se trezi aruncată pe mocheta salonului. În faţa unei Nathalie Solidor cu trăsăturile deformate de ură.

— Uită-te la mine, iscoditoare mică! Şuieră ea furioasă. Ce făceai aici, târâtură?

Isabelle vru să se ridice şi se prăbuşi cu un ţipăt de durere.

Nathalie tocmai o lovise cu vârful pantofului în stomac.

Edouard de Sigognac care se îmbrăcase în viteză se puse între ele:

— Calmaţi-vă, Nathalie, vă rog! Să încercăm mai degrabă să ne gândim la ce trebuie făcut, acum că această... această fată ne-a văzut în timp ce...

— În timp ce făceam dragoste! sublinie crud Nathalie. Şi nu numai asta, din nefericire. Vă semnalez că tocmai vorbeam de gemeni iar această târfă mică a auzit!

Edouard de Sigognac păli:

— Atunci, ce... ce o să facem cu ea?

Nathalie Solidor făcu un efort uriaş pentru a se calma. Reuşi chiar să îi zâmbească lui Edouard de Sigognac.

— Nu vă neliniştiţi, mă ocup eu de totul, îi zise ea încet. După ce veţi pleca, toţi, o voi mustra. Îi voi atrage atenţia că nu ar fi în interesul ei să povestească ceva. La nevoie, o voi speria puţin. Mergeţi să dormiţi, totul va fi bine.

Şi apoi, cu voce tare, înspre Domino şi Virginie:

— Şi voi, în camerele voastre! Hai, repede!

Ieşiră fără nici un cuvânt, cu Sigognac pe urmele lor. Înainte de a ieşi, se întoarse spre Nathalie:

— Îmi promiteţi că nu vor fi probleme, da? Pot conta pe dumneavoastră?

— Normal! Hai, acum, dispăreţi!

Rămasă singură cu ea, Nathalie se întoarse spre Isabelle, cu un zâmbet rece pe buze:

— Bine, acum că am scăpat de aceşti proşti, voi putea să mă ocup de tine serios. Dar înainte, am o treabă importantă de făcut. Aşează-te pe canapea şi stai cuminte, altfel...

Terorizată de privirea lui Nathalie, Isabelle se supuse, fără să reuşească să îşi reprime tremuratul mâinilor.

Nathalie Solidor luă valiza din piele şi se aşeză la masa pe care era telefonul.

Când o deschise, Isabelle îşi dădu seama că era vorba de un mini-computer. Ce putea avea atât de urgent de făcut Nathalie?

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Nathalie se întoarse spre ea cu un zâmbet:

— Vezi, acesta este un fel de canal de legătură cu bogăţia. Internet, ai auzit vorbindu-se deja? Ei bine, cu un simplu telefon, pot să mă

conectez de aici oriunde pe planetă. În fine, vreau să zic: cu femeile de pe toată planeta. Şi să le propun serviciile mele, contracost. Pe mulţi bani...

— Serviciile dumneavoastră?... bâigui Isabelle.

Nathalie se ridică şi veni lângă ea pe canapea.

Neglijent, îşi trecu un braţ după umerii Isabellei, făcând-o să tresară de dezgust.

— Imaginează-ţi că în Europa este un anumit număr de femei – mai multe decât s-ar crede, de fapt – care nu numai că nu iubesc bărbaţii, dar nu sunt nici foarte atrase de femei.

— Eu... Nu înţeleg...

Nathalie îşi puse cealaltă mână pe sânul drept al Isabellei şi îl mângâie uşor:

— Ceea ce iubesc aceste femei, sunt fetele încă neformate, dacă înţelegi ce vreau să zic...

Isabelle întoarse spre ea nişte ochi plini de oroare:

— Vreţi să ziceţi: pedofile? Femei pedofile?

— Exact, draga mea! Ce îţi imaginai? Că numai bărbaţii au astfel de gusturi? Atunci, treaba mea constă, prin intermediul Internetului, să pun în legătură eventualele cliente cu... să zicem: furnizorii de materie primă. Încasând comisionul, evident.

— Dar este dezgustător! exclamă Isabelle încercând să scape de mâna care îi mângâia sânul. Şi de ce îmi povestiţi mie toate astea?

Nathalie zâmbi dulce:

— Fiindcă ştiu bine că nu vei spune nimănui, draga mea!

Capitolul XIII

Boris Corentin alerga. În urma lui, câinele enorm de furios câştiga teren cu fiecare pas. Îi simţea deja răsuflarea caldă şi grea.

Cu un efort disperat, încercă să accelereze, dar fiecare picior parcă avea tone greutate.

Chiar în urma lui, auzi animalul sărind. Colţii lui enormi şi ascuţiţi ca nişte pumnale prinseră gamba dreaptă a lui Corentin care ţipă de durere.

Ţipătul îl trezi.

Imediat, o voce feminină se auzi în spatele uşii:

— Domnule, este ora şapte, aveţi micul dejun... Domnule, totul este bine?

— Da, e bine, oftă Boris. Intraţi.

În momentul în care mica brunetă intra zâmbind, cu tava în mână,

Boris realiză că era singur în pat.

— Puneţi tava pe masă. Mulţumesc...

Cum ieşi femeia, Boris sări din pat, încordat.

Bineînţeles, Isabelle putea să se fi întors în camera ei care se afla în acelaşi hotel, la etajul de deasupra.

Doar că, în ajun, nu se pusese problema ca ei să nu petreacă împreună noaptea.

Boris se decise să se lămurească imediat. Cu atât mai rău pentru micul dejun, putea să se mulţumească şi cu o cafea.

După ce trecu pe sub duş, îmbrăcă pantalonul şi un tricou şi ieşi din cameră în trombă, gata să dea peste o femeie în vârstă care dădea cu aspiratorul pe hol.

Renunţând la lift, urcă treptele câte patru şi ajunse pe culoarul de la etajul trei, unde o altă menajeră dădea cu aspiratorul. Se duse direct la camera 306 şi ciocăni la uşă.

Aşa cum se aştepta, nu primi nici un răspuns. La întâmplare, răsuci mânerul. Încuiat cu cheia. O strigă pe cameristă care îl privea bănuitoare:

— Scuze, doamnă, o prietenă de-a mea stă în camera asta. Nu ştiţi dacă mai doarme încă?

— Dacă doarme, nu este aici! mormăi femeia. Am făcut menajul acum o jumătate de oră şi pot să vă asigur că nimeni nu a dormit aici în această noapte.

Boris coborî în camera lui şi luă telefonul. Aime Brichot răspunse la a doua sonerie.

— Meme? Eu sunt. Da, îţi mulţumesc, nu prea rău. Este o problemă: Isabelle a dispărut... Exact cum am spus: dispărută! Ascultă, ne vedem jos în douăzeci de minute... Ce? Nu, voi face o vizită neaşteptată domnişoarei Solidor... Nu ştiu, am o ideea. Pe curând!

Corentin închise, cu fruntea încreţită. Avea un presentiment urât.

Şi dacă Isabelle, care părea pasionată de ancheta lor, îşi pusese în cap să le facă o vizită Micilor Regine?

Boris ridică din umeri şi îşi luă bluzonul din pânză subţire. După zece minute, intra în holul de la *Concorde* şi se îndrepta spre tejgheaua recepţiei:

— Bună ziua. Îmi puteţi spune dacă domnişoara Nathalie Solidor mai este în cameră acum?

Recepţionistul se încruntă imediat:

— Aveţi întâlnire?

Cu un oftat nerăbdător, Corentin îi arătă discret insigna de poliţist:

— Este suficient?

— Cheia nu este la panou, mormăi celălalt întorcând privirea.

Boris se îndrepta deja spre lift, dar se întoarse la recepţie:

— Nu m-aţi văzut niciodată, de acord?

În cele din urmă, Corentin alese scările. Nathalie Solidor îi deschise chiar ea, îmbrăcată cu acelaşi dezabie transparent ca în ajun:

— Uite, ziaristul meu din Quebec! Aţi uitat ceva? Dar intraţi! Tocmai îmi serveam micul dejun: vreţi să mai comand unul?

Boris refuză oferta şi intră. Ignorând canapeaua pe care i-o arăta Nathalie, rămase în picioare în mijlocul salonului, în faţa celei care părea că îl înfruntă cu privirea.

— Domnişoară Solidor, începu el, aveam întâlnire în această dimineaţă pentru un interviu cu Isabelle Espinasse care, cred, este una din membrele clubului...

— Se poate... mormăi Nathalie Solidor a cărui figură se încruntase.

— Ori, continuă Boris, nu reuşesc să dau de ea. Mi-am zis că poate aţi şti dumneavoastră unde o pot găsi...

Nathalie Solidor îl privi îndelung înainte de a răspunde. Ca şi cum încerca să ghicească ceva din trăsăturile lui Boris.

— Îmi pare râu, zise ea, dar e ceva timp de când nu am văzut-o, pe Isabelle. Nu vorbesc de întâlnirea noastră neprevăzută din acea seară la restaurant, în Limoges.

Arătă spre masa pe care era aşezat micul dejun:

— Îmi permiteţi să termin? Dar vă rog, luaţi un loc!

Boris acceptă, dar preferă să tragă un scaun, decât să se aşeze alături de interlocutoarea sa.

— Vedeţi, domnule Corentin, zise ea, voi fi sinceră cu dumneavoastră. Imaginaţi-vă că la început am văzut cu ochi foarte buni înscrierea Isabellei în clubul Micilor Regine. Ştiţi de ce?

— Fiindcă urmăreaţi să o aduceţi în patul dumneavoastră cât mai repede, răspunse Boris fără să zâmbească.

— Exact, conchise Nathalie cu un calm perfect. Doar că ea a avut proasta idee să îmi reziste, ceea ce detest.

— Nu mă îndoiesc...

— Pe scurt, din a doua zi a Turului, ne-am cam supărat. Poate nu este fair play din partea mea dar am pus-o să aleagă: ori se culca cu mine, ori părăsea singură clubul. A ales să plece.

Nathalie îşi îndreptă ochii negri înspre cei ai lui Boris care îi susţinu privirea:

— O doream foarte mult, ştiţi...

Corentin zâmbi indulgent:

— Pot să îmi dau seama.

Nathalie îi răspunse cu un zâmbet:

— Nu mă îndoiesc! Pe scurt, nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră: Isabelle şi cu mine nu mai vorbim de trei săptămâni. Şi credeţi-mă că regret!

Nathalie puse ceaşca jos şi se ridică. Mod elegant de a lăsa să se înţeleagă că întrevederea era terminată.

Corentin se ridică la rândul lui şi ieşi rapid. Coborî scările, cufundat în gânduri. Povestea pe care i-o servise Nathalie Solidor era plauzibilă. Isabelle îi spusese chiar ea că nu erau în relaţii amiabile. Dar atunci, unde putea fi?

— Uite, domnul Corentin! Nu ştiam că stăm în acelaşi hotel...

Boris se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Marc-Antoine Brunet. Cu o faţă de mormânt, semn că seara fusese lungă şi încărcată.

— Eram doar în vizită, zise el cu un zâmbet contrazis.

— Mergeam să servesc micul dejun, zise Marcan arătând spre sala de mese. Vrei să îmi ţii companie?

Boris îşi dădu seama în acel moment că îi era foame iar perspectiva unor cornuri calde îi surâdea.

— Cu plăcere, răspunse el urmându-l pe Marcan care, după obiceiul lui, nu aşteptase nici un răspuns de confirmare.

Barmanul se aplecă spre ei. Boris comandă un mic dejun complet.

— Pentru mine, făcu Marcan, o cafea mare turbo.

Boris se întoarse spre el:

— Ce este cafea turbo?

Marcan făcu semn cu ochiul şi arătă spre barman:

— Priveşte...

Boris îl văzu luând o ceaşcă mare de cafea şi adăugând două porţii de rachiu.

— Nimic altceva pentru a porni la treabă dimineaţa! explică Marcan. Ar trebui să încerci şi tu: nu pari prea în formă, azi...

În două fraze, Boris îl puse la curent cu dispariţia bizară a Isabellei Espinasse.

— Ai fost să verifici la Solidor? întrebă Marcan.

— De acolo vin, răspunse Boris morocănos. Nu a văzut-o.

Marcan rămase cu ceaşca în aer:

— Asta ţi-a zis?

— Da, de ce?

— Ei bine, fiindcă a minţit.

Corentin tresări:

— Cum: a minţit? Explicaţi-mi.

— Este foarte simplu, fiule. Azi-noapte, când mă întorceam la culcare, m-am întâlnit cu Solidor şi Domino care erau cu o fată care aducea bine cu Isabelle. Se duceau spre parcare. Îmi amintesc fiindcă mi-am zis că dacă ciclistul era încă treaz la acea oră, nu avea să facă cine ştie ce în această etapă!

— Ce oră era? întrebă Boris, încordat.

Marcan se strâmbă:

— Haide, fiule, îmi ceri cam mult! Am sărbătorit destul, imaginează-ţi...

— Ce aţi sărbătorit? întrebă naiv Boris.

Marcan ridică din umeri:

— Nu mai ştiu, dar am sărbătorit ceva. Eram destul de ameţit, dacă vrei să ştii.

Corentin îşi reprimă un oftat de deznădejde, lată ce avea ca punct de plecare: un tip beat mort care credea că văzuse o fată care semăna cu Isabelle. Era subţire...

Boris îşi termină cornul şi se uită la ceas. Era timpul să se întâlnească cu Aime Brichot la hotelul lor. Coborî de pe taburet şi scoase portofelul, dar Marcan îl opri:

— Lasă, fiule: notele de plată nu sunt făcute pentru câini. Chiar dacă generozitatea patronilor din presă nu mai este ce a fost!

Când intră în holul hotelului lor, Corentin fu strigat de recepţionist care îi întinse două plicuri brune şi un altul, mai mic şi alb:

— Domnule Corentin, au fost aduse pentru dumneavoastră mai devreme...

Boris luă cele două plicuri şi se adresă recepţionistului:

— Cine vi le-a adus? Aceeaşi persoană?

Recepţionistul se aplecă în faţă cu o mutră conspiratoare:

— Nu. Cel mare, este de la inspectorul Bouvier, de la comisariatul central. Dar mi-a recomandat să fiu foarte discret...

Boris încuviinţă. În ajun, când îi solicitase lui Charlie Badolini date despre Edouard de Sigognac, conveniseră să i le trimită prin fax la comisariatul din Angers şi nu direct la hotel: pentru a nu distruge acoperirea de ziarişti.

Corentin îndoi plicul în două şi îl băgă în buzunarul interior. Îl va citi mai târziu.

Plicul mic nu avea decât numele şi prenumele lui scrise de mână. Semăna mai mult cu un scris feminin. În interior doar câteva cuvinte:

Dragă Boris,

Am primit în această dimineaţă devreme ştiri neliniştitoare în legătură cu mama mea şi sunt obligată să mă întorc imediat la Paris. Te sărut,

Isabelle.

Corentin îndoi hârtia şi o puse şi pe aceasta în buzunar cu o figură preocupată.

În ajun, Isabelle îi arătase planul viitoarei ei lucrări. Scrisul de pe bilet era acelaşi. Şi totuşi, Boris nu reuşea să creadă în această plecare precipitată. De ce Isabelle nu îl trezise pentru a-i spune că pleca?

Şi mai ales, unde şi cum primise ea aceste pretinse veşti proaste?

Gândindu-se, Corentin se îndreptă spre sala de mese unde trebuia să îl găsească pe Brichot. La intrare, se lovi nas în nas cu Edouard de

Sigognac care ieşea.

— Uite, domnul Corentin! exclamă Sigognac care părea odihnit şi destins. S-ar zice că nu merge prea bine în această dimineaţă...

Cu o inspiraţie bruscă, Boris se decise să îi vorbească de dispariţia ciudată a Isabellei. Dar fără să îi menţioneze despre biletul pe care îl primise.

— Oh, ştiţi, la Tur, toată lumea vine şi pleacă la întâmplare, răspunse Sigognac pe un ton lejer. O veţi regăsi în cursul zilei, pe prietena dumneavoastră, nu vă faceţi griji!

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre ieşire. Urmărit cu o privire fixă de Boris Corentin. Care era aproape sigur că văzuse trecând o lumină de panică prin ochii lui când îi vorbise despre dispariţia Isabellei.

Capitolul XIV

Boris Corentin schimbă în viteza a treia a BMW-ului şi acceleră pentru a depăşi plutonul care tocmai trecea de Maintenon şi se îndrepta spre Rambouillet, finalul acestei penultime etape a Turului Franţei.

A doua zi, urma Rambouillet – Paris, etapă scurtă, cu tradiţionala sosire pe Champs-Elysées.

Boris tocmai aflase de la unul din directorii sportivi că şase concurenţi evadaseră chiar la ieşirea din Chartres şi că măreau distanţa.

A priori, informaţia nu îl interesa în sine, doar că un nume îi atrăsese imediat atenţia. Printre cei şase era şi cel poreclit „mica regină a Turului Franţei”.

Dominique Barnes, zis Domino, protejatul clubului Micilor Regine în general şi al lui Nathalie Solidor în particular.

La întâmplare, Boris decisese să depăşească plutonul şi să ajungă din urmă grupul de evadaţi.

Motocicleta îi ajunse chiar înainte de ieşirea din Epernon. Grupul se scindase în două: trei ciclişti roată la roată, unul izolat la vreo douăzeci de metri în urmă şi alţi doi la treizeci de metri mai departe.

Mai erau cam doisprezece kilometri până la sosire.

Boris Corentin îl reperă imediat pe Domino. Era al treilea, ceea ce, din informaţiile sale, era pe departe cel mai bun loc al lui de la începutul Turului. Şi ceea ce părea şi mai curios dacă Marcan îl văzuse cu adevărat la o oră avansată din noapte.

Aşteptând, era în poziţie bună şi mai avea doar doisprezece

kilometri de rezistat...

Deodată, Boris tresări. În retrovizoarea motocicletei tocmai observa, venind cu viteză, autocarul Micilor Regine.

Prudent, Boris se dădu în lateral pentru a-i ceda trecerea. Astfel, motocicleta ajungea chiar în urma lui Dominique Barnes.

Când autocarul îl depăşi, Corentin văzu că Nathalie Solidor nu era la volan, ci pe locul din dreapta, cu faţa lipită de geamul portierei. Şi avea o înfăţişare furioasă, ceea ce era de mirare, având în vedere isprava pe care tocmai o realiza protejatul ei.

Autocarul ajunse în dreptul lui Dominique Barnes şi încetini pentru a merge în paralel.

Spre marea lui stupefacţie, Boris o văzu pe Nathalie făcând gesturi cu mâna dreaptă înspre Dominique Barnes care întorsese capul spre autocar. Gesturi ca pentru a-i zice să încetinească.

Boris îşi zise că visa, că era doar un cod între profesionişti pe care nu îl ştia şi care semnifica altceva.

Dar imediat, îl văzu pe Dominique Barnes încetinind ritmul pedalelor. În două sute de metri fu ajuns din urmă, apoi depăşit, de ciclistul care era pe locul al patrulea până atunci. După ce fu depăşit, Dominique Barnes reîncepu să pedaleze cu viteză, pentru a-şi păstra acest loc patru.

Boris rămase liniştit. Era sigur că acesta făcuse expres manevra de a renunţa la locul al treilea. Şi asta, din ordinul Nathaliei Solidor. Dar de ce?

Ordinea nu se schimbă până la linia de sosire, pe esplanada castelului Rambouillet, în ciuda unei tentative a celui de-al doilea de a câştiga primul loc cu preţul unui sprint final halucinant.

Abia opri că Boris Corentin îl trase pe partenerul său spre sala de presă, instalată lângă castel. Evident, manevra lui Nathalie Solidor şi a ciclistului ei nu îi scăpase nici lui Brichot.

— Ce ai în cap? întrebă acesta, în timp ce se chinuia să îşi dea jos casca.

— Vreau să încerc să dau de Marcan. Ar putea să ne spună ce înseamnă această manevră, răspunse Boris intrând sub cortul imens.

Bătrânul ziarist era aşezat pe un scaun, într-un colţ al sălii, cu caietul său pe genunchi şi cu o bere pusă jos lângă el. Se opri din scris şi zâmbi recunoscându-l pe Corentin:

— Deci, fiule, cum ţi se pare acest final de etapă?

Boris nu se destinse. Trase un scaun şi se aşeză lângă Marcan:

— Este ceva care mi se pare bizar. Poate că spun o mare prostie, dar am văzut clar, la vreo zece kilometri înainte de sosire, că Dominique Barnes a cedat voluntar al treilea loc la indicaţia lui Nathalie Solidor.

Ochii mici şi negri ai lui Marcan începură să clipească ironic:

— Bravo, ai simţul observaţiei! Am revăzut imaginile: efectiv, Domino a retrogradat expre.

Boris îşi aprinse o Gitane:

— Aveţi o explicaţie pentru asta?

— Una singură posibilă, răspunse Marcan care părea să se amuze. La fiecare final de etapă, primii trei sunt sistematic supuşi controlului antidoping. Plus alţii luaţi la întâmplare, ceea ce reduce considerabil riscurile.

— Am înţeles! exclamă Boris. Dacă Domino a călcat strâmb iar Nathalie Solidor o ştia, ea i-a cerut să retrogradeze pentru a scăpa de control.

— Ai prins! făcu Marcan. Ştii, unii devin tot mai experimentaţi în domeniu. Uite, până anul trecut, binecuvântarea cicliştilor – în fine, a unora dintre ei – era EPO.

— Ce mai este şi asta? întrebă Brichot.

— Eritropoietină, răspunse Marcan.

— Am auzit vorbindu-se, interveni Boris. Este un hormon natural care a reuşit să fie produs artificial. Suplimentează globulele roşii şi aduce mai mult oxigen la muşchi, aşa este?

— Exact, confirmă Marcan. În plus, cum este vorba de o substanţă produsă în mod natural de organismul uman, era considerată ca nedetectabilă.

— Era? repetă Brichot.

— Da. S-a terminat: francezii şi canadienii au pus la punct un test capabil să detecteze anumite subproduse ale acţiunii EPO asupra organismului. Cei care ar lua aşa ceva ar fi prinşi! Nu-i rău, nu?

Boris nu răspunse nimic, pierdut în gânduri. Evident, era posibil ca Dominique Barnes să se fi dopat. Astfel se putea explica acest loc patru, nesperat pentru un ciclist de nivel mediu.

Dar Corentin nu putea să creadă total această explicaţie atât de simplă. Trebuia să fie altceva. Un motiv mai important. Dar care?

Capitolul XV

Lumina o inundă brusc şi Isabelle închise ochii din reflex.

Când îi redeschise cu precauţie, descoperi faţa lui Nathalie aplecată deasupra ei, cu un zâmbet pe buze.

— Deci, draga mea? întrebă ea pe un ton calm. Nu este cam înghesuit înăuntru?

Drept răspuns, Isabelle se strâmbă de durere când încercă să-şi

schimbe poziţia. Cu impresia că toţi muşchii îi înţepeniseră.

De cât timp era închisă în acel sicriu amenajat sub una din banchetele laterale ale autocarului Micilor Regine, în spatele perdelei care îl împărţea în două?

Isabelle aruncă o privire spre ferestre, dar erau acoperite cu perdele de catifea. I se părea că era noapte afară. Deci, cum Nathalie o adusese aici la miezul nopţii, după ce o surprinsese în camera de hotel, trebuia să fie începutul următoarei nopţi.

În ciuda eforturilor, Isabelle era incapabilă să realizeze mai mult. Dimineaţă, chiar înainte de startul etapei, Nathalie o scosese din ascunzătoare pentru a îi da de mâncare. Şi pentru a o pune să scrie biletul pentru Boris. Probabil că îi pusese câteva somnifere în băutură căci Isabelle adormise aproape imediat.

— Este ora mesei! exclamă Nathalie cu o voce naturală, ca şi cum ar fi fost ceva normal să o deţină prizonieră pe Isabelle în autocar.

— Până când o să mă ţineţi aici? întrebă aceasta ieşind din ascunzătoare.

Privirea lui Nathalie îi provocă un frison rece.

— Nu te nelinişti, zise ea, foarte curând, totul se va termina...

Îi întinse un sandviş mare cu jambon şi un pahar de suc, Instantaneu, Isabelle îşi dădu seama că era moartă de foame şi muşcă cu poftă din pâine.

Când termină, Nathalie îi arătă paharul plin, pus pe masa pliantă de lângă ea:

— Bea asta!

Isabelle luă paharul, încercând să aibă un aer natural. Şi ceea ce spera se întâmplă. Nathalie se întoarse o clipă pentru a căuta ceva în geanta din piele pusă pe jos în spatele ei.

Imediat, Isabelle profită pentru a goli paharul în spatele fotoliului pe care era aşezată, rugându-se ca lichidul să nu se scurgă în mijlocul autocarului.

Puse paharul plescăind zgomotos, în momentul în care Nathalie se întorcea spre ea. O lumină de satisfacţie îi apăru în priviri pentru un moment:

— Ei bine, deci, îţi era sete! Perfect, o să visezi frumos după asta...

În acel moment, trei ciocănituri violente se auziră la uşa din faţă, făcând-o pe Nathalie să tresară. Se ridică imediat şi, luând-o de un braţ, o smulse pe Isabelle de pe fotoliu pentru a o trage spre spate. Spre „sicriul” ei.

— Bagă-te înăuntru, ordonă ea încet. Şi stai liniştită, altfel...

Alte trei ciocănituri şi mai imperioase, se auziră.

Nathalie trase capacul şi se întoarse spre partea din faţă pentru a deschide.

Auzind-o depărtându-se, Isabelle simţi cum inima îi sare din piept

de veselie. În graba ei, Nathalie lăsase bancheta peste ea.

Dar uitase să o încuie.

Aproape imediat, Isabelle identifică vocea vizitatorului nerăbdător. Era a lui Edouard de Sigognac. Vibrând de furie abţinută cu greu.

— Unde este? întrebă el imediat. Ce aţi făcut cu Isabelle Espinasse? Trebuia să o certaţi şi să îi daţi drumul! Unde este, la naiba!

— Vă rog să vă calmaţi, răspunse Nathalie, perfect stăpână pe sine. În orice caz, să evităm grosolăniile. Isabelle este în loc sigur. Pur şi simplu, pentru ca noi să fim liniştiţi, am preferat să nu îi dau drumul înainte de sosirea pe Champs-Elysées, mâine seară.

În „sicriul” ei, Isabelle îşi ţinea răsuflarea, încercând să îşi stăpânească bătăile inimii pentru a nu pierde nimic din conversaţie.

Era în joc soarta ei.

Pentru o clipă, fu tentată să ţipe pentru a fi auzită de Sigognac. Dar în următoarea secundă, un reflex de prudenţă o opri.

Fiindcă tocmai înţelesese un lucru neliniştitor: dat fiind că îi revelase existenţa reţelei internaţionale de pedofilie homosexuală, Nathalie Solidor nu putea să îşi permită să o elibereze.

Isabelle nu mai putea conta decât pe ea însăşi. Şi pe Boris. Dar cum să ştie el să o caute aici, fiindcă ea comisese imprudenţa de a se lansa în aventură fără să îi spună nimic? În plus, la acea oră, el trebuia să fie convins că ea plecase efectiv la Paris pentru a se ocupa de mama ei bolnavă.

— Nu aşa am convenit! tocmai striga Sigognac cu o voce ascuţită. Vă semnalez că acum Corentin o caută peste tot, pe Isabelle!

— Şi? întrebă calmă Nathalie. Ce treabă avem cu acest ziarist?

— Avem fiindcă nu este ziarist! urlă Sigognac. Este un poliţai! Înţelegeţi: poliţai! Chiar eu i-am chemat de la Paris! Fiindcă nu m-aţi avertizat la timp că dumneavoastră eraţi responsabilă de moartea lui Degalat.

Nathalie Solidor nu dezarmă deloc:

— Un poliţist, deci? Şi cu ce schimbă asta situaţia? La această oră, cu doza de somnifere pe care i-am dat-o, Isabelle va dormi douăzeci şi patru de ore. Când se va trezi, totul se va termina. Cu Corentin sau fără Corentin!

Isabelle auzi vocea preşedintei Micilor Regine devenind mai mieroasă:

— Oricum, dragă Edouard, nu îmi puteţi da nici un ordin. Până la urmă, m-am arătat chiar generoasă cu amicii dumneavoastră politici, nu? Şi aceşti bani pe care vă grăbiţi să îi acceptaţi, aveţi totuşi idee de unde îi obţin, nu-i aşa?

O pauză, apoi Isabelle îl auzi pe Sigognac reluând pe un ton mai conciliant:

— Problema nu este aici... Sunt sigur că veţi face ce trebuie. Altfel...

Isabelle nu mai asculta. Cu respiraţia ţinută, ridica uşor, milimetru cu milimetru, capacul „sicriului”.

De cealaltă parte a draperiei trase, cei doi continuau să discute.

Era acum ori niciodată.

Cu o încetineală care i se păru infinită, Isabelle ieşi din închisoare fără nici cel mai mic zgomot. Nu îi mai rămâneau decât două lucruri de făcut.

Mai întâi, să închidă la loc bancheta pentru ca Nathalie să creadă că este tot înăuntru.

Apoi, să deschidă geamul de siguranţă, din spate şi să iasă afară din autocar. Rugându-se să nu fie auzită, nici văzută.

După aceea, nu mai avea decât să se ducă la Boris şi era salvată.

Capitolul XVI

Boris Corentin dădu la o parte farfuria aproape pe jumătate plină. Sub privirea neliniştită a partenerului său.

— Este ceva ce nu merge? Întrebă Aime Brichot, după ce bău o gură de „La Moutonne”.

Corentin îl privi întunecat:

— Nu, nu, totul merge bine, Meme. Ancheta noastră este în impas; după faxul expediat de Baba, este aproape sigur că Sigognac, graţie poziţiei sale, alimentează conturile negre ale mai multor politicieni, dar nu putem dovedi nimic; şi peste toate astea, Isabelle a dispărut fără urmă, doar cu acel bilet nu prea convingător. Dar în afară de astea, totul merge bine!

Brichot se încruntă:

— Nu o lua aşa, Boris! Ştiu că suntem mai degrabă în gaură şi eu sunt îngrijorat pentru Isabelle, dar nu este un motiv să lăsăm armele, da? Şi apoi, avizul de urmărire pe care l-ai lansat acum o oră poate va avea efect.

— Poate, da...

Aime Brichot îi umplu paharul şi zise cu un ton forţat:

— Uite, bea asta, bătrâne, îţi va mai încălzi sufletul! În acest timp, mă scuzi un minut, dar trebuie să sun acasă: Rose şi Colete au plecat azi-dimineaţă în tabără şi aş vrea să aflu dacă totul a decurs bine...

Rămas singur, Corentin bău maşinal o gură din vinul alb, prea absorbit de gânduri pentru a aprecia gustul inimitabil.

Era convins că Isabelle nu se întorsese la Paris, contrar celor scrise. Pentru orice eventualitate, le ceruse lui Rabert şi Tardet să verifice în legătură cu familia Espinasse. Dar, în lipsa oricărui capăt de pistă,

cercetările puteau lua zile întregi. Cu atât mai mult cu cât era un nume destul de răspândit.

Aime Brichot reveni, cu un zâmbet larg pe buze şi se aşează în faţa partenerului său:

— Bun, totul e bine acasă, gemenele au plecat aşa cum era plănuit şi au ajuns cu bine la Ardeche. Evident, ca de fiecare dată când au de-a face cu alţii şi-au interschimbat numele pentru a-i încurca pe organizatori. Îţi jur, astea două...

Boris tresări şi prinse braţul coechipierului său:

— Ce ai zis mai devreme, Meme?

Brichot îl privi aiurit:

— Ei bine, dar... că Rose şi Colete au profitat încă o dată de asemănarea lor pentru...

— Evident că asta e! exclamă Boris cu o voce de stentor care îi făcu să tresară pe bărbosul şi pe creaţa de la masa alăturată de a lor.

— Aveţi vreo problemă? se nelinişti creaţa cu un accent din Quebec.

Boris o linişti cu un zâmbet:

— Nu, nu, totul e bine. Puteţi să vă vedeţi în continuare de ale voastre...

Corentin se ridică brusc:

— Vino, Meme, să urcăm în camera mea!

Creaţa îi privi cu un aer mirat şi îşi prinse companionul de braţ:

— Mai sunt şi homo!

— Fiecare face ce vrea! bâigui bărbosul.

După ce închise uşa camerei, Brichot se întoarse spre partenerul său:

— Te-ai hotărât să îmi explici?

Corentin se opri în faţa lui. Ochii îi străluceau aşa cum ştia prea bine Brichot.

— Gemenele, Meme! Gemenele!

— Ei bine ce, gemenele?

— Mulţumită ţie, am descoperit brusc detaliul care mă chinuieşte de când l-am văzut pe Dominique Barnes intrând de două ori în apartamentul lui Nathalie Solidor în timp ce eu eram acolo.

O lumină de interes se aprinse imediat şi în privirea lui Aime Brichot:

— Ah, da? Şi ce era?

— Cercelul, Meme! Prima dată, Barnes purta un cercel asemănător cu cel găsit lângă cadavrul lui Degalat. Ştii: mini-sticla de corange, vinul lesbienelor.

— Da şi?

— Şi, triumfă Boris, când a revenit după cinci minute, nu îl mai avea! Şi îţi amintesc că, bizar, a revenit pentru a întreba acelaşi lucru,

la care i se răspunsese. De ce, după tine?

Brichot tresări:

— Drace, ai dreptate: fiindcă nu avea răspunsul! Sunt doi fraţi Barnes.

Faţa lui Corentin se lumină cu un zâmbet feroce:

— Nu, Meme, nu doi fraţi: un frate şi o soră!

Brichot se lăsă pe patul din spatele lui şi îşi privi partenerul cu o mutră îndoielnică:

— Dar de ce un frate şi o soră?

Boris începu să meargă prin cameră cu paşi mari. Prin fereastra deschisă se auzea cântecul privighetorilor prin copaci.

— Gândeşte-te, Meme. Când ai mers la Salomea, prostituata, despre ce ţi-a vorbit? De o informaţie bombă peste care dăduse Jean-Philippe Degalat din întâmplare. Şi în ce mod? Surprinzând un ciclist în timp ce făcea pipi. De ce o scenă atât de banală este transformată imediat în informaţia anului în mintea lui de ziarist? *Fiindcă ciclistul urina aşezat, ca o femeie!*

— Aoleu! Ai dreptate, Boris, şopti Brichot, aşa este...

— Singura problemă pentru Degalat a fost că, într-un fel sau altul, Nathalie Solidor descoperise că aranjamentul ei fusese devoalat.

— Aranjamentul „ei”? făcu Brichot.

— Evident! exclamă Boris oprindu-se din mers. Cine urmăreşte să dovedească că femeile sunt la fel de capabile ca şi bărbaţii la o probă ca Turul Franţei? Şi în ce mod mai uimitor decât să pună o femeie să concureze în locul fratelui ei geamăn, înscris oficial?

Aime Brichot îşi ridică maşinal ochelarii pe nas şi se arătă nelămurit:

— Şi crezi că Nathalie Solidor ar fi mers până acolo încât să îl ucidă pentru a păstra secretul?

Boris ridică din umeri:

— Meme, ştim amândoi la fel de bine că asemenea dezaxaţi pot ucide pentru mai puţin de atât.

— Şi scenariul cu crima sexuală, ce faci cu el?

Corentin îşi aprinse o ţigară înainte să răspundă:

— Nu ştiu, Meme, dar întrevăd două soluţii. Fie, au făcut-o pentru a încurca pistele, fie, Nathalie Solidor şi eventualii ei complici au înnebunit la ideea de a-l ucide pe Degalat. Înclin mai degrabă la a doua ipoteză.

— De ce? întrebă Brichot.

— Din cauza faptului că Degalat a fost, îţi amintesc, sodomizat înainte de a fi ucis. Şi cine, după părerea ta, ar fi putut să o facă?

Aime Brichot se ridică sărind:

— Dominique Barnes! Vreau să zic, Domino, concurentul homosexual!

— Exact! triumfă Boris. Şi nu aş fi surprins ca el să îşi fi pierdut cercelul atunci.

Aime Brichot se aşează la loc, întunecat la faţă.

— Bun, este frumos, totul, dar ce facem acum? Fiindcă, pentru moment, permite-mi să îţi zic că nu suntem decât la stadiul de scenariu vag, complet imaginat. Suntem departe de proba beton.

Corentin trase nervos din ţigară:

— Ştiu, Meme, ştiu. Şi, în plus, mă rog ca Isabelle să nu fi descoperit din întâmplare şi ea acelaşi lucru. Fiindcă atunci...

Chiar în acel moment, uşa camerei se deschise brusc. Corentin şi Brichot se întoarseră în acelaşi timp.

În prag, cu faţa palidă, stătea Isabelle Espinasse.

Capitolul XVII

— Elementul slab este Edouard de Sigognac, decise Boris Corentin după mai multe secunde de reflecţie. Deci pe el trebuie să îl înfundăm. Şi repede!

Isabelle tocmai le explicase tot ce i se întâmplase de seara trecută până acum. Dar mai ales, le povestise celor doi poliţişti tot ce aflase, cu precădere în privinţa reţelei de pedofilie pe Internet, al cărei „corespondent” francez era Nathalie Solidor.

Aime Brichot tresări:

— La zi, Boris, nu este aceeaşi cu cea de care ţi-a vorbit colegul tău german. Cum îl chema?

— Suthaus. Inspectorul Wilfried Suthaus. Ai dreptate, Meme, am impresia că fără să vrem, tocmai am pus mâna pe un furnicar. Graţie ţie, Isabelle!

În ciuda epuizării şi stării de şoc în care se afla, Isabelle roşise de plăcere.

— Dacă este aşa, reluă Boris, care, cu greu îşi putea ascunde agitaţia, avem potul cel mare: să destrămăm o reţea pe Internet, nu se întâmplă în fiecare zi! Doar că, nu am reuşit încă, murmură Corentin trăgând din ţigară.

Isabelle îl privi dezolată. Când Nathalie Solidor se legase la Internet de faţă cu ea, reuşise doar să reţină începutul adresei: http/www. Pentru continuare, adică adresa reală care permitea să se acceseze serviciul dorit, Nathalie se aşezase între ea şi ecran.

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că Sigognac este singura noastră şansă, continuă Corentin.

— Explică-mi, zise Brichot.

— Este foarte simplu, cel puţin teoretic. Conform celor expediate de Baba, ştim că Sigognac nu este la primele lui inginerii financiare, nici la începutul intrigilor politice. Îţi reamintesc că a fost cercetat acum doisprezece ani pentru abuz asupra bunurilor sociale.

— A fost achitat, notă Brichot.

— Ştiu, Meme. Din lipsă de probe concludente. Doar că eu cred că nu doreşte să fie scoase din nou la iveală. Mai mult, după cum a înţeles Isabelle, acceptă şi banii de la Nathalie Solidor ştiind clar de unde provin. Ne putem folosi şi de asta...

Aime Brichot îşi răsuci vârful mustăţii între degete:

— În orice caz, mi se pare mai prudent să îi cer avizul lui Baba înainte...

Boris zâmbi:

— Mai prudent, desigur. Doar că, dacă zice nu, suntem blocaţi. Aşa că nu îi mai cerem nimic...

— Şi dacă se termină prost? întrebă Brichot care nu prea agrea iniţiativele partenerului său.

Corentin ridică din umeri şi oftă fatalist:

— Dacă se termină prost, voi lua totul asupra mea. Îmi asum riscul. Dacă vrei, pot să susţin că nu ţi-am zis nimic...

Brichot tresări de indignare:

— Nu, aşa nu! Până la proba contrarie, suntem o echipă, deci ne asumăm amândoi riscurile! Bun, mergem să îl vedem pe Sigognac?

Din întâmplare, Edouard de Sigognac era cazat în acelaşi hotel cu Corentin şi Brichot. Era aproape de ora unsprezece seara când cei doi inspectori bătură la uşa lui.

— Cine este acolo? întrebă o voce seacă.

— Boris Corentin, Aime Brichot.

Aproape imediat, uşa se întredeschise şi apăru faţa încordată a lui Sigognac:

— Da? Ce doriţi?

— Să discutăm ceva, să zicem... profesionist! răspunse Corentin.

Sigognac deschise gura cu regret şi se dădu la o parte pentru a-i lăsa să intre.

— Sper că nu va dura mult, mormăi el. Aţi văzut cât e ceasul?

Corentin se decise să înceapă şi îl fulgeră cu privirea:

— Nu prea vă interesează ora în serile în care participaţi la micile orgii la Nathalie Solidor!

Sigognac se descompuse văzând cu ochii şi cei doi crezură că se va prăbuşi pe mochetă.

— Aşezaţi-vă, domnule de Sigognac, făcu Boris pe un ton rece. Este timpul să avem o discuţie serioasă, nu credeţi?

Palid, Sigognac se lăsă pe fotoliul cel mai apropiat în timp ce

Corentin şi Brichot rămâneau în picioare.

— Calmaţi-vă, reluă Boris, nu am venit pentru a discuta despre viaţa dumneavoastră sexuală, ci pentru a vă spune că ştim cine l-a ucis pe Jean-Philippe Degalat.

Corentin lăsă să treacă vreo câteva secunde de linişte înainte de a încheia:

— Adică ştim şi noi la fel de bine ca şi dumneavoastră!

Sigognac tresări în fotoliul lui:

— Ce mai este şi povestea asta? Aţi înnebunit sau ce? Şi mai întâi, ieşiţi imediat din camera mea, vă rog!

La un semn din cap al lui Corentin, Brichot se îndreptă spre uşă şi o deschise.

Sigognac scoase un ţipăt jalnic văzând-o apărând pe Isabelle Espinasse.

— Ei, da, domnule de Sigognac, laţul se strânge, am zice! făcu Corentin pe un ton glacial. Fără a mai vorbi de asta...

Îi aruncă pe genunchi faxul pe care îl primise de la Paris în acea dimineaţă şi Sigognac începu să tremure. Când ridică ochii spre Corentin, îmbătrânise cu zece ani:

— Ce vreţi de fapt?

Corentin îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui:

— Este foarte simplu, domnule de Sigognac. Ştim că Nathalie Solidor este răspunzătoare de crima care ne preocupă. Ştim de asemenea că se ocupă de o reţea europeană de pedofilie. Reţea din care, între paranteze şi dumneavoastră trageţi foloase. Mai mult, sunteţi complice la sechestrarea domnişoarei Espinasse.

La fiecare frază a lui Boris, Sigognac se lăsa mai jos în fotoliu. Când consideră că era gata, Corentin se hotărî să scoată atuul:

— Acum, să admitem că se consideră că nu sunteţi la curent cu răpirea Isabellei Espinasse şi că nu ştiaţi nimic despre reţeaua lui Nathalie Solidor nici despre circumstanţele morţii lui Jean-Philippe Degalat. În acest caz, nici o acuzaţie serioasă nu va fi formulată împotriva dumneavoastră şi Turul Franţei nu va fi mânjit cu asemenea mizerii.

Sigognac ridică vioi capul. O formidabilă speranţă şi o neîncredere i se amesteca în priviri.

— De ce aţi face asta pentru mine? întrebă el cu o voce stinsă.

— Nu din simpatie, fiţi sigur! zise Boris. Pentru a fi sincer, vă consider respingător. Doar că, ceea ce mă interesează înainte de toate, este să destram reţeaua de bolnavi care se folosesc de copile pentru a-şi calma instinctele animalice. Şi pentru asta, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Boris se ridică şi îl măsură pe Sigognac cu o privire aspră:

— Târgul este următorul: fie faceţi exact ce o să vă cer, fie picaţi

imediat. Aveţi cincisprezece secunde...

Edouard de Sigognac nu aşteptă finalul timpului acordat.

— De acord, zise cu o voce imperceptibilă.

Corentin se simţi imediat eliberat de o nelinişte apăsătoare. Oftând de uşurare, începu:

— Foarte bine. Iată cum vom proceda...

Capitolul XVIII

Nathalie Solidor închise precipitat valiza din piele în care se afla computerul portabil. Cine putea să fie la uşă la acea oră?

Fără să îşi facă griji că era în dezabieul transparent care îi dezvelea corpul sculptural, se ridică pentru a deschide. Ochii i se rotunjiră descoperindu-l pe Edouard de Sigognac, în hol.

— Ce faceţi aici? întrebă ea pe un ton arogant. Vă previn că dacă...

— Aţi putea să mă lăsaţi să intru? o întrerupse Sigognac cu vocea lui mieroasă. Sunt aici pentru a discuta afaceri...

Nathalie îl măsură cu un ochi neîncrezător, dar îl lăsă să intre în holul mic. După ce închise uşa în spatele vizitatorului ei, răsuci pe jumătate zăvorul mânerului.

— Urmaţi-mă! zise ea îndreptându-se spre cameră.

Sigognac simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Venise momentul: juca dublu sau nimic.

Duse mâna dreaptă în spate şi, pe pipăite, găsi zăvorul.

Tuşi în momentul în care îl răsucea pentru ca zgomotul metalic să nu se audă.

Tocmai îşi aducea mâna în faţă când Nathalie se întoarse nerăbdătoare:

— Deci, veniţi?

Forţându-se să rămână calm, Sigognac o urmă, fără să se abţină să admire curbele perfecte ale corpului ei.

Pentru o clipă, fascinat, vru să se arunce la genunchii ei şi să îi mărturisească totul. Pentru a continua să trăiască, lângă ea, în acest univers de depravare şi de plăcere pe care îl descoperise.

Se abţinu în extremis. Nu putea. Era în joc viaţa lui.

Nathalie Solidor se aşeză pe canapea şi îşi încrucişă picioarele:

— Bine, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Pentru mine, nimic, răspunse Sigognac cu o voce a cărei naturaleţe şi calm îl surprinseră şi pe el. Dar pentru un amic al meu, multe. Unul foarte puternic. Şi foarte bogat... Se întâmplă ca acest amic, să îi zicem Michel, dacă doriţi, este căsătorit cu o femeie căreia

îi plac mult fetele foarte tinere. Chiar şi el ar fi un voyeurist, înţelegeţi...

Sigognac văzu cu satisfacţie şi uşurare o lumină de interes apărând instantaneu în pupilele negre ale lui Nathalie.

— Continuaţi, zise ea.

— Doar că, datorită poziţiei sale, nu se pune problema ca... Michel să se implice descoperit în acest gen de afaceri spinoase. În schimb, ar fi gata să recompenseze generos persoana care s-ar ocupa de... cum se zice?...

— Să facă piaţa în locul lui! concluzionă Nathalie cu o urmă de ironie în glas.

— Într-un fel... aprobă Sigognac.

Nathalie îşi schimbă poziţia picioarelor, oferindu-i lui Sigognac o vedere asupra intimităţii ei, cu o mişcare care ar fi făcut-o invidioasă pe Sharon Stone în *Basic Instinct*.

— Şi presupun că Michel al dumneavoastră se va arăta la fel de generos cu... aranjamentele dumneavoastră, dragul meu Edouard?

Dragul Edouard îşi fabrică un aer confuz şi coborî privirea:

— Ce doriţi: trebuie ca toată lumea să trăiască, nu-i aşa?

Liniştea se lăsă. Sigognac se forţa să rămână impasibil, în timp ce Nathalie Solidor se gândea, cu sprâncenele încruntate. În fine, ea păru că se destinde şi îi zâmbi lui Sigognac:

— Cred că ne putem înţelege. Ce aţi zice să mai discutăm despre asta la Paris, peste câteva zile?

Sigognac scutură din cap:

— Imposibil, aici este problema. Amicul meu Michel pleacă din Europa peste câteva zile în America de Sud şi vrea ca... hm... tranzacţia să aibă loc înainte. De fapt, i-am promis un răspuns concret până mâine dimineaţă. Aşteaptă telefonul meu.

Nathalie se cufundă din nou în gânduri. Mâna ei dreaptă se juca maşinal cu o şuviţă de păr. În cele din urmă, se ridică şi se îndreptă spre birou:

— Foarte bine, o să vedem imediat ce putem face.

Deschise valiza din piele, în interiorul căreia ecranul computerului rămăsese aprins. Sigognac care se apropiase de ea notă pe la spatele ei adresa de acces a serverului la care era conectată: „http://www.SaphoVinum/”.

Nathalie începu să se plimbe cu mouse-ul de la o fereastră la alta, vizualizând mesajele de pe ecran.

După un minut de căutare, se opri:

— Ah, uite, cred asta l-ar putea interesa pe amicul dumneavoastră Michel. Vine de la Frankfurt: „Particular vând amatorilor păpuşă de colecţie, 10 cm. Blondă. Porţelan. Parţial restaurată. 2000 Lăsaţi mesaj.”

— Ce este bolboroseala asta? întrebă Sigognac, puţin uimit.

Nathalie ridică din umeri şi răspunse fără să se întoarcă. Şi fără să pară că remarcă foşnetul venit din vestibul.

— Este un cod, explică ea. Păpuşă de colecţie, este o fetiţă. Zece centimetri, este vârsta ei: zece ani. Porţelan vrea să însemne că este de rasă albă.

— Şi „parţial restaurată”? întrebă Sigognac.

— Restaurată vrea să zică că nu mai este virgină, răspunse liniştită Nathalie. Parţial înseamnă că nu a fost încă supusă la sodomie. Iar 2000, este preţul în dolari americani de plătit pentru a petrece o seară cu micuţa. Sunteţi mulţumit?

— Eu, în orice caz, complet!

Vocea lui Boris Corentin o făcu pe Nathalie Solidor să sară. Cu o extraordinară rapiditate, închise capacul valizei, ţâşni de pe scaun şi se întoarse spre intrus. În poziţie de luptă.

Păli înfricoşător descoperind, pe lângă Corentin şi Brichot, silueta Isabellei Espinasse pe care o credea închisă în continuare în „sicriul” din autocar.

Trăsăturile şi privirea lui Corentin erau de o duritate minerală.

— Totul s-a terminat, domnişoară Solidor, zise el pe un ton neutru. Aţi pierdut.

Nathalie zâmbi îndrăzneţ:

— Deci! Şi spuneţi-mi atunci ce am pierdut?

Aime Brichot fu cel care continuă:

— Ştim că dumneavoastră l-aţi ucis pe Jean-Philippe Degalat fiindcă a descoperit că sora geamănă a lui Dominique Barnes concura în locul lui. Ştim şi că sunteţi implicată în traficul cu copii pentru o reţea de pedofilie. Este mai mult decât ne trebuie pentru a vă reţine.

Nathalie râse sec:

— „Ar fi” suficient, domnule poliţist! Cu condiţia să aveţi probe la acuzaţiile aduse.

Corentin făcu un pas în direcţia ei. Imediat, Nathalie se dădu înapoi şi ridică mâinile în gardă.

— În ceea ce priveşte moartea ziaristului, zise Boris, să ştiţi că de mâine dimineaţă le vom interoga cu grijă pe „Micile Regine”, ca şi pe Dominique Barnes şi pe sora sa. Sincer, m-ar mira să nu fie măcar unul care să sfârşească prin a ceda.

Corentin inspiră adânc înainte de a continua:

— Cât priveşte reţeaua de pedofilie, domnul de Sigognac a memorat codul de acces în timp ce vă conectaţi în faţa lui.

Nathalie privi înspre Sigognac, după care reveni spre Boris:

— Acest idiot a memorat „un” cod de acces. Şi? Ce dovedeşte asta? Admiţând chiar că vizitaţi site-ul, nu veţi găsi nici o propoziţie pedofilă acolo. Şi chiar dacă ar fi, cine v-ar zice că o ştiam eu? Că nu am dat

peste ea din întâmplare sau din simplă curiozitate?

Corentin păstră tăcerea o secundă. În sinea lui ştia că Nathalie Solidor avea dreptate: dacă Nathalie nu ceda, reţeaua întreagă scăpa. Şi îşi putea continua liniştită activităţile, schimbând numele de pe Internet. Trebuia cu orice preţ să o facă pe Nathalie Solidor să cedeze. Dar cum?

Chiar Nathalie deblocă situaţia rupând liniştea:

— Şi acum, dacă nu vă deranjează, domnilor, voi ieşi din cameră căci am treabă în altă parte.

— Nici nu se pune problema! răspunse Boris pe acelaşi ton.

Nathalie zâmbi:

— Nu prea văd cum mă veţi putea împiedica: vizibil, nu sunteţi înarmat nici unul, nici celălalt. Iar eu, sunt expert cu trei dan în karate. Cu destule cunoştinţe de judo şi aikido.

Aime Brichot arătă spre Boris Corentin cu degetul:

— Nici o şansă şi el e la fel!

Cuprins de o inspiraţie bruscă, Boris adăugă cu un râs voit pretenţios:

— Şi cum eu sunt bărbat iar dumneavoastră femeie, nu aveţi nici o şansă!

Tăcu şi observă atent faţa brusc împurpurată a lui Nathalie Solidor. Va reacţiona cum spera el?

— Ah, aşa! bombăni ea cu o voce plină de furie. Macho amărât ce eşti! Ce vă credeţi? Uite, vă propun un schimb.

— Vă ascult, zise Corentin care făcea eforturi pentru a nu lăsa să se vadă că jubilează.

Fără să îşi dea seama, Nathalie Solidor muşca din momeală, cuprinsă de pasiunea ei în ce priveşte sexul. Ura faţă de bărbat.

— Ne vom bate în duel. Cinstit, dumneavoastră cu mine! Ce ziceţi?

— Care este miza? întrebă simplu Boris.

Nathalie Solidor se gândi o secundă, apoi:

— Dacă pierd, vă pun la dispoziţie modul de a pune mâna pe întreaga reţea. În schimb, rămân în afara acuzaţiilor...

— Şi dacă cumva câştigaţi? întrebă Boris impasibil.

Nathalie îl privi drept în ochi:

— Mă lăsaţi să plec şi îmi daţi douăzeci şi patru de ore avans.

O linişte grea se lăsă. Aime Brichot deschise gura să zică ceva dar o închise imediat. Inutil: Boris ştia la fel de bine ca şi el că târgul propus era ilegal şi că, logic, nu avea nici măcar dreptul să se gândească la aşa ceva.

Pe de altă parte, pedofilia era o problemă care îi privea pe amândoi. Şi să aibă ocazia să destrame o reţea la scară europeană, era ceva aproape nesperat.

Brichot tăcu, conştient că decizia îi aparţinea lui Boris.

Acesta sfârşi cu un zâmbet:

— Accept. Dar cu o condiţie: să aleg eu terenul...

Nathalie îl privi fără să înţeleagă:

— Cum aşa: terenul?

— Da, terenul: ce aţi zice să ne întâlnim... Într-un pat, domnişoară Solidor?

Ea păru pentru moment derutată, dar îşi reluă rapid aroganţa obişnuită:

— Nu înţeleg...

— Este totuşi simplu, o asigură Boris. Strigaţi peste tot că urâţi bărbaţii şi că vă lasă rece pe plan erotic. Ei bine, eu, eu ridic ştacheta şi vă propun o luptă amoroasă: dacă reuşesc să vă ofer plăcere, câştig. Altfel, veţi primi cele douăzeci şi patru de ore avans.

Nathalie Solidor îl privi îndelung cu ceea ce lui Boris îi păru a fi stimă în ochii ei.

— Accept, zise ea simplu.

*

* *

— Mai este mult? mormăi Marc-Antoine Brunet.

— Cred că aici este, Marcan, răspunse Corentin arătând la o sută de metri în faţă o platformă înconjurată de stânci ce formau un circ. Lată stâncile Angennes. Locul de „întâlnire”.

Autocarul Micilor Regine era deja acolo, pe jumătate mascat de trei stejari groşi.

Locul fusese ales de comun acord de Virginie şi Solange, cele două Mici Regine desemnate ca martori la duel de către Nathalie. Cu acordul celor doi martori ai lui Boris, Aime Brichot şi Marcan. Acesta din urmă bombănise la început că nu vrea să rateze sosirea de pe Champs-Elysées. Dar în final, curiozitatea lui pentru latura extraordinară a situaţiei îl făcuse să accepte rolul. De altfel ultimele lui reticenţe îi fuseseră înlăturate când Nathalie îi precizase că va putea urmări sosirea pe televizorul portabil din autocarul Micilor Regine.

Stâncile Angennes, în pădurea Rambouillet, aproape de departamentala 107, fuseseră alese din raţiuni topografice: configuraţia locului, în formă de circ, permitea să fie supravegheat accesul, întâlnirea fusese fixată la ora trei după-amiază.

Auzindu-i venind, Nathalie ieşi din autocar, escortată de cei doi martori. Îmbrăcase o tunică lungă albă încheiată la gât cu o broşă din aur, ca o Iphigenie care mergea la sacrificiu. Părul ei greu era prins într-un coc.

Se opri la un metru în faţa lui Boris, încadrat de Brichot şi Marcan.

— Suntem de acord cu regulile, zise ea cu o voce care nu trăda nici o emoţie. Dispuneţi de o jumătate de oră, nici un minut în plus,

pentru... pentru a-mi oferi plăcere. Martorii noştri se vor plasa în cele patru colţuri ale cearşafului alb pe care l-am întins pe iarbă. Cu spatele, bineînţeles!

Solange, lesbiana cu alură de camionagiu, veni lângă Nathalie şi arătă spre Boris cu o mişcare din bărbie:

— Este ceva la care nu ne-am gândit: şi dacă s-a îndopat cu afrodiziace pentru a fi mai performant? Ar trebui să cerem un control antidoping!

Nathalie privi spre Corentin cu ironie:

— Ce ziceţi, domnule armăsar?

Boris rămase impasibil:

— Cred că şi dumneavoastră aţi fi putut la fel de bine să ingeraţi o substanţă cu efect invers, de genul bromură, pentru a adormi voit simţurile. În acest caz, pot şi eu să cer un control antidoping.

Nathalie izbucni în râs:

— Domnule Corentin, cred că amândoi avem destulă mândrie şi orgoliu pentru a nu recurge la aşa ceva: să ne înfruntăm respectându-ne reciproc!

— Tocmai voiam să vă propun acelaşi lucru, răspunse Boris pe un ton mai călduros. De altfel, cred că ora fixată a venit...

Micul grup se îndreptă spre imensul cearşaf alb care făcea o pată deschisă la culoare, aproape orbitoare, pe iarba de un verde închis.

Aşa cum prevăzuseră, fiecare martor se aşeză în câte un colţ, cu faţa spre exterior. Doar Marcan se distingea faţă de ceilalţi trei, din cauza mini-televizorului, legat la bateria autocarului, pe care îl ţinea în mâini. Boris Corentin şi Nathalie Solidor se opriră faţă în faţă pe cearşaf, în picioare.

Cei patru martori se consultară din priviri, fiecare făcu un semn din cap şi Aime Brichot anunţă cu voce tare:

— Să înceapă lupta!

Boris respiră profund şi închise pe jumătate ochii, într-un ultim efort de concentrare.

Evident, mingea era în terenul lui. Nathalie Solidor nu ar face nimic pentru a-l ajuta, ci din contră.

Ştia, fiindcă cunoscuse mai multe din cele ce nu le plăcea femeilor homosexuale la bărbaţi. Înainte de toate lipsa de blândeţe, un fel de brutalitate nerăbdătoare. Pe acest aspect trebuia să insiste dacă voia să aibă o şansă de reuşită. Lăsând virilitatea pe planul doi, pentru ca partenera sa să o ignore.

Privind drept în ochii ei, Boris întinse mâinile spre Nathalie şi le aşeză pe umerii pe jumătate dezgoliţi. Străduindu-se ca degetele sale să fie cât mai moi posibil, ridică mâinile de-a lungul gâtului şi a cefei, până la masa mătăsoasă a cocului.

Desfăcu acul care îi ţinea cocul şi părul negru se desfăcu în cascade

pe umerii lui Nathalie. Boris îl mângâie cu dosul palmei, abia atingându-l.

— Aveţi un păr magnific, murmură el cu o voce dulce.

— Accept acest omagiu adus de un adversar, zise ea pe acelaşi ton.

Boris îşi scutură capul şi îşi accentuă zâmbetul. Mâna îi alunecă de la ceafă la obrazul lui Nathalie care nu se clinti un milimetru.

— Nu sunt un adversar, şopti Boris. Nu mai sunt. Nu în acest moment...

Uşor, o trase spre el. Când corpurile lor se atinseră, simţi cum trupul lui Nathalie se încordează şi slăbi imediat strânsoarea. Pentru că nu voia ca ea să simtă erecţia care tocmai sporea. Era prea devreme pentru asta.

Lent, îşi lăsă mâinile pe spatele ei, peste ţesătura fină a tunicii şi îi atinse uşor gâtul cu buzele, chiar la baza urechii. Imediat, pielea mătăsoasă a lui Nathalie fu parcursă de un frison imperceptibil. Ceea ce îi păru lui Boris de bun augur.

Fără să se oprească din sărutat, mâinile lui îi parcurgeau spatele, oprindu-se pe rotunjimile şoldurilor, revenind de-a lungul coloanei vertebrale. Apoi urcând până la ceafă după care coborând până înainte de fund. Dar nu mai departe.

După un timp care i se păru foarte lung lui Boris, dar care nu trebuia să depăşească două sau trei minute, simţi cum Nathalie se destinde fără să vrea şi îşi lasă corpul să se sprijine şi mai mult de al lui.

Corentin îşi zise că acum era momentul să desfacă tunica. Cu riscul de a strica totul. Dar trebuia.

Depărtând-o uşor pe Nathalie de el, deschise mecanismul broşei. Imediat, tunica largă căzu la picioarele lui Nathalie, complet dezbrăcată.

Ea nu făcu nici un gest, nu avu nici o expresie pe faţă. Boris remarcă sfârcurile sânilor care se întăriseră, dar acesta putea fi şi efectul brizei uşoare care adia în poiană.

— Sunteţi foarte frumoasă, şopti Boris. Foarte atractivă. Şi contează prea puţin dacă eşti bărbat sau femeie...

Avu impresia că o roşeaţă fugitivă îi colorase o clipă obrajii ei.

O cuprinse pe Nathalie de umeri şi apăsă uşor în jos. Docilă, intrând în joc, ea se lăsă în genunchi, apoi pe spate. Închise ochii şi aşteptă. Total inertă. Dar Boris consideră că respira ceva mai repede. Cel puţin aşa i se părea...

Aime Brichot încetă o clipă să privească în zare în căutarea eventualilor intruşi, pentru a privi în dreapta, spre Marcan. Fu destul de indignat să vadă că ziaristul se dezinteresa total de micul ecran. Cu gâtul răsucit în spate, privea cu ochii strălucind corpul gol al lui Nathalie Solidor.

— Vă reamintesc că sunteţi pus să urmăriţi Turul Franţei, bombăni Brichot încet. Şi nu să vă purtaţi ca un nesimţit!

Marcan bâigui ceva şi reveni la ecran. Crezu de cuviinţă să adauge spre Brichot:

— Devine interesant: primii concurenţi intră în Paris.

— Ei bine, interesaţi-vă de ei şi numai de ei!

În mijlocul cearşafului, Boris se întinsese lângă Nathalie şi îşi scosese discret tricoul.

De mai multe minute, îi parcurgea tot corpul cu buzele şi cu vârfurile degetelor. Evitând cu grijă atingerile prea precise, prea directe.

Ştia că singura lui şansă era să o determine pe Nathalie să dorească chiar ea ca el să meargă mai departe. Dacă lua o iniţiativă prea rapidă, ea se putea bloca iremediabil şi totul era terminat.

Deja, se pregătea ca torsul lui musculos să intre în contact cu pieptul lui Nathalie. Aproape ca din întâmplare.

Apoi, gura lui cobora de-a lungul abdomenului plat şi mătăsos, se oprea la începutul pubisului întunecat, îl ocolea pentru a coborî pe un picior, urca pe celălalt, întârzia în dreptul buricului, revenea spre bust. După care pornea în sens invers.

Boris începea să se descurajeze, când aproape vru să strige de bucurie.

Insensibil, cu câţiva centimetri doar, Nathalie îşi depărtase picioarele, fără să vrea.

De această dată, Boris decise să treacă mai departe. În loc să o ignore, buzele lui atinseră intimitatea stufoasă a lui Nathalie. Ea nu avu nici o reacţie, dar picioarele i se depărtară şi mai mult...

Boris accentuă presiunea limbii şi îşi abţinu un zâmbet de triumf.

Parfumul care îl simţea, îl cunoştea mai bine ca oricine. Şi, din adolescenţă, îi plăcea la fel de mult.

Parfumul dorinţei. *L'odore di femmina* al italienilor.

Fără să înceteze să o mângâie pe Nathalie, Boris îşi desfăcu rapid pantalonul şi reuşi să se dezbrace fără să îşi întrerupă dezmierdările nici o secundă.

Era în plină erecţie.

Dar nu voia să o penetreze pe Nathalie prin surprindere. Poate că eşua. Dar dacă triumfa, voia ca ea să fie în deplină cunoştinţă de cauză.

Se întinse lângă ea şi degetele îi înlocuiră buzele în partea de jos a abdomenului, acum oferit total mângâierilor.

Boris o sărută foarte uşor pe buzele întredeschise. Apoi, luându-i mâna, o ghidă lent spre abdomenul lui.

Atingând membrul tare, Nathalie avu mai întâi un instinct de a da înapoi. Dar în acelaşi moment, Boris îşi strecură puţin mai mult

degetele în intimitatea ei umedă şi caldă.

Iar Nathalie, cu un oftat scurt, strânse degetele în jurul sexului de bărbat pe care îl respinsese mereu.

Boris îşi apropie buzele de urechea ei.

— Acum, murmură el, o să te penetrez. O să fac dragoste cu tine. Doar fiindcă doresc asta. Nathalie, răspunde-mi: mă vrei?

Liniştea care urmă păru interminabilă pentru Boris. În fine, Nathalie răspunse cu o voce foarte slabă, aproape un oftat. O voce de fetiţă:

— Da... Vino...

Lent, Boris se aşeză peste ea. Membrul lui încordat îşi găsi singur locul. Atunci, cu o infinită delicateţe, centimetru cu centimetru, pătrunse în ea.

— Asta e! exclamă Marcan cu o voce înăbuşită, intră în Champs-Elysées! Sunt patru evadaţi care se luptă. Sunt roată în roată! Atenţie... Şi iată, linia de sosire este trecută!

În acelaşi moment, ţipătul lung de plăcere al lui Nathalie Solidor sfâşie liniştea.

Capitolul XIX

Aime Brichot intră în trombă în biroul de la Cazuri Speciale şi se adresă lui Rabert şi Tardet care erau acolo, aplecaţi peste nişte dosare groase:

— Salut! Băieţi! Unde este, Boris?

— Nu ştiu nimic, răspunse Tardet.

Rabert se ridică şi un zâmbet îi lumină faţa rubicondă:

— Eu ştiu: la frizerul lui.

Aime Brichot pocni din degete:

— Ştiu: mereu fidel lui Jacques Marquetty, „regele foarfecelor”, bătrânul Boris! Trebuie să am telefonul lui pe undeva...

Brichot formă numărul. În momentul în care cineva răspunse, auzi o voce de bărbat zicând „Eh, ocupă-te de vestiarul domnului Goux! Vezi bine că aşteaptă...”. Aime Brichot zâmbi: era Jacques Marquetty.

— Domnul Marquetty? Sunt Aime Brichot, partenerul lui Boris Corentin. Mai este la dumneavoastră? Ah, a plecat acum o jumătate de oră? Bun, cu atât mai rău... Şi închise.

— Ce voiai cu Boris? Se interesă Rabert.

Brichot ridică din umeri:

— Poate să mai aştepte până mâine...

Cazul de la Turul Franţei se încheiase de cinci zile. Cinci zile în care nu stătuseră deloc, Corentin şi Brichot.

Fidelă promisiunii ei, Nathalie Solidor, după orgasmul somptuos din pădurea Rambouillet, dăduse toate numele furnizorilor şi clienţilor reţelei de pedofilie pe Internet. Al cărei „sediu social” era la Frankfurt unde poliţia germană era în acţiune.

La Paris, numele care veniseră din memoria lui Nathalie Solidor aparţineau, pentru anumiţi, unor personaje sus-puse. De neatins în lipsa unor probe beton, dar mai multe dosare noi îngroşau teancul „fişelor secrete” în seiful lui Charlie Badolini.

Aime Brichot se aşează la birou şi începu să îşi şteargă ochelarii.

Voia să îi comunice două lucruri lui Boris Corentin. Primul era că Dominique Barnes, sora, terminase efectiv turul Franţei... dar ca lanternă roşie: sosise ultima pe Champs-Elysées şi în afara timpului. Deci, descalificată. Deocamdată, informaţia pentru care murise Jean-Philippe Degalat nu ieşise la iveală. Doar Marcan o ştia, dar promisese să tacă.

Al doilea era că Edouard de Sigognac renunţase brusc la toate responsabilităţile în domeniul sportiv. Presa specializată se întreba din ce motive, dar Aime Brichot, le ştia foarte bine. Chiar în seara sosirii, Boris îl prinsese între patru ochi şi îi spusese:

— Domnule de Sigognac, acordul nostru rămâne în picioare şi nu veţi fi acuzat de nimic. Dar vă previn, ca de la bărbat la bărbat, că dacă nu vă faceţi uitat, vreau să zic: *total* uitat, vă dau cuvântul meu de onoare că voi găsi mijlocul de a vă băga la închisoare!

Aime Brichot îşi puse ochelarii pe nas şi oftă. Unde putea fi Boris?

Corentin, în acelaşi moment, îşi trăgea sufletul, întins pe cearşaful de mătase, acasă la Ghislaine Duval Cochet, „dublura sa feminină” cum îi spunea el uneori. După un orgasm fulgerător.

Ghislaine se răsuci şi îl privi în ochi:

— Este ciudat! De când te cunosc, cred că niciodată nu m-ai făcut să simt plăcerea atât de puternic. Este aproape ciudat. Pentru o clipă, era ca şi cum...

— Ca şi cum ce? întrebă Boris mângâind-o pe spate şi pe fund.

— O să îţi pară o prostie, dar pentru moment, erai atât de blând încât aveam impresia că sunt mângâiată de o altă femeie...

Boris zâmbi, cu ochii în gol. Corpul arcuit de plăcere al lui Nathalie Solidor îi trecu prin faţa ochilor. Nathalie care, de cinci zile, dormea în închisoare.

În timpul diferitelor interogatorii, ea îi apărase obstinată pe celelalte Mici Regine, ca şi pe gemenii Barnes, afirmând că ea era singura vinovată de uciderea lui Jean-Philippe Degalat. Declaraţii pe care ceilalţi le confirmaseră.

Totuşi, în sinea lui, Boris rămânea convins că nu acţionase singură. Poate că într-o zi, din întâmplare, adevărul va ieşi la iveală complet...

— Deci, nu vrei să îmi spui?

Vocea lui Ghislaine îl smulse din gânduri. Zâmbi şi îi trecu mâna prin păr:

— Poate că mi s-a întâmplat ceva în viaţă, murmură el. Ceva care m-a obligat cu adevărat să mă pun în pielea şi mintea unei femei...

Brusc, o rostogoli pe Ghislaine pe o parte şi se aplecă peste ea cu o privire bănuitoare:

— Dar ia spune: cum ştii în ce fel mângâie o femeie pe alta?

Ghislaine izbucni în râs:

— Ce crezi: am stat la pension, în adolescenţă!

Reprimându-şi râsul, Boris luă o mutră şi mai severă:

— Sper că cel puţin ţi-a trecut!

Ghislaine îşi strecură mâna între corpurile lor şi cuprinse membrul care se îngroşa şi se întărea rapid:

— Nu ştiu, în fond... Şi dacă am verifica acum? Boris vru să răspundă, dar fu oprit de buzele calde şi avide care tocmai se lipeau de ale lui.

Sfârşit.

Redactor: Maria Carp
Tehnoredactare computerizată: Cătălina Radu.

BRIGADA MONDENĂ

MICA REGINĂ A TURULUI FRANȚEI

NOU !

Cereți la chioșcuri

O grupare de femei amatoare de ciclism care, în acest an, își luaseră un autocar ultimul model, amenajat complet, pentru a urma Turul Franței. Jean-Philippe auzise spunându-se că toate erau lesbiene, că era chiar o condiție" sine qua non"pentru a face parte din club. În orice caz, printre "împătimiții de ciclism" prezenți la cursă nici unul nu se lăudase până acum că băgase în patul lui vreo Mică Regină. Și mai ales pe Nathalie Solidor, președinta lor, o tipă la vreo treizeci de ani, la fel de brunetă și de voluptoasă ca și Carmen din opera lui Bizet.

6 422556 000145 41

PRET: 3,50 Lei

ISBN 973-597-370-7